

CHARLES BUKOWSKI

bana aşkını getir

parantez

CHANEL BUKOWSKI

bana aşkı getir

Charles Bukowski
BANA AŞKINI GETİR

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.

İstiklal cad. 212, Anzavur Pasajı Alt Kat, no.8, Beyoğlu - İSTANBUL

Tel/ Fax: (0212) 252 85 67 E Posta: parantez@yahoo.com

web: www.geocities.com/parantez

İkinci Baskı: Ocak 2003

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl,

Kapak Düzeni: Nurcan Zamur, Baskı: Mart Matbaası

Kitabın Orjinal Adı: "Septuagenarian Stew"

Copyright: © 1990 by Charles Bukowski / Ecco, an imprint of Harper Collins Publishers Inc.

This book is published with the arrangements of ONK Agency Ltd.

Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN 975 - 7939 - 69 - 2

Charles Bukowski
BANA AŞKINI GETİR
Çeviri: Avi Pardo

Neeli Cherkovski'ye

tramvaylar

on iki veya on üç yaşındaydık
Frank ile ben,
ve bunalım yıllarıydı
otostopla kumsala gidip
gelmekten
başka yapacak şey yoktu
o yaz.
sonbahar geldiğinde
tramvaylara
sardırmıştık.

bilet, yanlış hatırlamıyorsam
yedi sentti
ve iki kez aktarma yapabiliyordunuz
bu da bindiğiniz yerden hayli uzaklaşma olanağı
taniyordu.

Frank ve ben
tramvayın birinden inip birine
biniyorduk-evde pineklemeye
beş çekiyordu.

ben hep Frank ile çıkardım tramvay yolculuğuna,
çok cesurdu Frank.
tramvayda bir aşağı bir yukarı gidip
yolculara
“aktarma biletinizi kullanacak mısınız?” diye
sorardı.
bu yolla bir sürü aktarma bileti toplar
her yere giderdik,
nerde olduğumuzu bile bilmezdik
bazen.

sorunlarımız vardı:

“W hattından J hattına aktarma yapamazsınız, bölgeler farklı, bilet almalısınız!”

“ama W tramvayının vatmanı yapabileceğimizi söyledi!”

“pekala çocuklar, bu seferlik.”

bir başka sorun:

“bu aktarma biletleri geçersiz, süreleri geçmiş!”

“öyle mi? nerden belli?”

“şurdaki deliği görüyor musunuz? ikinci delik. bu saat iki ile üç arasında geçerli demektir.”

“indir bizi öyleyse...”

ilk durakta indik ve Frank cebindeki aktarma biletlerini çıkarıp yerde bulduğu bir kürdanla biletlerden ikisini deldi.

“ne yapıyorsun?” diye sordum.

“süreyi değiştiriyorum,”
dedi.

“İyi de, biletlerde iki
delik oldu...”

“ne çıkar?”
bir sonraki tramvaya bindik.

“hey!” dedi vatman,
bu biletlerde iki delik
var.”

“n’apalım,” dedi Frank, “bizim
suçumuz mu?”

tramvayın arkasına geçip
oturduk.

önceki yıl Katolik kilisesine takmış
ama can sıkıcı olmaya başlaması
çok sürmemişti.
şimdi tramvaylardı
tutkumuz.

kızların farkındaydık ikimiz de
ama ailelerimizin yoksul olduğunun
ve bir süre beklemek
zorunda olduğumuzun da.

tramvaya gece binmenin
keyfi başkaydı.
ender fırsat bulurduk
gece yolculuğuna,
ebeveynlerimizin aynı gece
sinemaya gitmesine bağlıydı

ve nadirdi.
birkaç kez oldu
ama.

W hattı en iyisiydi.
gece o hatta az yolcu olur,
vatmanlar coşup
uçmaya başlarlardı.
düz bölümlerde trafik ışıkları seyrek ve
senkronizeydi,
yolculuk iyice çılgın bir hal alırdı
bazen;
dışarısı kör karanlık,
emektar W rayların
anasını belliyor,
kıvılcımlar,
vatman sapıtmış
pedalı kökleyip kampanayı
öttürüyor
DAN, DAN, DAN, DAN!
üstü açık bölümde otururduk ve
rüzgâr bizi delip
geçerdi,
“ÖLDÜRECEK BİZİ!” diye bağıırırdı
Frank ve
ben kahkahayı basardım.
eve döndüğümüzde
ikimiz için de durum
aynıydı:

“hangi cehennemdeydin?”

“dolanıyordum?”

“dolanıyordun öyle mi?”

“evet.”

kafaları karışıyordu.
paramız olmadığını biliyorlardı
ama gene de saatlerce
kaybolabiliyorduk.

tramvaylarla aşk maceramız bir gün
son buldu maalesef.
çok üzülmüştük.

bir gün babam
beni evde tutup
bahçede çalıştırmıştı.
Frank yalnız çıkmıştı
tramvay macerasına.
babamın bakışlarının altında
bütün gün çalışmışım.
gün nihayet sona ermiş
akşam yemeğinden sonra
odama çekilmiştim.
sekiz sularında
babam gürledi,
“HENRY, BURAYA GEL!”

ön odaya gittiğimde
Frank’ın annesi kapıdaydı,
ağlıyordu.

“Frank hâlâ eve dönmemiş,” dedi
babam, “nerde?”

“nerde olduğunu
bilmiyorum.”

“biliyorsun.”

“hayır, bilmiyorum.”
“gidip Frank’ı bulmanı
istiyorum, bulmadan eve
dönme!”

ağlamayı sürdüren Frank’ın annesinin
yanından geçip sokağa
çıktım.

yokuşu tırmanıp üç blok
aşağıdaki W hattının son
durağına yürüdüm.
W hattı bizim mahallede
son buluyordu.

banka oturup
bekledim.

bir W tramvayı geldi.
yolcular indi
Frank yok.

oturup bir sonraki
W tramvayını bekledim.
yolcular indi
Frank yine yok.

bir süre daha
bekledim.
bir W daha geldi.

en son Frank indi.

çok yorgun
görünüyordu.

yerimden kalktım.
“HEY, FRANK!”

beni görüp
yanıma geldi.

“Tanrım, ne gece! saatlerdir
dönmeye çalışıyorum! vatmanları
uyarmış olmalılar!”

“nasıl yani?”

“aktarma biletlerimin hiçbirini
kabul etmediler, bütün numaralarım
uyanmışlar, param da
yoktu!”

“ne yaptın?”

“çarem yoktu.
beş kez indirildikten sonra
bir sonraki tramvaya binip
arkaya koştum ve
Aziz Vitüs dansına başladım, işte
böyle!”

Frank dansı gösterdi.
tepeden tırnağa titremeye,
başını sallamaya başladı.
gözleri kocaman açılmış,
dudaklarında köpükler belirmişti.

“müthişsin Frank.
harika!”

“vatman beni indirmeye
cesaret edemedi.”

“annen bizde
Frank, ağlıyor, başın
belada.”

“biliyorum, babam
kemiklerimi kıracak.”

“bir hikâye
uyduramaz mısın?”

“mümkün değil, sopayı
yiyeceğim, başka yolu
yok, hadi eve
gidelim...”

ilk yoldan saptık.

“tramvaylara veda etmenin
zamanı geldi galiba,” dedim,
“yeni bir şey bulmalıyız.”

“kızlar,” dedi Frank.

“kızlar mı?” çok büyük bir adım
gibi gelmişti bana.

“başka bir şey
kalmadı,” dedi Frank.

kızları düşünerek
ayıışığında
yürüdük.

film eleştirmenleri

annem onu
sevimli bulduğunu
söyler dururdu,
şu
hasır şapkalı,
bastonlu,
şarkı söylerken
dans eden
Fransızı.

ve babam her seferinde, “Tanrım,
hayır!” derdi.

ve ikisi birlikte sinemaya gidip
onu
izlerlerdi.

Fransız çok filmde oynadığı için
onunla ilgili tartışmalar
sürer giderdi.

ama tartışmalar hep
aynıydı.

annem, “ah, ne kadar
hoş adam,” der
babam da “Tanrım, hayır!” diye
karşılık verirdi.

bir keresinde babam
tartışmayı bir adım ileri
götürmeyi denedi:

“pekala, onu sadece
yakışıklı bulduğun için mi
beğeniyorsun?”

“*hayır!* *yakışıklı*
ve
beyefendi
olduğu için!”

“*beyefendi* mi?”

“Evet, tabii.”

“benimle
dalga mı
geçiyorsun?”

bu tartışmayı
hiçbir zaman
bitiremediler.

kendi kendine
bitti:

Fransız
öldü.

annem birkaç ay
boyunca çok üzüldü
sonra
yeni birini
buldu:

bu
şarkı söyleyip
dans etmiyordu

ama
oynuyordu
ve
uzun yay gibi kaşları,
minik
bir baltayı andıran
zarif
bir burnu vardı.

o da
Fransız'dı.

“pekala,” dedi
babam,
“bunun
özellği ne?”

annem uzun süre
düşündükten sonra
“çok duygulu...” dedi.

“duygulu, öyle mi?”

“evet, acı çekiyor...”

“ya başkaları? onların
duyguları yok mu, onlar
acı çekmez mi?”

“hayır, onun
kadar değil...”

“Tanrım, hayır!”

sinema
Bunalım yıllarında
annemle babamın
tek eğlenceleri olduğu için
bu tartışmalar
önemliydi.

babam
Wallace Beery
adında bir aktörü
beğenirdi.

adamın sürekli burnu akıyor olmalıydı
çünkü eliyle habire
burnunu silerdi.

“ne kadar *iğrenç*
bir adam!” derdi
annem onun için.

“sahte değil,” diye
karşılık verirdi babam.

ben
pilotların aynı sarışına
aşık oldukları
ve havalanmadan önce
barda içtikleri
I. Dünya Savaşı filmlerini
severdim...

aile olarak
hayatta da
filmlerde de
paylaşabildiğimiz
tek şey yoktu

hiç
olmadı
artık
olamaz da.

ŞEYTANIN OĞLU

Ben on bir, iki arkadaşım Hass ve Morgan on iki yaşındaydılar ve yazdı, okul yoktu. Babamın garajının arkasındaki çimlere oturmuş güneşleniyor, sigara içiyorduk.

“A.ına koyayım,” dedim.

Bir ağacın altında oturuyordum. Morgan ile Hass sırtlarını garajın duvarına yaslamışlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Morgan.

“Haklamalıyız orospu çocuğunu,” dedim. “Bu mahallenin yüz karası.”

“Kim?” diye sordu Hass.

“Simpson.” dedim.

“Evet,” dedi Hass. “Yüzü sırf çil. Beni de sinir ediyor.”

“Sorun bu değil,” dedim.

“Öyle mi?” diye sordu Morgan.

“Evet. Geçen hafta bizim evin altında küçük bir kızı s.ktiğini iddia ediyor orospu çocuğu. Yalan söylüyor!”

“Kesin,” dedi Hass.

“S.kişemez o,” dedi Morgan.

“S.ktirici yalanlar söyler ama,” dedim.

“Yalancıları hiç sevmem,” dedi Hass bir duman halkası üfleyerek.

“Çilli birinin yalanlarına hiç tahammül edemem,” dedi Morgan.

“Okuyalım canına,” diye önerdim.

“Neden olmasın?” diye sordu Hass.

“Hadi öyleyse,” dedi Morgan.

Simpson’ın arka bahçesine gittik. Simpson garajın duvarına top atıp tutuyordu.

“Bakın hele, kim kendiyle oynuyor!” dedim.

Simpson duvardan yansıyan topu tuttu ve bize döndü.

“Selam çocuklar!”

Etrafını sardık.

“Evlerin altında kız s.ktin mi son günlerde?” diye sordu Morgan.

“Yo!”

“Neden?” diye sordu Hass.

“Bilmem.”

“Kendinden başka kimseyi s.ktiğine inanmıyorum!” dedim.

“Eve giriyorum ben şimdi,” dedi Simpson. “Annem bulaşıkları yıkamamı istemişti.”

“Ananın a.ı bulaşık dolu,” dedi Morgan.

Gülüştük. İyice sarmıştık Simpson’ı. Sağımı midesine gömdüm. İki büküm oldu, karnını tutuyordu. Yarım dakika kadar öyle kaldı, sonra doğruldu.

“Babam her an eve gelebilir,” dedi bize.

“Öyle mi? Baban da evlerin altında küçük kızlar s.ker mi?” diye sordum.

“Hayır.”

Gülüştük.

Simpson tek kelime etmedi.

“Şu çillere bak,” dedi Morgan. “Ne zaman bir evin altında küçük bir kız s.kse yeni bir çil çıkıyor yüzünde.”

Simpson ağzını açmadı. Giderek daha korkmuş görünüyordu.

“Benim bir kız kardeşim var,” dedi Hass. “Kız kardeşimi bir evin altında s.kmeye kalkışmayacağından nasıl emin olabilirim.”

“Asla böyle bir şey yapmam Hass, yemin ederim!”

“Öyle mi?”

“Evet. Şerefim üstüne!”

“Biz işi sağlama bağlayalım yine de!”

Hass, Simpson’ın midesine sert bir sağ gömdü. Yine iki büküm oldu Simpson. Hass yerden bir avuç toprak alıp Simpson’ın gömleğinin yakasından içeri attı. Simpson doğruldu. Gözleri dolmuştu. Ödleşin tekiydi.

“Bırakın gideyim çocuklar, lütfen!”

“Nereye?” diye sordum. “Ananın a.ındaki bulaşıkları yıkamaya mı?”

“Kimseyi s.kmedin sen,” dedi Morgan. “S.kin bile yok senin. Kulağından işiyorsun!”

“Kız kardeşime yan gözle bile baktığını görsem öyle bir marizlerim ki seni koca bir çilden ibaret olursun!”

“Bırakın gideyim, lütfen!”

Bırakmak geldi içimden. Kimseyi s.kmemişi belki de. Gündüz rüyası görmüştü sadece. Genç liderdim ama, merhamet edemezdim.

“Bizimle geliyorsun Simpson.”

“Hayır!”

“Sı. kerim hayır! Bizimle geliyorsun! Yürü!”

Arkasına geçip kışına sert bir tekme çaktım. Bağırды.

“KES SESİNİ!” diye bağırдым. “SUS, YOKSA DAHA FENA OLUR!”

Park girişinden yürütüp bizim evin arka bahçesine götürđük onu.

“Dik dur şimdi!” dedim. “Ellerini bacaklarına bitıştır! Seni yargılayacağız!”

Morgan’la Hass’a dönüp sordum, “bu adamın evimin altında küçük bir kızı s.ktiğini iddia ederek yalan söylediğini düşünenler ‘suçlu’ desin.”

“Suçlu,” dedi Hass.

“Suçlu.” dedi Morgan.

Tutukluya döndüm.

“Simpson, suçlu bulundun.”

“Bir şey yapmadım ben!” diye hıçkırdı.

“Suçun bu zaten,” dedi Hass. “Yalancılık!”

“Ama siz bunu hep yaparsınız!”

“S.kiş konusunda değil ama,” dedi Morgan.

“En çok bu konuda yalan söylersiniz. Ben sizden öğrendim!”

“Onbaşı,” dedim Hass’a dönerek, “tutuklunun ağzını tıkayın! Usandım s.ktirici yalanlarından!”

“Emredersiniz komutanım!”

Çamaşır ipine doğru gitti Hass. Bir mendille bir bulaşık bezi aldı. Biz Simpson’ı tutarken mendili ağzına tıkayıp bulaşık beziyle ağzını bağladı. Simpson öğürdü, rengi değişmişti.

“Nefes alabiliyor mu sence?” diye sordu Morgan.

“Burnundan alabilir,” dedim.

“Evet,” diye onayladı Hass.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Morgan.

“Onu suçlu bulduk, değil mi?”

“Evet.”

“Asılmasına karar verdim.”

Garip sesler çıkardı Simpson. Gözleri bize bakıyordu, yalvararak. Garaja koşup ipi aldım. Garajın duvarındaki çengele özenle sarılmış

duruyordu. Babamın o ipi ne için kullandığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hiç kullanmamıştı bildiğim kadarı ile. İşe yarayacaktı nihayet.

İpi alıp yanlarına gittim.

Simpson koşmaya başladı. Hass peşindeydi. Dizlerine uçup yere indirdi onu. Simpson'ı çevirip yüzünü yumruklamaya başladı. Yanlarına koşup ipin ucu ile Hass'ın yüzünü tokatladım. Yumruk atmayı kesti. Bana baktı.

“Orospu çocuğu! s.kerim senin götünü!”

“Bu adamın asılmasına karar verdim! Asılacak! TUTUKLUYU BIRAK!”

“S.kecem seni, a.cık ağızlı!”

“Önce tutukluyu asacağız! Sonra seninle kozlarımızı paylaşıyoruz!”

“Hiç şüphelen olmasın! dedi Hass.

“Tutuklu ayağa kalksın!” dedim.

Hass Simpson'ın üstünden kalktı. Simpson'ı ayağa kaldırdım. Burnu kanıyordu. Gömleği kanlanmıştı. Çok parlak bir kırmızıydı kanı. Simpson durumu kabullenmiş görünüyordu. Ağlamıyordu. Ama korku vardı gözlerinde, gözlerine bakamıyordunuz.

“Bir sigara ver,” dedim Morgan'a.

Bir sigara yerleştirdi ağzıma.

“Yak,” dedim.

Morgan sigaramı yaktı. Bir nefes çektim, sigarayı ağzımda tutup ipin ucuna bir halka yaparken dumanı burnumdan üfledim.

“Tutukluyu verandaya çıkarın!” komutunu verdim.

Verandanın çatısı vardı. İpi kirislerden birinin üstüne fırlatıp halka Simpson'ın yüzüne gelene dek çektim. Sürdürmek istemiyordum ama grubun lideriydim ve daha sonra Hass'la dövüşmek zorundaydım. Güçlü görünmeliydim.

“Vazgeçsek iyi olacak,” dedi Morgan.

“Bu adam suçlu!” diye bağırdım.

“Doğru!” diye bağırdı Hass. “Sallandıralım!”

“Bakın, üstüne işemiş,” dedi Morgan.

Simpson'ın pantolonunun önünde koyu bir leke oluşmuştu gerçekten, yayılıyordu.

“Ödleşin teki,” dedim.

Geçirdim halkayı boynuna. İpi çekip Simpson'ı parmak uçlarına kadar kaldırdım. İpin ucunu evin yan tarafındaki musluğa bağladım ve "tüyüyoruz burdan," diye seslendim.

Parmak uçlarında sallanan Simpson'a baktık üçümüz de. Yavaşça dönüyordu. Ölü gibiydi.

Koşmaya başladım. Morgan'la Hass arkamdan koşuyorlardı. Park girişi boyunca koştuk. Sonra Morgan evine, Hass da kendi evine girdi. Birden gidecek yerim olmadığını fark ettim. Hass, diye geçirdim içimden, kavgayı ya unuttun ya da g.tün yemedi.

Birkaç dakika kaldırımda durduktan sonra arka bahçeye koştum tekrar. Simpson hâlâ dönüyordu. Çok yavaş. Ellerini bağlamayı unutmuştuk. Boynundaki basıncı azaltmak için ellerini havaya kaldırmıştı. Musluğa koşup ipi çözdüm ve bıraktım. Simpson yere indi ve bahçeye yuvarlandı.

Yüzüstü düşmüştü. Çevirip ağzını çözdüm, mendili çıkardım. Berbat görünüyordu. Ölecekmiş gibi. Üstüne eğildim.

"Sakın ölme orospu çocuğu, ölme, niyetim seni öldürmek değildi. Ölürsen çok üzüleceğim. ama ölmezsen ve beni ispiyonlarsan seni kesin öldürürüm! Anladın mı?"

Cevap vermedi. Baktı bana sadece. Korkunç görünüyordu. Yüzü morarmıştı. Boynunda yanık izleri vardı.

Kalktım. Bir süre baktım ona. Kıpırdamadı. Durum vahimdi. Bayılacak gibi oldum. Sonra toparlandım. Derin bir nefes alıp park girişine yürüdüm. Öğleden sonra dört gibiydi saat. Yürümeye başladım. Bulvarı yürüdüm. Düşünceliydim. Hayatımın sona erdiğini hissediyordum. Genellikle yalnız takılırdı Simpson. Yalnız biriydi muhtemelen. Başkalarına katılmazdı. Tuhaftı biraz. Belki de bu rahatsız etmişti beni. Herşeye rağmen hoş bir yanı vardı Simpson'ın. Kendimi bir yandan çok kötü bir şey yapmış gibi hissediyor, ama öte yandan da hiç öyle hissetmiyordum. Mideme yerleşmiş bir boşluktan asıl hissettiğim. Yürüyordum. Karayoluna kadar yürüyüp geri döndüm. Ayakkabılarım vuruyordu. Ucuz ayakkabı alırlardı bana hep. Bir hafta sonra derisi çatlar, tabanından çiviler çıkmaya başlardı. Yürüyordum yine de.

Eve vardığımda hava kararmaya başlamıştı. Park girişini yürüyüp arka bahçeye girdim. Simpson orda değildi. İp de gitmişti. Ölmüştü belki de. Belki de başka yere gitmişti. Etrafıma bakındım.

Babamın yüzünü gördüm tel kapının arkasında.

“İçeri gir,” dedi.

Verandanın basamaklarını çıkıp yanından geçtim, içeri girdim.

“Annen gelmedi henüz. Allahtan. Odana git. Seninle anladığın dilde konuşacağım.”

Odama gidip yatağın kenarına oturdum ve ucuz ayakkabılarıma baktım. İri adamdı babam, bir doksan boyunda. Kafası kocaman, kaşları gürdü. Dudakları kalın, kulakları büyük. Doğal bir ürkünçlüğü vardı, çaba sarfetmesine gerek yoktu.

“Nerdeydin?” diye sordu.

“Yürüyordum.”

“Yürüyordun. Neden?”

“Yürümeyi seviyorum.”

“Ne zamandan beri.”

“Bugünden beri

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bizim arka bahçede ne oldu bugün?”

“Öldü mü?”

“Kim?”

“Kimseye bir şey söylememesini tembih etmişim ona. Konuştuysa ölmedi demektir.”

“Hayır ölmedi. Ailesi polis çağıracaktı. Onları ikna edebilmek için çok dil döktüm. Polis çağırırsalardı annen utancından ölürdü? Bunu biliyor musun?”

Cevap vermedim.

“Anneni öldürebilirdi bu, anlamıyor musun?”

Cevap vermedim.

“Bu meselenin kapanması için para verdim onlara. Tedavi masraflarını da ben karşılayacağım. Hayatının sopasını yiyeceksin benden! Seni tedavi edeceğim. Topluma aykırı bir oğlum olmayacak benim!”

Kapının önünde duruyordu. Kımıldamıadan. Gür kaşlarının altında ki gözlerine, iri bedenine baktım.

“Polisi istiyorum,” dedim. “Seni istemiyorum. Polis çağır.”

Ağır adımlarla bana doğru geldi.

“Polisler senin gibi insanları anlamazlar.”

Yataktan kalkıp yumruklarımı sıktım.

“Gel,” dedim. “Dövüşeceğim seninle.”

Yıldırım gibi geldi üstüme. Kör edici bir ışık patlaması oldu. Öyle sert vurmuştu ki hissetmemiştim. Yerdeydim. Ayağa kalktım.

“Aklın varsa beni öldürsün,” dedim. “Çünkü yeterince büyüdüğümde ben seni öldüreceğim!”

İkinci darbeyle yatağın altına yuvarlandım. İyi yerdeydim. Yaylara baktım. O yaylar kadar cana yakın hiçbir şey görmemişim ömrümde. Güldüm sonra. Panik bir gülüştü ama gülmüştüm yine de. Gülmüştüm çünkü birden Simpson’ın evimin altında küçük bir kızı gerçekten düzmüş olabileceği gelmişti aklıma.

“Neden gülüyorsun?” diye bağırdı babam. “Benim oğlum değilsin sen, *şeytanın oğlusun*, hiç şüphe yok.”

O kocaman elinin yatağın altına girdiğini gördüm. Beni arıyordu. Yanıma geldiğinde yakaladım ve vargücümle ısırdım. Korkunç bir çığlık atıp elini çekti. Islak et tadı geldi ağızıma, tükürdüm. Simpson ölmemişti ve ben her an ölebilirdim, bunu biliyordum artık.

Bekledim. Beklerken tuhaf sesler duydum. Kuş sesleri duydum. Sokaktan geçen arabaları, kalbimin atışını, damarlarımda dolaşan kanı bile. Babamın nefes alıp verişini duydum. Yatağın ortasına doğru ilerleyip başıma gelecekleri bekledim.

uçuş

orta sonda
crgenlikten çıkıp
gelişmeye
başlamıştım.

değişimi
hissedebiliyordum.
denetimim
dışındaydı.

farklı yürümeye,
farklı
konuşmaya
başlamıştım

tuhaf
bir
özgüven
yapılanmaya
başlamıştı
içimde.

başkalarının
pek kıymeti
yoktu
gözümde.

pis pis
sırıtıp
ortalıkta
dolanıyordum...

bir gün beden eğitiminde
hoca
uzun atlatıyordu.

atlayışların
uzunluğu
ölçülüp
kaydediliyordu.

hoca
bana dönüp,
“hadi, Chinaski...” dedi.

“içimden
gelmiyor.”

“neyin var?”

“akşamdan kalmayım.”

“böyle mazeret
olmaz! atlayacaksınız!
atlamak zorundasın!”

“s.ktir,” dedim.

gerildim,
koştum,
sıçrama tahtasına basıp
havalandım.

havalanmışken
bir süre
havada
kalmaya karar
verdim.

sonra
yere inip
talaşın içine
gömüldüm.

mezurayı çıkarıp
ölçtüler.

“buna inanamıyorum!” dedi
hoca. “Chinaski, daha önce
atlamış mıydın?”

“hayır.”

“okul rekorunu
kırmama iki santim
kalmış!”

“öyle mi? şimdi
gidip duş
yapabilir miyim?”

“Elbette,
gidebilirsin.”

ağır adımlarla
yürüdüm, kafamda
daha önemli şeyler
varmış gibi.

herkesin
beni izlediğini
hissedebiliyordum.

durdum,
elimi arkama

götürüp
yarığa daldırdım
ve kıcıımı
kaşıdım.

sonra
arkamdaki
hayranlık
ve
şaşkının
bilinci içinde
duşa
gittim.

düşün yanışı

eski Los Angeles Halk Kütüphanesi
yandı
şehir merkezindeki kütüphane
ve onunla birlikte
gençliğimin büyük bir
kısımı.

orda o taş sıralardan
birinde dostum Baldy
ile otururken,
“Abraham Lincoln Tugayına
katılacak mısınız?”
diye sormuştu.

“elbette,” demiştim
ona.

fakat bir entelektüel
veya politik
idealist olmadığımı
idrak edip vazgeçmiştim
daha sonra.

oda oda
dolaşan
bir okurdum
o sıralar: edebiyat, felsefe,
din, hatta tıp
ve jeoloji.

erken
karar vermiştim yazar olmaya,
kolay bir
kurtuluş
yolu
olacağını düşünmüştüm
ve baba romancılar
çok ürkütücü
gelmemişlerdi bana.
Hegel ve Kant
daha çok zorlamışlardı.

hepsinde
beni
rahatsız eden şey
nihayet canlı ve /
veya
ilginç
bir şey söylemelerinin
bu kadar uzun
sürmesi idi.
hepsine
beş çekerim
diye düşünüyordum.

iki şey
keşfedecektim:
a) yayıncıların çoğu sıkıcı olan
şeylerde derinlik olduğunu
sanırlar.
b) biraz olsun istediğime
yakın bir cümle yazmak için
yıllarca yaşamak
ve yazmak
gerekicekti.

bu arada
diğer delikanlılar
kızların
peşinde koşarken
ben
eski kitapların
peşindeydim.
kitapkurduydim, her ne kadar
bayılmıyordumsa da
öyle olmaya
bu ve
dünya
şekillendirdi beni.

haftalığı üç dolar
elli sente
bir pansiyonun arkasındaki
kontrplak kulübe de
kalıyordum
kendimi
Thomas
Wolfe'un
içine doldurulmuş bir
Chatterton
gibi hissederek.

en büyük sorunum pul,
zarf, kağıt ve
şaraptı
dünya II. Dünya Savaşının
eşiğindeyken.
kadınlar kafamı karıştırmamıştı
henüz, bakirdim ve
haftada 3 ilâ 5 arası öykü
yazıyordum ve hepsi geri geliyordu *The
New Yorker, Harper's* ve

The Atlantic Monthly'den.

bir yerde

Ford Madox Ford'un

yatak odasının duvarlarını

red pusulalarıyla kapladığını

okumuştum

fakat yatak odam yoktu benim

bir çekmeceye koydum ben de

onları

ve çekmece tıka basa

dolduğunda pusulaları

çıkartıp çöpe attım

öykülerle birlikte.

gene de

benim

ve bir çok berduşun

eviydi

Los Angeles Halk Kütüphanesi.

tuvaletleri kullanırdık

gizlice

ve sadece kütüphane masalarında

uyuya kalanlar atılırdı

dışarı- kimse bir berduş gibi

horlayamaz

evli olduğunuz kişiyi

saymazsak.

tam bir berduş da

sayılmazdım ama. Benim kütüphane kartım vardı

ve sürekli kitap alıp

iade ediyordum

yığınla

her seferinde

limiti

kullanarak.

Aldous Huxley, D.H Lawrence,
e.e cummings, Conrad Aiken, Fyodor
Dos, Dos Passos, Turgenev, Gorky,
H.D, Freddie Nietzsche, Art
Schopenhauer,
Steinbeck,
Hemingway,
ve daha
bir çokları...

her seferinde
kütüphanecinin, “seçimlerin
çok iyi, delikanlı...” demesini
bekleyerek.
Ama kaşarlanmış ve harcanmış
kancık bırakın beni
kendinin bile farkında
değildi.
fakat müthiş zarafet
taşıyordu o raflar benim için: bir dizede
çoğunun otuz veya
yüz dizede söyleyebileceğinden
fazlasını söyleyebilen
ilk Çin şairleri
Tu Fu ve Li
Po’yu keşfettim
o raflarda.
Sherwood Anderson da
okumuştı mutlaka
onları.

Kanto’ları da taşıdım
cpeyi
beynimi güçlendirmemişse bile
kollarımı güçlendirmiştir Ezra
en azından.

o harikulade yer
Los Angeles Halk Kütüphanesi
evdi
cehennemî bir evden gelen
biri için.
SIÇRANAMAYACAK GENİŞLİKTE KÖPRÜLER
ÇILDIRTAN KALABALIKTAN UZAK
SES SESE KARŞI
YALNIZ BİR AVCIDIR YÜREK

James Thurber
John Fante
Rabelais
de Maupassant

kimi açmadı
beni: Shakespeare, G.B. Shaw,
Tolstoy, Robert Frost. F. Scott
Fitzgerald

Upton Sinclair'î daha çok sevdim
Sinclair Lewis'den
Gogol ve
Dreiser ise iki koca ahmaktı
kanımca

bu tür yargılar
kişinin mantığından ziyade
zorlandığı yaşam tarzından
kaynaklanır
ama.

Los Angeles Kütüphanesi
bir intihar vakası
bir banka
soyguncusu

bir
karı-
döven
bir kasap veya bir
motosikletli polis
olmamı engelledi muhtemelen
ki bu saydıklarımın bazıları
olunabilir de ama
şansıma
ve seçtiğim yola
şükrediyorum ki
genç ve olanakların çok kısıtlı olduğu bir dönemde
tutunacak bir şeylerin arayışı içindeyken
bu kütüphane çıktı karşıma.

ve gazeteyi
açıp
kütüphaneyi ve muhteviyatının büyük
bölümünü yok eden yangını
okuduğumda karıma

“vakit
öldürürdüm
orda...”
dedim.

PRUSYA SUBAYI
UÇAN TRAPEZDEKİ CESUR GENÇ
VARLIK VE YOKLUK

ASLA EVE DÖNEMEZSİN

kanser

merdivenin sonunda buldum
odasını.

yalnızdı.

“merhaba, Henry,” dedi, sonra,

“biliyor musun, nefret ediyorum bu odadan, pencere
yok.”

felaket akşamdan kalmaydım.

kokusu dayanılmazdı,

her an

kusabilirdim.

“iki gün önce ameliyat ettiler beni,”

dedi. “ertesi gün daha iyiydim

ama şimdi aynıyım, belki de daha kötü.”

“üzgünüm, anne.”

“biliyor musun, haklıydın, baban korkunç
bir adam.”

zavallı kadın. korkunç bir koca

ve alkolik bir evlat.

“afedersin anne, hemen

dönerim...”

içime sinmişti koku,
midem bulanıyordu.
odadan çıktım,
merdivenlerin yarısını inip
oturdum
parmaklıklara tutunarak
temiz havayı
soludum.

zavallı kadın

temiz hava soluyarak
kusmamayı
başardım.

kalkıp merdivenleri çıktım,
odasına girdim.

“tımarhaneye kapattı beni,
biliyor muydun ?”

“evet, kliniği arayıp
onlara yanlış insanı tuttuklarını
söyledim.”

“iyi görünmüyorsun, Henry. hasta mısın ?”

“hastayım bugün anne. yarın tekrar geleceğim
seni görmeye.”

“peki, Henry...”

kalktım, kapıyı kapattım, sonra merdivenleri
koşarak inip dışarı
çıktım, bir gül
bahçesine.

içimde ne varsa kustum
o gül bahçesine.

zavallı melun kadın...

çiçekle gittim
ertesi gün.
merdivenleri çıkıp
odanın önünde durdum.
bir çelenk konmuştu kapının
önüne.
yine de denedim kapıyı.
kilitliydi.

merdivenleri inip
gül bahçesinden geçtim,
sokakta park ettiğim
arabama doğru yürüdüm.

okuldan eve dönen
6-7 yaşlarında
iki küçük kız geçti
önümden.

“afedersiniz, bayanlar, bu
çiçekleri kabul eder misiniz ?”

öylece durmuş
bana bakıyorlardı.

“alın,” daha uzun olan kıza
verdim buketi. “aranızda pay
edin, arkadaşına yarısını
ver, lütfen.”

“teşekkür ederim,” dedi daha uzun olan
kız, “çok güzel çiçekler.”

“evet, gerçekten,” dedi
diğeri, “çok teşekkür ederiz.”

onlar uzaklaştılar
ben de arabama bindim,
çalıştı,
eve döndüm.

seni öldürmelerine izin verirsen, öldürürler

taşaklara atılan tekmeden farksızdı Fletcher,
ne kadar zeki
olduğunu anlatıp dururdu.
Fletcher olmasaydı asla ayrılmıyacaktım işten
belki de.

benimkinden iki saat sonra başladılar Fletcher'ın vardiyası ve
içeri girdiğinde sırtıp gülmeye başladılar herkes : “ hey,
Hank, işte
dostun Fletcher !”

her gece aynı şey : O “zekiydi” , kadınlar ona
“bayılırlardı” ve gerçekten iyi iş tutardı

o aralar
alkolik ve sadakatsiz bir kadınla
beraberdim

geceler yıllara dönüştü ve Fletcher
ordaydı hâlâ, kaslarım gerilir, başımı
çeviremezdim ve biri dokunduğunda
yüksek gerilim gibi
acı şimşekleri çakardı
bedenimde

viski kaçığı kancığa
katlanırken
kötü besleniyor, çok az uyuyor, çok fazla
içiyordum.

bir gece

(yıllar yuvarlanıp giderken)

kulağıma bağırdı Fletcher, “ çok kalmam

bu yerde ! bu s.kindirik yerde daha fazla kalmayacak

kadar ZEKİYİM ! “

bir yıl daha geçti ama hâlâ ordaydı Fletcher,

ve benim kaçık kancığım ona kalacak yer ve içki temin

edecek başka birini bulamamıştı.

o arada, o cehennemin küçük anlarında

hiçbir sonuç alamadığım kendi küçük savaşımı

vermekteydim - ama elindeki bükülmüş kaşıkla beton

duvarı delmeye çalışan biri gibi, küçük bir savaş vermenin

pes etmekten iyi olduğunu biliyordum: yüreği

canlı

tutuyordu.

bir tuhaf sabah terkettim kancığı, iki parça

çöpümü

on yıllık arabamın arka koltuğuna fırlattım, “ev

senin, dört ayak üstüne düşmeni dilerim,” dedim

ve gazladım.

sonra merkez postanesinin formlarını doldurdum,

istifa formlarını

ve sözünü etmedim kimseye, ama bütün bina biliyordu

çok geçmeden, yüzlerce işçi,

artı idare ve

güvenlik

ve geldi son gece,

yanımda oturuyordu Fletcher,

sessiz,

nihayet.

tamamen

değil

ama:

“ne bok yiyeceksin Hank,
yaşlısın ...”

“bulurum bi yolunu...”
diğer işçiler de düşünüyordı
çıldırılmış olduğumu
ve o son gece
o kapıdan son kez
çıkıp
Fletcher ve yüzlerce işçiyi
ardımda bırakırken
bacaklarım, parmaklarım, gözlerim,
uzuvlarımın çoğu
çalışır durumdaydı
ve arabamı buldum, bindim
ve uzaklaştım...

sabahın erken saatleriydi
eve vardığımda,
beşe geliyordu.
sonra şortuma kadar soyundum
ve bir şişe skoç açtım,
şişeden içtim
ilk yudumu,
cömert
ve
sihirli
bir
yudum.

sonra Fletcher'ın şerefine içtim bir kadeh,
sonra o pis ağızlı
herbat kıçlı kancığın
şerefine,
sonra da
moruğun,
nihayet
kendine müşfik olmanın
bir yolunu bulan
bu
moruğun
şerefine .

LANETLİLERİN İNTİKAMI

Her gece olduğu gibi dayanılmaz bir horultu vardı sefilhanenin koğuşunda. Tom uyuyamıyordu. Koğuştaki altmışa yakın karyolanın hepsi doluydu. En çok horlayanlar sarhoşlardı ve uyuyanların çoğu sarhoşturdu. Tom doğruldu, pencereden süzülüp uyuyan adamların üstüne düşen ay ışığını seyredildi. Bir sigara sarıp yaktı. Adamlara baktı yine. İğrenç adamlardı hepsi, beş para etmez. Kim bilir en son ne zaman düzülmüşlerdi. Kadınlar istemiyordu onları. Kimse istemiyordu. Tom da onlardan biriydi. Yastığının altından şişeyi çıkarıp dibinde kalan son yudumu içti. Son yudumla hüznü kaplardı insanın içini. Boş şişeyi karyolanın altına yuvarlayıp horlayan adamlara baktı yine.

Yan karyolada yatan arkadaşı Max'a doğru döndü Tom. Gözleri açıldı Max'ın. Yoksa ölmüş müydü?

"Hey, Max!"

"Ne var?"

"Uyumuyor musun?"

"Uyuyamıyorum. Çoğu ritmik horluyor, farkında mısın? Neden acaba?"

"Bilmiyorum, Max. Çok şey var bilmediğim."

"Benim de, Tom, Gerizekalıyım herhalde."

"Emin olsan gerizekalı olmazdın zaten."

Max doğrulup karyolanın kenarına oturdu.

"Bir gün bu sefilhaneden çıkabilecek miyiz sence Tom?"

"Tek bir şekilde."

"Nasıl?"

"Ölü olarak..."

Max bir sigara sarıp yaktı.

Morali bozuktur Max'ın. Ne zaman düşüncelere dalsa morali bozuldu. İyi değildi düşünmek, insan beynini durdurabilmeliydi.

"Dinle, Max" dediğini duydu Tom'un.

"Ne?"

"Düşünüyorum da..."

"Düşünmek iyi değil..."

"Bu hiç aklımdan çıkmıyor ki..."

"İçecek bir şey kaldı mı?"

“Maalesef. Ama dinle...”

“Masal dinlemek istemiyorum?”

Max karyolasına uzandı tekrar. Konuşmanın da bir yararı yoktu. Zaman kaybindan başka bir şey değildi.

“Gene de anlatacağım, Max.”

“Peki, dinliyorum...”

“Şu adamları görüyor musun? Sefil sürüsü.”

“Görüyorum da bakmak istemiyorum. Midemi bulandırıyorlar.”

“İşte Max, bu insangücünden nasıl yararlanabileceğimizi düşünüp duruyorum her gece.”

“Bu adamları kimse istemiyor ki. Ne yapabilirsin?”

Tom heyecanlanmıştı.

“Bu adamları kimsenin istememesi bizim yararımıza.”

“Yok ya?”

“Evet. Bak, bu adamları hapiste tutmak işlerine gelmiyor çünkü onları beslemek gerek. Bu berduşların ne gidecek yerleri var, ne de kaybedecekleri bir şeyleri.”

“Eee?”

“Geceleri düşünüp duruyorum. Bunları biraraya getirip yönlendirebilir, bazı durumlarda geçici olarak hükmedebiliriz...”

“Aklını kaçırmışsın sen...” dedi Max.

Ama doğruldu.

“Devam et...”

Tom güldü. “Aklımı kaçırmış olabilirim ama ziyan olan bu insangücü aklımdan çıkmıyor. Geceleri neler yapılabileceğinin hayallerini kurup duruyorum...”

Max güldü bu kez. “Allahaşkına, ne mesela?”

Konuşmalarından kimse rahatsız olmuyordu. Horul horul uyuyordu herkes.

“Kafamda evirip çevirdiğim bir senaryo var. Çılgınlık belki, ama...”

“Çıkar şu baklayı ağzından.”

“Gülmek yok ama. Şarap beynimi harap etmiş olabilir.”

“Gülmemeye çalışırım.”

Tom sigarasından bir nefes çekti, dumanı üfledi. “Bu berduşları organize edip Broadway caddesinde yürüdüğümüzü hayal edip duruyorum.”

“Eee?”

“Büyük bir kalabalık. Lanetlilerin intikamı gibi bir şey. Çürüklerin nümayişi. Film gibi. Kameraları, spotları, yönetmeni gözümün önüne getirebiliyorum. Tükenmişlerin yürüşü. Ölülerin Dirilişi!”

“Şu ucuz porto şarabından vazgeçip misket şarabı içmende yarar görüyorum,” diye karşılık verdi Max.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Pekala. Berduşları toplayıp, diyelim ki öğle saatinde yürüyüşe geçirdik. Sonra?”

“Sonra kentin en pahalı, en lüks mağazasına giriyoruz...”

“Bowarms’a mı?”

“Evet, Max. Ne ararsan var orda; şarabın en iyisi, kumaşların en kaliteli, saatler, radyolar, televizyonlar, aklına ne gelirse...”

O esnada birkaç karyola ilerde yatmakta olan yaşlı bir berduş doğruldu, gözlerini kocaman açıp, “TANRI İKİ YÜZ KİLOLUK SEVİCİ BİR ZENCİDİR!” diye bağırdı.

Sonra karyolaya yığıldı tekrar.

“Onu da alacak mıyız?” diye sordu Max.

“Elbette. Ondan iyisi can sağlığı. Hangi cezaevi ister ki onu?”

“Pekala. Bowarms’a girdik. Sonra?”

“Tahayyül et. Girmemizle çıkmamız bir olacak. Güvenlik görevlileri bu denli kalabalık bir grupta başedemez. Tahayyül et: Alıyoruz. Canımızın her çektiğini alıyoruz. Tezgahtar kızlardan birinin kıcını ellemek bile gelebilir içinden. Rüyanın artık bize ait olmayan herhangi bir kısmını alabilirsin, canın ne çekiyorsa. Alıyoruz ve çıkıyoruz.”

“Harikalar diyarında piknik yapacakmışız gibi anlatıyorsun ama kafalar yarılacak bana sorarsan...”

“Mümkün. Ama şu yaşadığımız hayatı bir düşün! Hergün gömüyorlar bizi ve gıkımız çıkmıyor...”

“Tom, beni ikna etmeyi başardın dostum. Nasıl organize edebiliriz böyle bir yürüyüşü?”

“Önce gün ve saat saptarız. Sen on kişi kadar ayarlayabilirsin değil mi?”

“Sanırım.”

“Bir o kadar da ben ayarlarım.”

“Ya biri ispiyonlarsa?”

“İhtimal vermiyorum. Hem ne kaybederiz?”

“Doğru.”

Tam öğle vaktiydi.

Tom ile Max grubun önündeydiler. Los Angeles'in Broadway caddesinde yürüyorlardı. Tom ile Max'ın arkasında elliye yakın berduş vardı. Olan bitenden habersiz, gözlerini kırpıştırıp zaman zaman sendeleyerek yürüyorlardı. Caddedeki sıradan vatandaşlar hayrete düşüyor, kenara çekilip izliyorlardı. Kimi ürküyor, kimi kahkahalarla gülüyordu. Diğerleri bunun bir kamera şakası veya film çekimi olduğunu sanıyorlardı. Makyaj mükemmeldi. Oyuncuları gerçek berduşlardan ayırmak mümkün değildi. Ama kameralar nerdeydi?

Tom ile Max grubun önderliğini yapıyorlardı.

"Hey, Max, ben sadece sekiz kişiye haber verdim. Ya sen?"

"Dokuz belki."

"Bu kadar adam nerden çıktı öyleyse?"

"Birbirlerine söylemiş olmalılar..."

Yürüyorlardı. Durdurulması olanaksız bir düştten farksızdı her şey. 7. Cadde'nin köşesinde kırmızı yandı. Tom ile Max durdular, berduşlar arkalarında kümelandiler. Yıkanmamış çorap ve çamaşır, şarap ve nefes kokusu yayıldı havaya.

Yeşil yandı. Tom ile Max yürüdüler, diğerleri onları izlediler.

"Bu işin mimarı ben olmama rağmen gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi Tom.

"Gerçekleşiyor," dedi Max.

Tekrar kırmızı yandığında berduşlar hâlâ karşıya geçiyorlardı. Durmadılar. Arabalar bekliyor, berduşlar karşıya geçiyorlardı. Yürüyüş sürüyor ama marş söylenmiyordu. Eskimiş ayakkabıların asfaltta çıkardığı sürtünme seslerinden başka ses çıkmıyordu. Arada sırada birileri birkaç laf ediyordu.

"Hey, ne cehenneme gidiyoruz?"

"Şu şişeden bir fırt versene!"

"Avucunu yala!"

Güneş yakıyordu.

"Vaz mı geçsek?" diye sordu Max.

"Hazmedemem," dedi Tom.

Ve Bowarms'ın önündeydiler.

Tom ile Max bir an duraksadılar.

Sonra heybetli cam kapıyı itip ikisi birden içeri girdiler. Berduşlar

pejmürde bir sıra oluşturup peşlerinden içeri girmeye başladılar. Pelüş kaplı koridorlarda ilerlerken tezgahlar anlamsız bakışlarla onları izliyorlardı.

Erkek reyonu birinci kattaydı. Tom bir an tereddüt etti, sonra palto-
ların bulunduğu askılığa gidip ilk paltoyu aldı, kürk yakalı sarı bir pal-
to. Üstündeki eski paltoyu çıkarıp yere attı, yeni paltoyu giydi. Tezgah-
tarlardan biri yanına geldi, düzgün bıyıklı ince bir gençti.

“Yardımcı olabilir miyim, efendim?”

“Evet. Bu hoşuma gitti, alıyorum. Hesabıma işleyin.”

“Amerikan Express mi, efendim?”

“Hayır. Çin Express.”

“Ben de bunu alıyorum,” dedi Max, yandan cepli, sert havalar için
kürk başlık ilaveli bir modeli üstüne giyerken.

Tom, şapkaların bulunduğu raftan hayli gülünç ama bir o kadar da
hoş bir Kafkas başlığı aldı.

“Bu ten rengime uygun, bunu da alıyorum.”

Berduşlar, durumu kavrayıp harekete geçtiler. Ellerine geçirdikleri-
ni üstlerine giyiyorlardı. Ceket, şapka, fular, yağmurluk, çizme, kazak,
eldiven ve çeşitli aksesuarlar.

“Nakit mi, kredi kartınıza mı işlenecek?” diye sordu ürkek bir ses.

“Kıçıma işle, g.t.”

Veya bir başka tezgahta:

“Bu size çok yakıştı efendim.”

“İki hafta içinde iade seçeneği tanıyor musunuz?”

“Elbette, efendim.”

“Ama iki hafta sonra sen hayatta olmayabilirsin.”

Derken alarm çalmaya başladı. Birileri mağazanın yağmalandığını
fark etmiş olmalıydı. Olanları şaşkınlıkla izleyen müşteriler çil yavru-
su gibi dağıldılar.

Üstlerine bol gelen üniformaları ile üç adam geldi koşarak. Cüssele-
ri kastan ziyade yağdan oluşmuş iri adamlardı üçü de. Berduşların üstü-
ne yürüdüler ama sayıca çok azdılar. Çaresizlik içinde tehditler savurur-
ken adamlardan biri silahını çekip havaya bir el ateş etti. Aptalca ve ya-
rarsız bir davranıştı, göz açıp kapayana dek silahı elinden alınmıştı.

Yürüyen merdivenlerin tepesinde bir berduş belirdi. Silah elindey-
di. Sarhoştı. İlk kez elinde silah tutuyordu. Sevmiştii silahı. Silahı doğ-

tutulup ateşledi. Mankenlerden birini vurmuştu, boynundan. Mankenin başı yere düştü.

Mankenin ölümü berduşları heyecanlandırmıştı. Bağırıp çağırmaya başladılar. Yürüyen merdivenlerden çıkıp mağazaya yayıldılar. Anlaşılmaz şeyler bağırıyorlardı. Bir an için bile olsa duydukları eziklikten kurtulmuşlardı. Gözleri parlıyor, çabuk ve kendilerinden emin hareket ediyorlardı. Tuhaf ve çirkin bir sahneydi.

Kattan kata, reyondan reyona hızla yayılıyorlardı.

Tom ile Max artık yönlendirmiyor, sürükleniyorlardı.

Tezgahlar devriliyor, camlar kırılıyordu. Kozmetik tezgahındaki genç kız kollarını havaya kaldırıp bir çığlık attı. Genç berduşlardan biri kolları havada olan kızın elbisesini kaldırdı.

Bir başka berduş yanlarına gidip kızın kıcını avuçladı. Bir başkası geldi koşarak. Çok geçmeden kızın etrafını sarmış elbisesini paralıyordu. Çok çirkin bir sahneydi ama diğer berduşları esinlendirmişti. Tezgahtar kızların arkalarından koşuyorlardı.

“Aman Allahım!” dedi Tom. Henüz devrilmemiş tezgahlardan birine ne çıkıp bağırırmaya başladı.

“HAYIR! YANLIŞ ANLADINIZ! DURUN!”

Max, Tom’un yakınında bir yerde duruyordu.

“Allah Kahretsin!” dedi sessizce.

Dinlemedi berduşlar. Perdeler indirildi. Masalar devrildi. Cam vitrinler tuzla buz edildi. Çığlıklar yükseliyordu.

Bir patlama sesi duyuldu.

Alevler yükseldi, ama berduşlar yağmalamayı sürdürdüler.

Tom tezgahın üstünden yere atladı. Her şey beş dakika içinde olup bitmişti. Max’a baktı.

“Tüyelim!”

Paramparça olmuş bir düş daha, bir köpek leşi daha sokak ortasında, bir kabus daha.

Tom koşmaya başladı, Max da arkasından. Yürüyen merdivenden aşağı inmeye başladılar. Yan merdivende polisler koşarak yukarı çıkıyorlardı. Tom ile Max’ın üstünde yeni paltoları vardı hâlâ. Kırmızı ve traşsız yüzlerini hesaba katmazsanız oldukça saygın görünüyorlardı. Birinci katta kalabalığın arasına karıştılar. Polis giriş kapısını tutmuştu. Dışarı çıkanlara izin veriyor ama kimseyi içeri sokmuyorlardı.

Bir avuç dolusu puro araklamıştı Tom. Max'a bir puro uzattı.

“Yak şunu. Saygın görünmeye bak.”

Bir puro da kendi yaktı.

“Şimdi de çıkmayı deneyelim.”

“Onları kandırabilecek miyiz sence Tom?”

“Bilmiyorum. Borsacı gibi, doktor gibi görünmeye çalış.”

“Onlar nasıl görünürler?”

“Memnun ve aptal.”

Çıkış kapısına doğru yürüdüler. Sorun çıkmadı. Diğerleri ile birlik te dışarı çıktılar. Silah sesleri geliyordu içerden. Binanın üst katın baktılar. Pencerelerin birinden alevler çıkıyordu. Çok geçmeden itfaiy sirenleri duyuldu.

Güneye dönüp sefilhanenin yolunu tuttular.

O gece sefilhanenin en iyi giyimli berduşlarıydılar. Max bir saçı çalmayı bile akıl etmişti. Akreple yelkovan karanlıkta parlıyorlardı. Gece henüz başlıyordu. Karyolalarına uzanmış tavana bakıyorlardı.

Öğleden sonraki tutuklamalara rağmen karyolaların hepsi doluydu yine. Her tür boşluğu dolduracak kadar berduş vardı her zaman.

Tom iki puro çıkarıp birini Max'a uzattı. Puroları yakıp bir süre koku nuşmadan içtiler. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Tom konuştu:

“Hey, Max...”

“Ne var?”

“Böyle olmasını istememiştim.”

“Biliyorum. Zıyan yok.”

Horultu giderek artıyordu. Tom yastığının altından bir şişe şarap çıkardı, kapağını açtı ve bir yudum aldı.

“Max?”

“Ne?”

“Şarap?”

“Elbette.”

Tom şişeyi Max'a verdi. Max bir yudum alıp şişeyi iade etti.

“Sağol.”

Tom şişeyi yastığının altına soktu.

Misket şarabıydı.

pasaklılar kralı

doğuştan pasaklıyımdır
yatağa uzanmayı sevdim
don atlet (kirli tabii
ki) (ve sigara yanıklarından
delik deşik)
ayakkabılar çıkarılmış
bira şişesi elde
zor bir geceyi atlatma
çabasında, hâlâ gitmemiş
ve sürekli şikayet ederek
dolanan bir kadınla
mesela,
ve şöyle bir
eğirip, “HEY, MEMNUN
DEĞİL MİSİN? ÖYLEYSE
İKİLE!” diye bağırarak.

gerçekten bayılıyordum
kendime, o pasaklı kendimi
seviyordum
gerçekten, ve
onlar da seviyordu
anlaşılan: her seferinde
terkedip
her seferinde
döndüklerine göre.

yan taburedeki sarhoş

bağışlayın, ama biri ile konuşmam
gerek...

evet?

bağışlayın, ama bazen kendimi kalabalığın içinde buluyorum,
pazarlarda, panayırlarda
filan...

evet?

demek istediğim... o gözler... burunlar... dirsekler... yürüyüşleri...
konuşma biçimleri...

ne?

bağışlayın, ama bu kartondan yapılmış gibi duran yüzlere
baktığımda, kahkahaya benzemeyen kahkahaları duyduğumda
kendimi sık sık
cehennemin bağırsaklarındaymışım gibi hissediyorum...

garip konuşuyorsun...

aklımın katledilmesinden farksız bu, anlıyor musunuz...
korkusuzlukları tek
idraksizlikleri olan
adamlar ve kadınlar...

anlamıyorum.

bağışlayın, tek isteğim onlardan olabildiğince
uzak olmak...

evet?

aykırı damgası yemeden bütün bunları dillendirmek olanaksız.

herkesin
sorunları var.

hastayım
belki.

evet, hasta orospu çocuğunun tekisin
bana kalırsa.

örneğin, bir asansöre binip
kendimi türümden beş-altı kişi ile
çok yakın ve hapsolmuş bulduğumda
hiçbir şeyin kurtarılamayacağı,
havasız bir delilik mağarasında
olduğum duygusuna kapılıyorum.

merdivenleri kullanmalısın
öyleyse.

bağışlayın, ama bazı hayvanları
anlayabiliyorum, yuvalarını toprak altında
yapan hayvanları, uçan veya en
küçük ses veya görüntü karşısında kaçıp saklanan
hayvanları.

öyle mi? ben kedi ve
köpek severim.

ben de bir hayvanım belki de, insan
bedenine hapsolmuş bir hayvan.

evet, fil gibi
iiyorsun.

her neyse, bu kstahlığımı
bağışlayın.

baksana ahbap, ne ayaksın
sen?

ayak mı?

yani, ne yaparsın, nasıl
geinirsin?

hiç, yaşadığım an içinde
varım.

hasta orospu çocuğunun tekisin
bana kalırsa.

teşekkür ederim.

içkisini bitirip
ıktı.

ben bir içki daha
söyledim.

barın öbür ucundaki bebekle
göz göze geldik.

her şeye rağmen iyi bir gece
olabilirdi
belki.

esneme...

uykuyu tanıdığım herkesten
daha çok sevdiğimi
düşünüyorum.

2-3 gün
ve gece
uyuyabilirim.

her an girebilirim
yatağa.

Kız arkadaşlarımın kafalarını karıştırır bu
bazen

diyelim ki saat öğleden sonra
bir buçuk:

“Yatıyorum ben,
uyuyacağım...”

çoğu kızmaz, seks ima
ettiğimi düşünüp
benimle yatağa
girer.

ama sırtımı dönüp
horlarım.

bu da kız arkadaşlarımın
çoğunun beni terk etmelerinin nedeni
tabii ki.

doktorlara gelince, işe yaramadılar
hiç:

“bak, yatağa girip uyuma
ihtiyacı hissediyorum, sürekli
nerdeyse.
neyim var
benim?”

“Yeterince hareketli misin?”

“evet.”

“iyi besleniyor musun?”

“evet.”

muayenehane ile otopark
arasında buruşturup atacağım
bir reçete tutuştururlar elime
her seferinde.

garip bir hastalık
çünkü öğleden sonra
altı ile geceyarısı arası
uyuyamam
mutlaka geceyarısından
sonra gerçekleşmeli ve
uyanışım öğleden evvel
olmamalı.

ve telefon mesela
10.30 gibi çalarsa
deliririm.

arayanın kim olduğunu bile
sormam.

bağırırım
telefona: “NEDEN
ARIYORSUN BENİ BU
SAATTE!”

ve
kapatırım...

her insanın kendine has
tuhaflıkları var sanırım
ama etrafa
normal
görünmek için
onların üstesinden gelirler
ve kendilerine haslıklarını
yitirirler

ben korudum benimkini
ve inanıyorum ki
varoluşuma cömertçe
katkısı oldu.

Yazar olmamın temel
nedeninin bu olduğunu
düşünüyorum: İstedğim
saatte yazıp
istediğim saatte
uyuyabilirim.

safları temizleme

tövbekar alkoliklerden söz ediyorum, dedi, buraya geliyorlar,
tenlerinin yeşile döndüğünü
gördüm, ruhları sarkmış, gözleri
çökmüş, derken kendilerini hiç bu kadar
iyi hissetmediklerini söylüyorlar, hayatın
artık gerçek bir anlamı olduğunu, kadınlar tarafından
terkedilmiyorlar, utanç duymuyorlar artık, suçluluk
duymuyorlar, her şey harika, her şey
gerçekten harika

ama bir an önce gitsinler istiyorum, korkunç insanlar,
halının üstünde yürürken bile iz bırakmıyorlar, orda
kimse yürümemiş sanki.

Tanrıdan söz ederler sonra, usulca, bilirsin, seni zorlamak
istemezler ama...

onların önünde içmemeye çalışıyorum, onları tekrar
o kötü yere itmek
istemiyorum.

nihayet, giderler...

tanıdığım tövbekar alkoliklerin hiçbiri birinci sınıf
profesyonel alkolik değildi, oyalanıp vakit
öldürüyorlardı alkolle...
elli yıllık ayyaşım ben, onların içtiği sudan
daha çok alkol içtim; onları o aptal salak boktan
alkolik havaya sokan miktarlarla ancak kendime
gelirim ...

kimi insan her Şeyde baŐarısızdır, tövbekar
alkoliklerden söz ediyorum: gerçek bir alkolik
olunmadan tövbekar
olunamaz.

durumu bu denli donuk ve korkunç
kılan Şey Şu: alkolü bıraktıkları halde
hâlâ alkolik olduklarını idda eder
hepsi.

bu da kabilenin sadık fertlerini fena halde
uyuz ediyor: yerimizi hakettik biz, layık ve
Őerefli hissediyoruz kendimizi durağımızda, beş
para etmez sahtekarların bizi temsil etmemesini
yeğleriz: kişi hiç
sahip olmadığı Şeyden
vazgeçemez.

bazen keçileri biraz kaırırsın

Agua Caliente’de at yarışlarında kazandıktan sonra
gece köpek yarışlarına kaldığım, gene kazandığım ve
bol bol bira içip kendimi çok iyi,
Tanrılar benden yanaymış gibi hissettiğim gece
benim biraz kaçırdığım gibi, üstelik sevgilimin
başkaları ile düzüştüğünü öğrenmeme rağmen, ama
o işi de kafamda bitirmiştım ve hiçbir şey umurumda değildi
ve bu bana
cesaret
veriyordu,
ben de o gece Los Angeles’e dönmektense Tijuana sokaklarında
hoşuma giden bir bar bulana dek
araba sürdüm.
park ettim, devamının geleceğini vaad ederek
üç sokak çocuğuna birer dolar verdim
arabama göz kulak olsunlar diye.
bara girdim, oturdum ve bir tekila
söyledim.
dört-beş Meksika’lı vardı içerde, sessiz,
ağır adamlar.
tekilayı içip bir daha
söyledim.
yolunda gitti her şey
müzik dolabında bir
toreador şarkısı başlayana
dek (bana öyle gelmişti
en azından) ve ayağa fırlayıp iskemlelerden birini
kaptığım gibi hayali bir boğa ile güreşmeye
başladım.
hopluyor, zıplıyor, fırıldak gibi
dönüyordum.

şarkı bitti ve adamlar alkışladı. onları eğilerek
selamladım ve bir tekila daha söyledim.

“hey, senyor,” dedi adamlardan biri, “bunu
bir daha yapabilir misin?”

“elbette,” tekilamı dipledım, “çalın tekrar
parçayı.”

kalkıp gösterimi tekrarladım
ama ilk seferki kadar
başarılı değildim çünkü
sarhoş olmaya başlamıştım
nihayet.

adamlar
cömertçe
alkışladılar
gene de.

oturup herkese içki
kendime de
bir tekila daha
söyledim.

iyi duygularla
vedalaştık...

dışarda
arabam da, çocuklar da
bekliyorlardı.
bozuk param kalmamıştı
bir beşlik verdim
birbirlerini pataklayıp bölüşünler diye.
depoyu doldurdum,
sınırı sorunsuz geçtim,

eve vardım, soyundum
ve bir bira şişesi ile yatağa girip
karanlıkta içmeye başlamıştım ki
telefon çaldı.

sevgilim:

“hangi cehennemdeydin?”

“yorma kafanı. sen ve
ben yolun sonuna geldik.
kullanılmış mallarla ilgilenmem ben...”

“sen kendini ne
sanyorsun? *sensin* kullanılmış
mal!”

kapattı telefonu.

kalktım, buzdolabından bir bira
daha aldım
karanlıkta kahvaltı masasına
oturup birayı içtim
kalktım
banyoya gidip
işedim
hatta medeni insanlar gibi
elimi ve yüzümü sabunla yıkayıp
dişlerimi fırçaladım
ve kendimi harikulade
ve tamamen bencil
hissederek
uykuya daldım
ve uykumda duvarlar
sabaha kadar
önümde saygı ile eğildiler

ve sürekli aynı şeyi
söylüyorlardı:

“Chinaski, Chinaski, gerçekten
muhteşem bir
adamsın...”

COKEY

Ayıışığını son koşudan önce arka düzlükte ısıtmaya çalışırken Larry Peterson atın huzursuz olduğunu farketti, ürkmüştü hayvan. On beş yıllık cokeydi Larry, atları iyi tanırdı. Kışında böcek vardı hayvanın.

Larry hayvanı sakinleştirmeye çalıştı ama yarış öncesinde durumunun düzeldiği söylenemezdi. Çıkış bariyerine diğer cokeylerden önce gidip McKelvey'i buldu. "Bu hayvan koşacak durumda değil. Diskalifiye edilmesini istiyorum," dedi.

"İyi görünüyor," dedi McKelvey. Larry, McKelvey'nin diskalifiye durumunda hipodromun edeceği zararı fazla önemseyen komiserlerden olduğunu biliyordu. Oysa önemsenmeyecek bir zarardı bu çünkü paralarını geri alanlar hemen başka bir ata oynuyorlardı.

Larry attan inip dizgini McKelvey'ye verdi. "Bir de sen bak şu orospu çocuğuna! Bakalım *sen* hakim olabilecek misin!"

İri ve şişmandı Mc Kelvey. Dizgini kavradı. At şaha kalkıp başını salladı. Teri köpürmüştü.

"Sakin ol, orospu çocuğu!" diye bağırdı McKelvey ata. Dizgini çekip hayvanı bir süre dairesel koşturdu.

"Onu daha da huzursuz ediyorsun McKelvey!"

McKelvey atı kendine doğru çekip Peterson'a baktı. "Yok bir şeyi Larry! Ya binersin ya da beş gün men cezası alırsın!"

"Ekmeğimle oynuyorsun McKelvey."

"Ya binersin ya da ekmeğinden olursun evlat."

"*S.ktir!*"

Larry ata bindi. Olanların farkında olmayan ahali alkışladı. Sekizinci attı Ayıışığı. İlk yedi at bölmelerine girmişlerdi. Ayıışığı bölmesine girmek istemiyordu. Hayvanı kışından iterek zorla bölmesine soktular.

Hayvan titreyip horulduyordu. Dokuzuncu atın bölmesine girmesi ile olanlar oldu. Ayıışığı ürktü ve şaha kalkıp Larry'yi üstünden attı. Fena düşmüştü Larry, sırtüstü. Ama kendindeydi. Yavaşça kalktı. Ağır ağır yürüdü, topallayarak. Sağ bacağı zonkluyor, başı dönüyordu ve dilini ısırıyordu.

Kan tükürdü. Şişko yanında durmuş onu izliyordu. "Ağzına sıçayım McKelvey, nefret ediyorum senden!" dedi Larry ona.

McKelvey emri verdi ve duyuru yapıldı. "Bayanlar Baylar, Ayıışığı

bu koşudan diskalifiye edilmiştir. Paranız iade edilecektir.”

Larry soyunma odasının yolunu tuttu.

Berbat bir gün geçirmişti. Bir koşuda üçüncü olmuş, diğer dördünde dereceye bile girememişti.

Soyunma odasına girip soyundu, yamağı izinliydi. McDonalds’da çalışan bir kızla randevusu vardı hergelenin.

Düşün altında olmak iyi gelmişti. Yanındaki duşta Lance Griffith vardı. On altıya bir veren son koşuda ikinci gelmişti, keyfi yerindeydi.

“Hey, Larry!”

“Ne var?”

“Bu gece gidip düzülmeye ne dersin!”

“Evli bir adamım ben Lance...”

“Canım, ne ilgisi var? Ben de evliyim!”

“Benim için fark ediyor.”

“Hıyarlık etme, Larry, Biz atlara binerken karılarımız başkalarının üstüne biniyorlar.”

“Ben bu konuda farklı düşünüyorum.”

“Elli kilo ağırlığında ve bir elli boyunda olduğumuz için mi bizimle yatıyorlar sanıyorsun? Öğrenmen gereken şeyler var koçum.”

“Biraz önce attan düştüm. Canım yanıyor. Senin saçmalıklarını dinlemek istemiyorum.”

“Pekala Larry, pekala...”

Sağ bacağı sertleşmişti, araba kullanırken canı yanıyordu.

Allahın cezası McKelvey, tek kaygısı hasılatı. Oysa hepsi yok olup gittikten sonra da hipodrom varlığını sürdürecekti.

Evi çok güzeldi. Üç yüz bin dolara mal olmuştu, ipoteği yok denecek kadar azdı. Larry garaja girdi, arabadan indi, ağır adımlarla merdivenleri çıktı, kapıyı açtı ve telefonda konuşan Karina’yı gördü. Bir seksen boyunda, son derece güzel kadını Karina. Larry de bütün cokeyler gibi uzun boylu kadınlardan hoşlanırdı. Karina’nın saçları beline miyordu. Üniversite mezunuydu. Klas hatundu.

“Reena, güzelim,” dedi Larry.

Karina, Larry’ye baktı ve bana bulaşma der gibi kolunu salladı. Telefon görüşmesine iyice kaptırmıştı kendini.

“Evet anne, dinle,” dedi, “kendine daha iyi bakmalısın. Yeni dostluklar kurmaya çalış... Sesinden anlarım ben iyi olmadığını. Ne zaman geliyorsun bizi ziyarete? Burda hava olağanüstü.... Ağaçlardan meyveler sarkıyor. Mandalina, limon, portakal... Larry de mutlu oluyor geldiğinde... Ne? *Saçmalama!* Samimiyim. Bak, Larry’yi veriyorum!”

Karina otoriter bir ifadeyle Larry’ye bakıp, “Anneme merhaba de,” dedi alçak sesle.

Larry ahizeyi aldı. “Stella merhaba... Nasılsın?... Bunu duyduğuma sevindim... Şimdi girdim içeri... Ne?... Evet, yarıştım bugün... Hayır, dereceye giremedim... Yarın inşallah... Evet, havalar çok iyi gidiyor... Kendine iyi bak... Karina’yi veriyorum...”

Ahizeyi karısına verdi ve topallayarak üst kata çıktı. Banyoya girdi, sıcak su musluğunu açtı. Bacağı canını yakıyordu.

Yatak odasına gidip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Yatağın kenarına oturup pantolonunu çıkarmaya çalıştı. İyice sertleşmişti bacağı. Acı içinde pantolonunu çıkarmaya çalışırken kendi kendine güldü. Çıkardı sonunda pantolonu.

Fanilası ile şortunu çıkarmak kolay olmuştu. Ayağa kalktı. Birkaç adım attı. Bacağı idare edecekti. Banyoya doğru yürüdü. Küvete eğilip soğuk su musluğunu açtı, eli ile sıcak suya soğuk su karıştırdı. Karina içeri girdiğinde onu bu şekilde küvete eğilmiş olarak buldu.

“Anneme biraz kaba davrandığını düşünüyorum...”

“Annene kaba davranmak istemedim Reena. Söyleyecek söz bulamadım sadece.”

“Söyleyecek söz mü bulamadın? Biraz gayret et. Annemin de herkes gibi duyguları var. Çok zor bir hayat yaşadı, cesur ve harikulade bir kadındır.”

“Eminim öyledir yavrucuğum.”

“Bunu laf olsun diye söylüyorsun. Samimi değilsin.”

“Allahaşkına, anneni doğru dürüst tanımıyorum bile.”

Larry güçlükle küvete girdi. Suyun sıcaklığı tam istediği gibiydi. Sıcak su ilaç gibi gelmişti bacağına.

“Onu daha iyi tanımak için biraz gayret göster...”

Uzun bacakları ve nefis vücudu ile tepesine dikilmişti Karina. Kısarak gibi hatundu. Havalı. Bakımlı.

İçine kızıl karışmış sarı saçları beline iniyordu. Doğal rengiydi bu

saçlarının. Zümrüt yeşili gülmeyi bilen gözler. Dişler inci. Hoş bir burun, hoş bir çene. Boynu biraz uzundu. Giyinmeyi de bilirdi. Üstünde Larry'nin en çok sevdiği elbise vardı. Vücudunu saran lacivert elbise.

“Onu daha iyi tanımak için biraz gayret göster! dedim.”

“Reena, dermanım yok...”

“Kendini düşünüyorsun. Allahın cezası benliğinden başka hiçbir şey umurunda değil!”

“Allahın cezası benliğim mi?”

“Bu evde başkaları olduğunun farkında değil misin? Bir tek sen mi varsın? Büyük cokey. Aslında son zamanlarda pek de büyük olmayan cokey demek lazım.”

“Reena, adet görmek üzere misin?”

“Hayır. Ya sen? *Sen* adet görmek üzere misin?”

Karina ellerini küvetin kenarına dayayıp Larry'ye doğru eğildi. Gözleri sert bakıyordu.

“Bak güzelim, seni kırdımsa...”

“Güzelim, deme bana!”

Larry vazgeçmeye karar verdi. Konuşmanın yararı olmayacaktı. Konuşmak çirkinliği artıracaktı sadece.

Belli etmeden Karina'nın yüzüne baktı ve gülümsediğini fark etti. Her şey yolunda gidecek, diye geçirdi içinden.

Yanıliyordu oysa, o tür bir gülümseme değildi Karina'nın yüzünde beliren.

Karina'nın yüzündeki gülümseme silindi. Sesini duydu tekrar.

“Şimdi de *kaçıyorsun! Konuşmaktan kaçıyorsun!*”

Larry çenesinin altına biraz su serpti ve aptalca bir şey yaptığı duygusuna kapıldı.

“Bak Reena, unutalım gitsin. Büyütmeyelim. Birer içki içip gevşeyelim.”

Karina yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. “İçki mi? Bir içki, bir içki, bir içki, bir içki... Küçük bir *içki!* İçki her şeyin çözümü değil mi?”

“Yararı oluyor...”

“İçki olmadan hiçbir şeyle yüzleşemez misin sen?”

Kadının duymak istediği cevabı biliyordu, o cevabı verdi. “Hayır.”

Karina öfke ile elini suya sokup Larry'nin yüzüne su serpti. “Oros-

pu çocuğu! Geri zekalı orospu çocuğu!"

Karina'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Başka bir yerde olmayı arzuladı Larry, herhangi bir yerde, ama orda değil. Hapiste, sefilhanede çölün ortasında, bataklıkta.

"Allahını seversen beni yalnız bırak," dedi.

Karina biraz daha eğildi üstüne. O kadar da güzel görünmüyordu artık.

"Seni yalnız bırakayım, öyle mi? Neden? Kendinle oynayasın diyen mi? Çükünle oynayasın diye mi?"

"Evet," dedi Larry "hiç olmazsa!"

"Tanrım, seni seçmekle ne büyük hata etmişim!"

Larry kadına baktı. "Yalvarırım burdan çık ve beni *yalnız* bırak!"

"Senin gibi minyatür bir adamla evlenmek hayatta yaptığım en büyük aptallık oldu, oysa..." ve kızıl bir öfke dalgası yayıldı Larry'nin içinde. Kadını saçlarından ve boynundan kavrayıp küvetin içine çekti.

Kadın suyun içinde debelenirken üstüne çıktı, *onunla* başa çıkabilececek kadar iriydi. Yedi yüz kiloluk huysuz atlara hükmetmeye alışık tı. Parmaklarını kadının ağzında, burun deliklerinde hissetti, alnından tutarak başını suyun altına itti ve tuttu orada, içinden sesi kesildi niha yet diye geçirerek. Yapamadı ama, sudan çıkmasına izin verdi. Kadını güçlükle nefes alıyor, boğulacak gibi oluyordu. Larry küvetten çıktı. utanıyordu kendinden. Havluyu alıp üstüne doladı. Karina lacivert el bisesi ile küvette öylece oturuyordu, elleri yüzündeydi.

Çok kötü hissediyordu kendini Larry, cinnet geçirmiş gibi.

Yatak odasına gidip robunu giydi. Pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Dışarda hava kararmıştı. Kent ışıklarını görebiliyordu. İnsanlar huzur veriyorlardı.

Karina'nın küvetten çıktığını duydu. Yürürken üstünden akan suyun çıkardığı sesi duydu. Arkasından ona doğru geldiğini hissetti. Kent ışıklarına bakmayı sürdürerek bekledi.

bir melek ve bir g.t

hergün
hipodromda
aynı duyuruyu yapıp
çıkış kulübelerini start çizgisine çeken
ve ağırlıkları 14 tonu bulan
Clydesdale cinsi atlar hakkında bilgi veriyorlar.

her gün
ses sistemini
sonuna kadar açıp
bunu hatırlatıyorlar bize.

bugün
duyurudan sonra
işemek için helaya
gitmem gerekti
ve yaşlı bir adam
hızla içeri girip
yüksek sesle söylenmeye başladı:
“CLYDESDALE ATLARI KİMİN
S.KİNDE? BEN BURAYA ATLARA OYNAMAK
İÇİN GELİYORUM! .MİNA KODUĞUM CLYDESDALE
ATLARI KIRK TON GELSELER NE YAZAR! NEDİR
BU BOK!”

yaşlı adam
işini görüp
çıktı.
ben lavaboda ellerimi yıkıyordum ki
yanımdaki adam bana
bakıp, “umarım benim sonum böyle
olmaz, olursa da tımarhaneye
kapatırlar,” dedi.

ona bakıp, “tasalanma, senin sonun
böyle olmayacak,” dedim.

ve çıktım
ordan.

•

kitaplarını severim

bahis kuyruğunda
arkamdaki adam
“sen Henry
Chinaski misin?” diye
sordu geçen
gün.

“hı, hı,” diye yanıtladım

“kitaplarını severim,” diye devam etti.

“ sağol,” dedim.

“ bu koşuda favorin kim ?” diye sordu.

“ hı, hı,” diye yanıtladım.

“ benim atım 4 numara,” dedi.

paramı yatırdım ve
yerime döndüm...

bir sonraki koşuda kuyruktayım
ve aynı adam
yine
arkamda.
gişelerde en az 50
kuyruk olmalı
ve benim kuyruğuma girmiş
gene

“ bu koşuda sonradan açılan atlar
avantajlı sanırım,” dedi
enseme. “pist oldukça ağır
görünüyor.”

“ dinle,” dedim arkama
dönmeden, “hipodromda atlardan
söz etmek ölüm
öpücüdür...”

“ne biçim kural bu ?” diye
sordu. “Tanrı kural
koymaz.”

dönüp baktım ona :
“olabilir, ama ben
koyarım.”

bir sonraki koşuda
kuyruğa girdim, arkama
baktım:
yoktu.

bir okur daha yitirdim.

2-3 yitiririm
haftada.

olsun.

Kafka’ya
dönsünler.

yoklar

hani

nerdeler ?

Hemingway'ler, T.S Elliot'lar, Pound'lar, e.e cummings'ler, Jeffers'lar, William Carlos Williams'lar ?

Thomas Wolf nerde ? William

Saroyan? Henry Miller, Celine, Fante, Dos Pasos?

nerdeler? öldüler, biliyorum, ama yerlerini dolduracak olanlar nerde? yeni diğerleri?

bence, şimdiki çete bir grup yumuşak sahtekar.

Carson McCullers nerde?

biri nerde?
herhangi biri? nerdeler?

ne oldu? olamayan ne?

Turgenev'imiz nerde? nerde Gorki'miz?

Dostoyevski'yi sormuyorum, yeri doldurulamaz Feodor Mikhailovich'in.

ama
şimdikiler, ne
bunlar? ufak ufak
su sıçratıyorlar, o ne
üstünde çalışılmış münasebetsizlik,
ne sıkıcı bir
dil, basıma,
sayfalara,
nefes alıp
vermeye karşı
yapılan
ne
iğrenç
ve piçce
bir
numara

doğal ve
harikulade bir güç
ziyan
ediliyor.

etrafıma
bakınıyor ve
“yazarlar
nerde?” diye
soruyorum.

aşırı

iyi biriydi Brawley
sıcak su torbası kadar sıradan,
derken
nüfus kağıdı eskimeye başladı,
yaşlanma korkusuna kapıldı

leblebi atar gibi atıyordu
vitaminleri ağzına

ziyaretine gittiğimde
halterden geçilmiyordu evi

halter pompalayıp duruyordu

onu her ziyaret ettişimde
biraz daha yapılı
biraz daha morarmış
buluyordum:

metalik bir topak

gözleri
alnına doğru
çekilmeye

tebessümü
lastik gibi
eğilmeye başlamıştı

vücudunu
yağlayıp
aynanın

karşısına
geçiyordu

onu
tanıyamıyordum
artık

sürekli
halter pompalıyor

sürekli
aynalanıyordu

“sen de
denemelisin, yeniden
doğmuş gibiyim,” dedi bana

“görüürüz,
eyvallah,” dedim.

şimdi biri bana, “Brawley’yi
gördün mü son
zamanlarda?” diye
sorduğunda

“gördüğüm söylenemez,”
diyorum
ve daha ilginç
konulara
geçiyoruz

Nükleer
kış gibi.

ŞÖHRET

John Marlowe ile menajeri David Hudson sıra ile direksiyona geçiyorlardı. Alçak tepelerden inip sonsuz izlenimi uyandıran dümdüz yola girdiklerinde direksiyonda John vardı.

David bir sigara yaktı. “Uçağa binseydik şimdi New York’da yataklarımıza uzanmış oda servisine içkilerimizi söylüyor olurduk...”

“Kusura bakma Dave, son uçak yolculuğumdan sonra bir uçak yolculuğuna daha katlanamazdım.”

“Ne oldu?”

“Havaalanında sorun çıkmadı. Hostes içki siparişi almak için yanıma gelene dek uçakta da her şey yolunda gidiyordu. Hostese siparişi verdim ve gözlerini kırıştıtırıp olduğu yerde hafifçe sallandıktan sonra mesleğini tamamen unutarak çok yüksek sesle, ‘siz John Marlowe değil misiniz?’ diye sordu.”

“Sonra ne oldu?”

“Ne mi oldu? Yolculuğumun içine edildi. Yolcular imza almak için sıraya girdiler.”

“Bu o kadar da kötü bir şey mi, John? Benim hoşuma gidebilirdi.”

“Bak Dave, bir süre sonra hoşuna gitmezdi. Hiçbir zaman kendin olamıyorsun, sürekli tedirginsin, rahatlıyamıyorsun.”

“Aktör olmayı sen istedin. Beş yıl önce kimse bilmiyordu kim olduğunu.”

“Rol yapmayı seviyorum. Yapmayı bildiğim tek şey. Ama bir süre sonra rahatsız edilmemenin önemini kavırıyorsun. Başına gelmedikçe anlayamazsın bunu.”

“*Paraya para demiyorsun!* Biraz da acı çek!”

John Marlowe güldü. “Doğru söylüyorsun. Ama o kadar da basit değil...”

Sustular bir süre. Burda kimsecikler yok hiç olmazsa, diye geçirdi içinden John, sadece tavşanlar, yılanlar ve çalılar.

“O uçakta başıma gelen en kötü şey benim filmlerimden birini göstermeleri oldu,” dedi John. “Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığını bir düşün. Uçağa biniyorum ve taşaklarımdan vuruyorlar beni. Üstelik en kötü filmim. ‘Tetikçi’. Onlarla izlemek zorunda kaldım. Film bittiğinde hepsi alkışladı.”

Menajer sigarasını küllükte söndürdü. “Sen ünlü birisin John. Başarılısın. Deyim yerindeyse, ‘gülü seven dikenine katlanır.’”

“Evet. Ama tek başıma araba sürmek de çok keyifli.”

“Hey John, *ben burdayım!*”

“Öyle demek istemiştin. Sen bana aşinasın. Senin yanında rahat edebiliyorum. Sen süpermarkete gidip alışveriş edememenin, kimse tarafından tanınmadan bir akşam yemeği yiyememenin ne demek olduğunu bilmezsin. Sıradan insanların yaptığı küçük şeylerin hiçbirini yapamazsın. Korkunçtur.”

John arabayı yolun kenarına çekip durdu, kapıyı açtı. “Sen sür biraz Dave.”

Dave şoför koltuğuna kaydı, John arabanın önünden dolanıp Dave’in yerine geçti. Yola çıktılar.

“Kız arkadaşın bile olamıyor Dave. Seninle şöhretin yüzünden birlikte olduklarını düşünmeye başlıyorsun.”

“Hepsini düzderdim John.”

“O işten tahmininden daha çabuk bıkıyorsun. Gerçek bir ilişki arzuluyorsun.”

“Hepimiz gerçek bir ilişki arzuluyoruz ama sadece birkaçımıza nasip oluyor.”

“Haklısın. Çok şikayet ediyorum, farkındayım. Ama ünlü olmanın en tuhaf yanı kendini her zamankinden farklı hissetmemen. Halkın gözünde ünlüsün sadece. Düşte olmak gibi bir şey ünlü olmak, anlıyor musun?”

“Sen benim işimi yap, ben de seninkini!”

“Benim için sakıncası yok Dave. Ama sen iyi bir menajersin, ben de iyi bir oyuncu. Bunu değiştiremeyiz.”

“Bak,” dedi Dave, “ilerde yemek yiyebileceğimiz bir yer görüyorum. Bir hamburgerle bir bira bana ilaç gibi gelir, ne dersin?”

“Olur,” dedi John.

Restoranın parkına girip park ettiler, arabadan çıktılar ve içeri girdiler. Saat öğleden sonra iki gibiydi. Restoran pis ve tenhaydı. Garson kızla aşçıdan başka kimse yoktu. Masalardan birine oturup beklediler. Garson onlara doğru baktı ama aşçıyla sohbeti sürdürdü. En yakın restoranın otuz kilometre ilerde olduğunu biliyordu.

“Sevdim burayı,” dedi aktör, “sessiz.”

“Evet. Ama bir bira için ölüyorum.”

“Bu Allahın cezası yolculuğu yapmak zorunda mıyız, Dave?”

“Evet. Sözleşmede var. Sözleşmeyi imzaladın. ‘Günaydın, New York’, programında filmin üstüne söyleyeceksin. Harika bir tanıtım.”

“Lanet olsun!”

“İmzalamasaydın. İşte geliyor.”

Garson kız yirmi iki yaşlarında ve oldukça iriydi. Pembe bir elbise giymişti, ayağında beyaz tenis ayakkabıları vardı ve sakız çiğniyordu. Önüğünde; ÇABUK VE SICAK GETİRİRİM yazıyordu. Masanın önünde durdu ve dışarda biri varmış gibi camdan dışarı bakmaya başladı.

“Adım Eva,” dedi, “mönümüz yok. Tahtada yazılı.”

Duvarda bir karatahta vardı.

“Soğanlı bir hamburgerle bir bira istiyorum,” dedi menajer. “bira hemen gelsin lütfen.”

Kız camdan dışarıyı seyretmeyi sürdürüyordu.

“Ben jambonlu sandöviç ile kahve istiyorum,” dedi aktör.

Garson kız bir süre daha dışarı baktıktan sonra bir şeye öfkelenmiş gibi ani bir dönüş yaptı ve pembe elbisesinin altında inip kalkan kalçalarını izlediler. Kız aşçıya bir şeyler söyledi. Gereğinden fazla gibi gelen bir bekleyişten sonra ağzına bardak geçirilmiş bir şişe bira ve bir fincan kahve ile döndü. Bira şişesini sert bir şekilde Dave’in önüne koydu ve ilk kez John Marlowe’a baktı.

Birkaç kez gözlerini kırptı, sakız çiğnemeyi kesti. Elinde kahve fincanı kalakalmıştı. Eli titremeye başladı. Fincan zangırdadı ve kahve sıçradı tabağa.

“Siz...siz John Marlowe’sunuz değil mi?”

“Evet. Bu da arkadaşım Dave Hudson.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Dave Hudson.

“JOHN MARLOWE!”

Elindeki kahve fincanını masaya koymayı becerdi. Ağzı yuvarlak bir delik halini almıştı. Gözleri de öyle. Nefes alıp verdi.

“Aman Allahım! Az kalsın üstüme sıçacaktım!” dedi.

“Sakin olun,” dedi aktör. “Ve bana da bir bira getirin.”

Koşar adım gitti kız. Elinde bir bira ve bir kalemle yıldırım gibi döndü. Birayı masaya koyup masadaki peçetelikten bir peçete çekti.

“Sizden bir imza rica edebilir miyim, Bay Marlowe? ‘Eva için’ yazın lütfen. ‘Eva Evans’ için.”

Siparişleri beklemeye başladılar. Eva aşçının yanında duruyordu. Aşçı gözlerini onlardan ayıramıyordu. Bir duman bulutu yükseldi. Hamburgeri yakmıştı. Yeni bir hamburger attı ızgaraya. Eva tezgahın arkasından çıkıp hızlı adımlarla duvardaki telefona doğru yürüdü. Kızın numaraları tuşladıktan sonra heyecanla bir şeyler fısıldayışını izlediler.

“İşte böyle başlar,” dedi aktör, “sana anlatmaya çalıştığım buydu.”
Birasını kaldırıp yarısını dikti.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi menajer, “hamburger gelir gelmez çıkarız.”

“Allahtan fazla insan yaşamıyor buralarda,” dedi aktör. “Kilometrelerdir ne bir ev gördüm ne de bir fabrika. Sen gördün mü?”

“Hayır.”

Garson telefon konuşmasını bitirip onlara çok yakın bir yerde dikildi.

“Sandöviçleriniz birazdan geliyor!”

“Mümkün olduğunca çabuk gelsin, lütfen,” dedi John Marlowe.

“Başüstüne! Ve Louis ‘bizden olsun’ diyor. Şeref duyarız! Tanrım, hâlâ üstüme sıçabilirim!”

“Lütfen yapmayın,” dedi John Marlowe.

“Kızılderili kızla birlikte olabilmek için her şeyden vazgeçtiğiniz son filminizi gördüm,” dedi garson.

“Eski bir John Wayne filmi değil miydi o?”

“Hayır Bay Marlowe. SİZİN filminiz.”

Bir süre daha bekledikten sonra sesleri duydular: araba seslerini. Sonra da gördüler: bir motosiklet. bir pikap ve iki eski minibüs, hepsi Ford ve Chevvi, tek yabancı araç yoktu aralarında. vatanperver köylülerdi hepsi, park yerini toza dumana bulamışlardı. Derken kapı açıldı ve taburelerin hepsi doldu. İki üç de kadın vardı aralarında ama çoğu erkekti. Dümdüz önlerine bakıyorlar. arada sırada taburelerini yavaşça döndürüp onları seyrediyorlardı.

Kendi hallerinde insanlar bunlar, diye geçirdi içinden John Marlowe, ama beni tedirgin ediyorlar.

Taburelerini döndürüp onları seyredenlerin sayısı giderek artıyordu.

“Aman Allahım,” dedi menajer, “şimdi anlıyorum ne demek istediğini.”

“Bu kadar insanın gözleri üstündeyken sandöviçinden bir lokma alacağını düşün.”

“Açlığım geçti. Tüyelim!”

“Ben hazırım, Dave!”

Marlowe masanın üstüne bir yirmilik bıraktı ve ayağa kalktılar.

“HEY, DURUN! SANDÖVİÇLERİNİZ HAZIR!” diye bağırdı garson.

Hızlı adımlarla arabaya yürüdüler, bindiler. John Marlowe direksiyondaydı. Arabayı döndürüp parktan çıktı ve yola girdi ama insanların restoranın kapısından çıkıp heyecanla arabalarına doğru koştuklarını da farketmişti.

“Peşimizden geliyorlar!” diye bağırdı John.

“Neden?”

“Kim bilir!”

“Gelsinler. Altımızdaki araba Mercedes. Gücünü görelim!”

“Zevk duyuyorum!”

Aktör gaz pedalını kökledi. Araba fırladı. Arkalarında toz ve egzoz bulutu içinde bir dizi araba vardı. Çok geçmeden arabalar gözden kayboldular. Biri hariç. Motosiklet. İnatla peşlerinden geliyordu.

“Ne istiyor bu orospu çocuğu?” diye sordu Dave.

“Bilmiyorum. Vazgeçeceği benzemiyor ama.”

“Aklını kaçırmış.”

“Evet.”

On beş kilometre kadar izledi onları motosiklet. Aradaki mesafe ne kapanıyor ne de açılıyordu.

“Çok fazla filim seyretmiş bu orospu çocuğu,” dedi John Marlowe, “beyni sulanmış.”

“Evet,” dedi Dave.

İşte tam o anda kum ve çakıl dökülmüş bir dönemece geldiler. Araba kaydı ama motosiklet yana bir takla atıp havalandı. Binici uçmuştu.

“Uçtu orospu çocuğu,” dedi John Marlowe.

“Evet,” dedi menajer, “New York’a devam!”

“Geliyoruz New York!” dedi John Marlowe.

“Bu kadar iyi araba sürdüğünü bilmezdim,” dedi Dave.

“Teşekkür ederim.”

“Hey, ne yapıyorsun?”

John Marlowe yavaşlamıştı, arabayı döndürüyordu.

“Onu orda bırakamayız. Ağır yaralanmış olabilir.”

“John, kafayı yemiş hayranlarından biri o.”

“Onlar bile merhameti hak ederler.”

Kazanın olduğu dönemece döndüler. Motosikleti görüp durdular.

“İşte orda,” dedi Dave. Arabadan inip yanına gittiler.

Adam yolun öbür yanında çalıların üstünde yatıyordu. Kollarından biri tuhaf bir şekilde sarkmıştı. Kırıktı. Sol kol. Çok az kanlanmış bir kemik ucu görünüyordu. Adam kendindeydi. Gözleri açıktı.

“İyi misin?” diye sordu Dave.

“Hayır g.t, değilim.”

John gidip arabanın bagajını açtı. Bagajda bir battaniye vardı.

Adamı usulca kaldırıp yere yatırdıktan sonra battaniyeyi üstüne örttüler. Hareket edemiyordu adam.

“İyileşeceksin,” dedi aktör. “Dave, sen restorana dönüp arnbulans çağır.”

“John Marlowe,” dedi adam battaniyenin altından, “Sandığın kadar büyük bir oyuncu değilsin!”

“Dinle John, yoldan ona yardım yollarız. Bırakalım burda orospu çocuğunu, kolu kırık sadece.”

“Nerden biliyorsun? İç kanaması olabilir.”

“Büyük oyuncu değilsin John Marlowe,” dedi adam.

Battaniyenin altından çıkan elinde silah vardı. Silahı John Marlowe’a doğrulttu. Herkes donup kaldı bir an. Sonra ateş etti adam. Mer-mi yüzünün ortasına isabet etmişti, burnunun biraz üstüne. John Marlowe yerde yatan adamın üstüne devrildi. Dave bir şekilde adamın elindeki silahı aldı ve gücünün yettiğince uzağa fırlattı. Aktörü adamın üstünden kaldırdı, ölümü gördü ve gördüğü hiç hoşuna gitmedi. Biraz uzaklaşıp kustu. O kadar çabuk olmuştu ki her şey. İnanılır gibi değildi.

Battaniyenin altında sessizce yatıp onu izleyen adamın yanına gitti. John Marlowe adamın yanında yatıyordu. Korkmuyordu Dave her nedense. Adamı öldürmek geldi içinden. Gerçekdişi ve bulanıktı her şey.

Nihayet, “Neden yaptın bunu?” diye sordu titrek bir sesle.

“Bilmiyorum. Çok büyük oyuncuydu. Onu seviyordum.”

“Sevgini böyle mi gösterirsin sen?”

“Artık onun bir parçasıyım. Sonsuza dek.”

“Manyak orospu çocuğunun tekisin sen!”

Dave dönüp arabaya yürüdü.

“Hey, beni de al! Doktora ihtiyacım var! Hareket edemiyorum! Kolum çok ağrıyor!”

Dave durdu, adama baktı, sonra arabaya bindi. Anahtar üstündeydi. Arabayı çalıştırıp restorana doğru sürdü.

Yeni bir Mercedes arzulamıştı Dave hep. Yeni bir Mercedes'i vardı artık. En azından bir süre için.

dostum, Howie

kadın konusunda çoğu erkekten daha talihsizdi, sonunda evlendi, bir bebekleri oldu ve iki-üç yıl her şey yolunda giderken birden

karısı sabahın dördünde dönmeye başladı

eve

“nerdeydin?” diye sorduğunda, “bana ruhunu

açıyor,

konuşuyor benimle, sen benimle hiç konuşmuyorsun,

sıkıcısın...” dedi karısı.

Howie adamın kim olduğunu öğrendi, genç biriydi, annesi ile yaşıyor, sanatla ilgileniyordu.

karısı geceleri dışarda geçirirken Howie günde on üç saat

çalışıyordu evi geçindirebilmek için ve

karısının dışarı çıkmadığı bir gece

sevgilisi aradı sabahın üçünde, telefonu Howie açtı, adam

“Jane’le görüşmek istiyorum,” dedi ve ahizeyi karısına uzattı Howie.

bir saat yirmi beş dakika konuştular.

telefonu kapattıktan sonra karısı Howie’ye, “seninle sevişirken onu düşünüyorum,” dedi.

“bu iş burda biter,” dedi Howie.

boşandılar.

geçen gece yeni sevgilisi ile ziyaretime geldi Howie, hoş kızdı

sevgilisi ama topaldı, bastonla yürüyordu.

oturup içtik, sohbet ettik, kız içmedi

ama, ve

Howie onun için bulundurduğum koltukta oturdu, çok iridir Howie, durmadan içki ve puro içti, her zamankinden farksız görünüyor, farksız konuşuyordu ama birkaç saat içtikten sonra, “umurumda değil. hiçbir şey canımı sıkıyor artık. hiçbir şeyin önemi yok,” dedi bana.

giderlerken Howie'nin koca kamyonu ile park yerinden
geri geri çıkışını izledim
hızlı

kız arkadaşı dim dik sağında
ön camdan Howie'nin purosunun parlayan ateşini gördüm ve onun
neler hissettiğini bilmiyorum ama ben
her şey benim başıma gelmiş gibi bir sızı duydum
içimde.

mahvolmuş hayatlar

“aynı kadınla iki kez
evlenerek hayatımı mahvettim,” demiş
William Saroyan.

hayatlarımızı mahvedecek bir şeyler
her zaman vardır,
William,
neyin veya kimin
bizi önce
bulduğuna
bakar,
mahvolmaya hep
hazırızdır.

mahvolmuş hayatlar
olağandır
bilgeler için de
ahmaklar için de.

ancak
o mahvolmuş hayat
bizimki olduğunda,
işte o zaman
farkına varırız
intiharların, ayyaşların, hapishane
kuşlarının, uyuşturucu müptelaları
ve benzerlerinin
varoluşun
menekşeler kadar,
gökkuşağı
kasırğa
ve
tamtakır

mutfak
dolabı
kadar
olağan
bir
parçası
olduklarının.

KANATSIZ UÇUŞ

Bar taburesine oturmuş, neden burda oturmuş sulu skoç içiyorum türünden önemsiz şeyler geçiriyordum kafamdan. Mary'nin uçuş dersleri almak istediğim için beynimin etini yemesi yüzünden ordaydım herhalde. Sürekli yiyordu beynimin etini Mary zaten. Yanlış anlamayın üç aşağı beş yukarı iyi biridir o, ama dünya üç aşağı beş yukarı iyi insanlardan geçilmiyor ve halimize bakın: her dakikanın son saniyesine oturmuşuz. Bunu biliyorsunuz ama. Neyse, vakit ilerlemişti ve portakal rengine balıkçı kazak ve şort giymiş yaşlı bir adamın yanında otuyordum. Arada sırada bana bakıp gülümsüyordu ama yüz vermiyordum. Bar muhabbetine girmek istemiyordum hiç. Her dakikanın son saniyesine oturmuşsan palavradan uzak durmak en iyisidir. Zaman değerlidir değil mi? Ne var ki yaşlı adam daha fazla dayanamadı ve konuştu.

“Canını sıkın bir şey var galiba?” diye sordu.

“Haklısın,” diye cevap verdim.

“Nedir?” diye sordu.

Baktım ona. Gözleri nerdeyse bitişik adamlardan biriydi. Uzanıp gözlerini ayırmak geliyordu insanın içinden.

“Uçmak istiyorum ve uçamıyorum,” dedim ona.

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü önce ders almam gerekiyor!”

“Ben hiç ders almadım ama uçabiliyorum,” dedi yaşlı adam.

Barmene işaret edip kendime bir sulu skoç daha, yaşlı adama da bir bira söyledim. Çekme bira içiyordu. Gözlerini bu denli bitıştiren buydu belki de: ucuz, yeşil bira.

“Hiç ders almadan uçabildiğine inanmak güç,” dedim.

“Dinlemek istersen anlatırım,” diye önerdi.

“Başka yolu yok galiba?” diye sordum.

Gülümsedi.

“Pekala,” dedim, “dinleyelim.”

Barda tek kadın yoktu zaten. Televizyonda da yeni Başkanımız tebessüm ediyordu. Küçük bir baş tiki vardı ve kendinden önceki Başkan gibi iyi görünmeye çalışıyor, bir şeylerin yanlış gittiğini ama şimdi her şeyin yola girdiğini, endişeye gerek olmadığını söylüyordu.

“Ben beş yaşlarındayken,” diye anlatmaya başladı yaşlı adam, “bir cumartesi öğleden sonra odamda tek başıma oturuyordum ve annemle babam evde değillerdi...”

“Ve çükünü keşfettin.”

“Yok, hayır. O çok daha sonra oldu. Devam etmeme izin ver lütfen...”

“Tabii.”

“Yatağımda oturmuş pencereden dışarı bakıyor, bahçeyi seyrediyordum. Düşüncelerim kopuktu, şekillenmemiş.”

“Erken başlamışsın...”

“Evet, bunu anlatmaya çalışıyorum zaten. Orda öylece oturuyordum ki bir sinek gelip sağ elime kondu. Sağ elime...”

“Yok ya?”

“Evet. Baş belası bir sinekti: iri, kayıtsız, kötü. Sineği korkutmak için elimi salladım. Birkaç santim havalanıp vızıldadı, birden iğrenç bir ses çıkararak elime kondu ve elimi ısırıldı...”

“Hay Allah!”

“Evet... sineği tekrar kovdum ve odada uçmaya başladı. Daireler çiziyor, çirkin ve saldırgan sesler çıkarıyordu. Elim fena yanıyordu. Sinek ısırığının bu kadar acı verebileceğini bilmezdim.”

“Bak,” dedim moruğa, “eve dönmeliyim. Kurbağa gibi şişip üstüme atlayan bir karım var.”

Yaşlı adam beni duymazdan geldi.

“...neyse, nefret ediyordum o sinekten, şaşılası korkusuzluğundan, böceksi kibrinden, vızıldayan cehaletinden...”

“Şu sinek öldüren aletlerden birine ihtiyacın varmış senin.”

“...evet, onu yok edecek, def edecek herhangi bir şeye. Nasıl nefret ediyordum o sinekten! O şekilde davranmaya hakkı olmadığını düşünüyordum. Onu öldürmek istiyordum çünkü onun beni öldürmek istediğini hissediyordum.”

“Aşk ve sinekler söz konusu ise her şey mümkündür.”

“İzledim sineği. Tavana konup baş aşağı yürümeye başladı. Öyle güvenli ve üstün bir hali vardı ki! Sineğin tavanda yürüyüşünü izlerken öfkem iyice kabarmaya başladı. Öldürmeliydim onu. Ruhumun derinliklerinde o sineği öldürmek için karşı koyulmaz bir istek duyuyordum! Titremeye başladım, vücudumdan elektrik geçiyordu sanki. Bir-

den bir flaş çaktı gözümde.!”

“O sinek sinirlerini iyce yıpratmış olmalı.”

“...ve bedenimin yükseldiğini hissettim. YÜKSELİYORDUM! Tavana yükseldim ve avucumun içi ile sineği ezdim. Sonra yavaşça yerc indiğimi hissettim.”

“Ya sonra ne oldu dostum?”

“Banyoya gidip ellerimi yıkadıktan sonra odama dönüp yatağıma oturdum.”

“O olaydan sonra sinekler seni bir daha rahatsız etmemişlerdir.”

“Evet, etmediler. Ama yatağımda otururken tekrar uçmayı denedim ve uçamadım. Defalarca denedim, uçamıyordum.”

“Roketini ateşleyecek bir sinek ısırığı gerekiyordu herhalde.”

“Tekrar tekrar denedim uçmayı, bütün gayretimle, ama olmadı. Gerçekten uçtuğumu hissetmiştim oysa. Bir süre sonra her şeyi hayal ettiğimi düşünmeye başladım, bir an için delirmiş olmalıydım.”

“Şu an nasıl hissediyorsun kendini?”

“Gayet iyi, sana bir içki daha ısmarlamakta da ısrar ediyorum.”

Bir içki daha? Şöyle bir düşündüm. İlk içkileri o ısmarlamamıştı. İfade hatasıydı belki.

“Peki,” dedim.

İçkiler geldi, bir süre konuşmadan oturduk. Bir keresinde bir barda kendi etini yediğini iddia eden birini tanıdığım için bu bar gevezelerini fazla ciddiye almam.

Yaşlı adam devam etti sonra.

“Bir süre sonra o olayı unuttum ama bir gün tekrar etti.”

“Gene mi sinek ısırığı?”

“Hayır. Lisenin ikinci sınıfındaydım, Ohio’da. Okulun futbol takımındaydım, sol açık. Sezonun son maçıydı, benim mevkimde oynayan oyuncu sakatlandığı için girebilmişim takıma. İyi dinle. Ezeli rakibimizle oynuyoruz. Kentin zengin semtlerinden birinde yaşayan zengin .mcık ağızlılarla. İğrenç heriflerdi. Gerçekten. Onları yenmek kız düzmekten bile daha önemliydi bizim için, ki hiç veya çok az düzüşebiliyorduk çünkü o zengin piçleri düzüyordu bizim kızları. Onları sahada yenmek tek intikam şansımızdı. Gece gündüz bunun hayalini kurardık. Her şey demekti bizim için.”

İyi, diye geçirdim içimden, sinek nefretinden insan nefretine geçtik,

ıkisi de çekilmez.

“Maçı kaybetmek üzereydik,” diye devam etti yaşlı adam. “Bitiş düdüğüne otuz saniye kalmıştı ve 21-16 yeniktik. Bizim sahamızın 12 yard çizgisindeydik. Sağlama kaçıp zamanı eritebilirlerdi ama galibiyetlerini perçinlemek istediler. Kızlarımızı düzdükleri yetmezmiş gibi bizi de bir kez daha düzmek istiyorlardı.”

“Bu kadarı da fazla ama.”

“Evet. Neyse, oyun kurucuları pas atmak için geriledi. Bok çuvalının tekiydi, sarı bir kadillak kullanırdı. Sarmal bir pas çıkardı ve bizim savunma oyuncularından biri topu parmaklarıyla kesti, tam kale çizgisinin üstünde. Top havaya dikildi ve bitiş düdüğü çaldı. Ayağa kalkarken topun bana doğru indiğini gördüm. Topu tuttum ve koşmaya başladım. Çemberi daraltmaya başladılar. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana doğru koşuyorlardı, vargüçleri ile. Kızlarımızı düzen bu herifler topluca beni parçalamaya geliyorlardı. Şaşkındım. Beni toprağa gömmek için üzerime atladıkları anda yükseldiğimi hissettim! *Havadaydım!* Top elimdeydi ve onların kale çizgisine doğru uçuyordum. Çizgilerini geçip yere indim ve maçı aldık!”

“Şunu söylemeden edemeyeceğim,” dedim moruğa, “ömrümde tanıdığım en müthiş palavracısın.”

“Palavra değil.”

“Yeme beni,” dedim. “Ben böyle bir olay duymadım. Kimse duymadı. Dünyanın her yerinde haber olurdu!”

“Olay çok küçük bir kasabada geçti. Örtbas ettiler. Gizlediler. Parayla adam satın aldılar.”

“Böyle bir olay örtbas edilemez.”

Yaşlı adam locayı işaret etti. Gidip oturduk. İçki ısmarlama sırası bendeydi. Barmene el salladım.

“İki tahe daha,” dedim yanıma geldiğinde, “ikimize de.”

Yaşlı adam dört içki gelene dek konuşmadı. Barmen içkileri bırakıp hemen yerine döndü.

“Hükümet,” dedi o korkunç yeşil birayı kaldırıp nerdeyse dipleyerek. “Hükümet örtbas etti.”

“Yok ya?”

“Uçmanın sırrını öğrenmek istiyorlardı, oysa ben bilmiyordum. Tüm zamanların en güçlü ordusuna sahip olabilirdik. Görünmez bir or-

du. Oydular beni, gece gündüz, ama bilmiyordum. Bu arada futbol maçı tamamen örtbas edilmişti. O maçı izleyen üç-dört yüz kişinin yaşamlarını nasıl etkilemiştir bilemiyorum ama mezara dek unutamıyacakları bir olaydı.”

İlk içkimi dipledim.

“Biliyor musun babalık, ikna edici bir anlatımın var. Nerdeyse inanağım sana.”

“Gerekmez,” dedi. “Uçma bahsini sen açtın. Birkaç bira içmiştim, anımsadım.”

“İyi de, ben hâlâ uçmak istiyorum,” dedim.

“Sana öğretebilirim,” dedi yaşlı adam. “Çözdüm sonunda.”

“Bak işte bunu yemiyeceğim,” dedim.

“Bedava,” dedi.

“Pekala,” dedim. “Öğret bana.”

O bulanık yeşil gözleri ile bana baktı.

“Önce inanmalısın.”

“Zor.”

“Bazen zordur, bazen kolay, Uçmaya hazır olduğunda böyle yapacaksın. Ellerimi izle.”

“Böyle mi?”

“Evet. Şimdi derin nefes al ve gözlerini arkaya yuvarla. Hayatında başına gelen en kötü şeyi düşün.”

“Hangi birini. O kadar çok ki.”

“Biliyorum. En kötüsünü seçmeye çalış.”

“Tamam. Düşünüyorum.”

“Şimdi SOLZİMER de. Yükselseceksin.”

“SOLZİMER,” dedim.

Yerimdeydim.

“Hiçbir şey olmadı babalık.”

“Olacak. Biraz zaman ve çalışma gerek.”

“Dinle babalık, adın ne?”

“Benny.”

“Bak Benny. Benim adım Hank. Uzun zamandır senin gibi bir atıcıya rastlamamıştım. Ya gerçekten kaçıksın, ya da tüm zamanların en büyük atıcısı.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Hank. Artık gitmeliyim. Otobüs şo-

förüyüm. Bu sene emekli olacağım. Sabah altı buçukta iş başı yaparım. Geç oldu benim için.”

“Benim işim yok Benny. Ama içmeye evde devam edeceğim, beraber çıkalım.”

Hoş bir geceydi, dolunay ve hafif sisli. Orosplar arabalarda ve arka sokaklarda saksafon üflüyorlardı. Odam köşe başındaydı. Benny’nin nerde oturduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Köşeye yaklaştığımızda sisin içinden iri bir polis çıktı karşımıza. Bir o eksikti. Bize ihtiyacı varmış gibi bir hali vardı üstelik.

“İkiniz de biraz dengesiz görünüyorsunuz beyler. Benimle karakola kadar gelip biraz ayılsanız iyi olacak. Ne dersiniz?”

“SOLZİMER,” dedi Benny ve yükselmeye başladı. Polisin gözleri önünde yukarı doğru yüzüyordu. Giderek yükseldi, Bank of America binasının üstünden süzüldü ve birden roketledi.

“*Hass.ktir!*” dedi polis. Gördün mü?”

“SOLZİMER,” dedim.

Hiçbir şey olmadı.

“Senin yanında biri yok muydu?” diye sordu polis.

“SOLZİMER,” dedim.

“Pekala, şu Solzimer’in az önce uzaya uçuşuna tanık oldum. Sen de gördün mü?”

“Ben bir şey görmedim,” dedim.

“Peki,” dedi. “Senin adın ne?”

“SOLZİMER,” dedim.

Ve birden oldu. Yükseldiğimi hissettim. YÜKSELİYORDUM!

“Hey, buraya gel,” diye bağırdı polis.

Yükseliyordum. Müthişti. Ben de Bank of America binasının üstünden süzüldüm. Moruk atmamıştı. Gözlerinin bitişik olmasına rağmen. Serindi yukarısı. Uçuyordum. Arkadaşlara bu geceyi, bu ayyaşın başına gelenleri anlattığımda hayatta inanmıyacaklardı. Çok s.kimdeydi! Sola dalıp trafiğe bir göz atmak için Harbor Karayolunun üstünde uçtum. Biraz ağır akıyordu ama genel olarak hayatımdan memnundum.

tuhafların en güçlüsü

sık göremezsiniz onları
kalabalıktan uzak dururlar
çünkü.

azdırlar sayıca
bu tuhaf insanlar
ama onlardan
çıkarmaz
ender
iyi resimler
ender
iyi senfoniler
ender
iyi kitaplar
ve
diğer ender
iyi işler.

ve en iyilerinden
bu tuhafların
belki de
hiç.

kendileri
resimdir
onların
kendileri
kitaptır
müzikdir
eserdir.

bazen onları
gördüğümü
sanırım-bir
banka belli bir şekilde
oturmuş yaşlı bir
adam örneğin

veya yanımdan
aksi istikamette
hızla geçen
bir arabanın içindeki
bir yüz

veya süpermarkette
poşetleri dolduran
kızın veya oğlanın
ellerini kullanışında
belli eder kendini.

bazen bir süredir
birlikte yaşadığın
biridir-daha önce
görmediğin yıldırım
hızında bir bakış
yakalarsın.

bazen
hayatınızdan çıktıktan
birkaç ay
birkaç yıl sonra
birden varlıklarını
anımsarsınız
müthiş bir
berraklıkla.

Öyle birini
anımsıyorum-
28 yaşlarındaydı
sabahın onunda
çatlak bir
New Orleans
aynasında
kendini
seyrediyordu

yüzü
dünyanın
duvarlarına
karşı
düşte

nereye
gittim?

etki ve tepki

en iyilerimizin sonu genellikle kendi ellerinden olur
sırf uzaklaşmak için,
ve geride kalanlar
birinin onlardan
uzaklaşmayı neden isteyebileceğini
bir türlü tam olarak anlayamazlar.

BERBAT BİR GECE

Kasvetliydi Monty, tam da kasvet değildi hissettiği aslında, oynanan oyundan, hayattan kaynaklanan bir ümitsizlikti daha çok. Floresan fabrikasında ustabaşıydı, günlerden cumaydı, dokuz suları, eve yeni girmişti. Bazen cumartesi günleri de çalışmak zorunda kalırdı ama o hafta siparişleri yetiştirmişlerdi çok şükür. İşinden nefret ediyordu. İşçi olarak çalıştığı günlerde daha mutlu olmuştu. Şimdi adamları denetleyebilmek, işin altından kalkabilmek için sert bir kişiliğe bürünmek zorundaydı. Üç kuruş fazla kazanırım diyerek ustabaşılığa terfi etmeyi kabul etmişti ve şimdi pişmandı, binpişman. Kırk yedi yaşındaydı, hayatı boyunca anlamsız işlerde çalışmış, meslek edinememişti.

Televizyonda hiçbir şey yoktu. Kendine bir viski koydu Monty. İki evlilik geçmişti başından. İyi başlamıştı iki evliliği de. Bol bol gülmüş, birbirlerine anlayış göstermişlerdi. Cinsel hayat iki karısı ile de doyurucu olmuştu. Ama zamanla işe dönüşmüştü evlilik. Tekdüzeleşmiş, bir yarış halini almıştı. Pes ettirme yarışı. Bir nefret oyunu. İki evliliğinden de çıkmak zorunda kalmıştı Monty. Sevgilileri ile de yaşamıştı aynı şeyi. Kaç hayat onunki gibiydi? Onunki gibi anlamsızca sürdürülen kaç hayat vardı?

Beyzbol mevsimiydi. Kupayı kimin alacağı Monty'nin umurunda değildi. Başkan Çin'den dönmek üzereydi, bir antlaşma imzaladığı söyleniyordu. Monty'nin umurunda değildi. Ona bir şey ifade etmiyordu. Bombalar patladığında antlaşmalar da yaşlı ve yalnız Monty ile birlikte havaya uçacaktı.

İş dönüşü aklına esip aldığı seks dergisinin sayfalarını çevirdi. Organ resimleri can sıkıcıydı. Bu muydu erkeklerin istediği? Ne iğrenç bir aldatmaca, diye geçirdi içinden. Hep aynı şey, yüzyıllardır. Yıldırıncı.

Derginin arka sayfalarına baktı. Beni ara, diyen kızların fotoğrafları vardı arka sayfalarda. Korkunç acılar vaad ediyordu bazıları. Gülümsemi Monty. Acıdan nasibini almıştı. Dona'nın ilanına ilişti gözü. İştah kabartan bir görünüme sahipti Dona. Onu telefonda boşaltabileceğini iddia ediyordu. "Eğer ikimiz de boşalmazsak bu ilk olacak," diyordu.

Monty viskisini dipleyip bardağını tekrar doldurdu. Barlardan usanmıştı. Aynı iki-üç orospu için rekabet eden on-on beş erkek. Ahizeyl

kaldırıp numarayı tuşladı. Üç zilden sonra biri telefonu açtı.

“Ben Dona, hazırım ve senin de hazır olduğundan eminim!”

“Merhaba Dona.”

“Merhaba seksi çocuk! Adın ne?”

“Monty.”

“Ooo, Monty... Monty adında birini tanıyorum, korkunç bir aleti var!”

“Benimki ortalama, Dona.”

“Tevazu gösteriyorsun sevgilim.”

“Hayır, hayır...”

“Hayatım, konuşmayı sürdürebilmemiz için kredi kartının numarasını, soyadını ve kredi kartının bitim tarihini bana vermen gerekiyor. Amerikan Express, Master veya Visa kabul edebilirim. On dakikası yirmi beş dolar.”

“Bir dakika. Gidip kredi kartımı alayım.”

“Güzel. Ve başlayıncaya kadar geçen süre için para ödemeyeceksin.”

“İyi. Çok iyi.”

Monty, Visa kartını bulup bilgileri verdi.

“Güzel. Biraz bekle, onay alacağım.”

Monty gidip bir bira aldı. Böyle bir deneyim viski ve bira gerektirirdi. Geri dönüp ahizeyi kaldırdı. Dona onay alamamıştı henüz. Derken geldi.

“Pekala, Monty, başlayabiliriz sevgilim. Hazır mısın?”

“Bilmem. Söyler misin Dona, bunu sabaha kadar mı yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Telefonda erkeklerle konuşmaktan söz ediyorum.”

“Tanrım, sen de *onlardan* biri misin?”

“Kimlerden biri?”

“Sohbetçilerden biri! Sohbet etmek istemiyorum ben, iş tutmak istiyorum sevgilim!”

“Afedersin, Dona.”

“Önemli değil, Şimdi sana ne dersem onu yap! Çıkar, *görmek* istiyorum!”

“Dona, telefonda göremezsın ki!”

“İnan bana, görebilirim! Çıkar!”

Çıkarmadı Monty. Viskisini dipled.

“Çıkardın mı sevgilim?”

“Çıkardım.”

“Evet! Görüyorum! Giderek büyüyor! Harikulade!”

“Teşekkür ederim, Dona.”

Monty’ninki pantolonunun içindeydi hâlâ. Mızıkıyormuş hissine kapıldı. Fermuarını açtı ama şortundan başka bir şey göremedi. Zırvaladığını düşünüp fermuarını kapattı.

“Şimdi başımı eğiyorum! Dilim dışarıda! Seninkine çok yakın ama değmiyor! dilimi görebiliyor musun Monty?”

“Evet, Dona.”

“Şimdi yalıtıyorum! Tekrar tekrar! Monty, ah Monty!”

“Dona.”

“Şimdi ağzımda! Elim bacaklarımdan arasında! İçimde külot yok! Islanmışım bile! Benimkiyle oynuyorum! Ağzıma tamamen alıyorum!”

“Ama benimle konuşuyorsun, Dona...”

Monty gene açtı fermuarını ama hâlâ şortundan başka bir şey yoktu orda. Birasından bir yudum aldı.

“Ağzım çalışıyor! Seninki beni delirtiyor! İliğini emicem Monty! Tanrım gelmek üzereyim! Sen yakın mısın Monty?”

“Evet, Dona.”

Monty fermuarını kapattı gene.

“Oooo, ooooo, geliyorum Monty! Benimle gel Monty! Geliyorum, geliyorum! Ooooo, oooo... Oooo...Ooo...Oo...o”

Sessizlik oldu.

Sonra Dona konuştu.

“Muhteşemdi Monty! Sen de güzel geldin mi sevgilim?”

Monty telefonu kapattı. Dergiye açtı tekrar. Başka bir ilan gördü. Zevkinize uygun kızların evinize gelip her isteğinizi yerine getirecekleri yazılıydı. Numarayı tuşladı. Telefon bir kez çaldı. Bir erkek açtı telefonu.

“Evet?” diye sordu kızgınlıkla.

“Rüya Kızlar Servisi mi?”

“Evet. Ne istiyorsun?”

“Kız istiyorum.”

“Kadın ticareti yapmıyoruz biz burda, bilesin.”

“Kredi kartımla ilgili bilgileri istiyor musun?”

“Biz nakit çalışırız. Evc servis elli dolar artı her yarım saat için elli dolar.”

“Pekala.”

“Ne tür bir kız istiyorsun?”

“Nasıl yani?”

“Şişman, zayıf, olgun, genç, akıllı, deli, uzak doğulu, siyah, beyaz, kırmızı, sarışın, nasıl olsun? Tek bacaklı bir kızımız bile var ilgilenirsen. Ne istiyorsun?”

“En güzelini yolla.”

“En güzeli öyle mi? Kolay. Carmen’i yolluyorum.”

“Carmen’i yolla.”

Adam Monty’nin adresini aldı.

“Pekala,” dedi, “Carmen yolda.”

Huzursuz olmuştu Monty. Beyzbol maçına gitmediğine pişmandı. Woody Allen’in filmine de gidebilirdi. Kadınlarla sorunları vardı Woody’nin sürekli. Ama bütün kadınları harikulade ve çok zekiydiler ve parklarda uzun yürüyüşlere çıkacak zamanları olurdu hep. Woody’nin de iyi para getiren bir işi. O harikulade ve zeki kadınlardan biri ile sorun çıkınca bir başka harikulade ve zeki kadını arardı hemen. Woody Allen’in sorunlarına sahip olmaya can atan milyonlarca erkek vardı.

Telefonu kapatalı beş dakika ancak geçmişti ki kapısı vuruldu. Gidip kapıyı açtı. Siyah giyimli, ayağında düz ayakkabılar, kısa boylu, tombul bir kadın duruyordu kapıda. Saçları kısa kesilmişti ve makyajsızdı. Kadın gardiyanları andırıyordu. Benimsenmiş bir gaddarlık ikinci bir ten gibi sarmıştı yüzünü.

“Merhaba! Ben Carmen! Rüya Kızlar Servisinden.”

Carmen, Monty’nin yanından geçip koltuğa yerleşti. Monty kapıyı kapatıp kanepeye oturdu. Uzanıp viskisini aldı.

“İçki alır mısın, Carmen?”

“Çalışırken içmem.”

“Olsun, bir kadeh iç. Rahatlatır.”

“Ben çok rahatım. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Tony ücret konusunda seni bilgilendirdi mi?”

“Evet, Servis için elli dolar artı her yarım saat için elli dolar, dedi.”

“Sabaha kadar iki yüz on beş dolar.”

“Sabaha kadar istemiyorum.”

Bir süre konuşmadan oturdular.

“İki kez evlendim,” dedi Monty. “Bir de böyle bir şey denemek istedim.”

“Saksafon ister misin?”

“Henüz değil.”

“Peki.”

“Dediğim gibi bu işin acemisiyim.”

“Fetişlerin var mı? Ne olsa yaparım.”

“Hayır. Yok.”

“Kadınlarla bir sorunun mu var?”

“Hayır.”

“Öyleyse?”

“Öyleyse ne?”

“Ne istediğini söyle de başlayalım.”

“Önce biraz gevşemek istiyorum. Bir içki al. Bir şey içmek istemediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Bu şehirde eski misin?”

“Çene çalmaya gelmedim buraya.”

Monty bardağını dikip tekrar doldurdu.

“İ.ne misin?” diye sordu Carmen.

“Hayır, sanmıyorum.”

“Sanmıyorum da ne demek? Emin değil misin?”

“Kadınlardan hoşlanırım.”

Sustular bir süre. Monty kadının gitmesini arzuluyor ama onu incitmekten çekiniyordu.

Bir ses duydu. Carmen’in çantasından gelmişti ses. Carmen çantasından küçük bir telsiz çıkardı. Telsizin yan tarafındaki minik anteni açtı.

“İyi misin, Carmen?” diye sordu bir erkek sesi.

“Muhtemelen sapık,” dedi Carmen, “ama kontrol altında. Tekrar ara. Tamam.” Anteni kapatıp telsizi çantasına soktu.

“Bana bak,” dedi Monty, “sapık filan değilim ben. Normalim.”

“Herkes kendini normal bulur. Ben anlarım ama. İşim bu benim. Bir tuhafılık var sende, kokusunu alıyorum. Davranışlarından belli.”

Monty bir viski daha koydu kendine.

“Doğru değil bu.” dedi.

“Külahıma anlat. Kızları çizmekten hoşlanırsın muhtemelen. Dün akşam adamın teki kızlardan birini çizmiş. Kız hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Bizim için çalışamaz artık. Mahvoldu.”

“Ömrümde bir kadına vurmadım bile!”

“Sapıksın sen. Ben hissederim.”

“Hayır. Nedeni bu değil...”

“Nedir öyleyse?”

“Bunu söylemek kolay değil benim için. Şey... seni çekici bulmuyorum. Bende arzu uyandırmıyorsun.”

“Yeme beni. Ayda yüz elli erkek geçer benim elimden ve benimle bir şekilde işini görmeyene denk gelmedim henüz.”

“İlk olduğum için özür dilerim. Çirkin olduğunu ima etmek istemiştim, sadece...”

“Pekala,” dedi Carmen, “servis için elli, yarım saat için de elli olmak üzere yüz dolar borcun var bana.”

Monty viskisini dipledı.

“Sadece elli dolar vereceğim sana.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü aramızda bir şey olmadı. Servis ücretini öderim, o kadar. Taş attın da kolun mu yoruldu. Al.”

Monty elini cüzdanına attı, bir ellilik çıkardı, kadının yanına gidip parayı kucağına bıraktı. Kadın parayı çantasına attıktan sonra Monty’ye baktı.

“..mcıkağızlı...” dedi.

Kim kime ..mcıkağızlı diyor, diye geçirdi içinden Monty kendine bir viski koyarken.

Carmen çantasından telsizini çıkardı, antenini açtı.

“Tony,” dedi, “Tony, orda mısın?”

“Evet güzelim, her şey yolunda mı?”

“Adam kof çıktı, Tony. Sadece elli veriyor.”

“Paparon mu?”

“Hayır. Sadece iktidarsız.”

“Geliyorum.”

Carmen telsizi çantasına soktu.

“Paparon ne demek?” diye sordu Monty.

“Polis,” dedi Carmen.

Monty ile Carmen öylece oturup birbirlerini süzdüler. Monty bir viski daha koydu kendine. Yirmi dakika geçti. Kapı vuruldu. Carmen ayağa fırlayıp kapıyı açtı. Tony’ydi gelen, otuz yaşlarında ve deri ceketli. Yatarken üzerinden çıkarmıyormuş gibi duruyordu ceket. Kısa boylu, geniş omuzlu biriydi, biraz yağlı, koca bir kafa, minik ve yuvarlak gözler, ufak bir ağız.

Tony, Monty’ye doğru yürüyüp sehpanın üstünden üzerine eğildi.

“Pekala,” dedi, “bir ellilik daha alıp gideceğiz. Yoksa birinin canı yatacak ve o biri sen olacaksın.”

Monty sehpayı kaldırıp Tony’nin üstüne savurdu, viski şişesini kapıp Tony’nin başına vurdu. Şişe kırıldı ve Tony yere düştü. Tony hemen kalkıp üstündeki cam parçalarını silkeledi ve Monty’nin üzerine yürüdü. Yıldırım hızıyla gelişmişti her şey. Tony elindeki sustalıyı Monty’nin gırtlığına dayamış, öbür eliyle de saçlarından kavramıştı. “Şu elliliği alalım artık,” dedi Tony.

Carmen, Monty’nin arkasına dolanıp cüzdanını aldı, içinden bir ellilik çekti. Cüzdandaki paraları yere fırlattı, iki yirmilik, bir beşlik ve iki birlik. Tony, Monty’yi bıraktı. Bir düğmeye bastı ve sustalının bıçağı yuvasına girdi.

“Görüyorsun,” dedi Tony, “hakkımızı alıyoruz. Dürüst bir müesseyiz.”

“Sapına kadar,” dedi Carmen.

İkisi de dönüp kapıya gittiler, kapıyı açtılar, çıktılar, kapıyı kapattılar ve gitmişlerdi.

Monty paralarını yerden almadı. Yatak odasına gidip yatağın kenarına oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzandı. Ayışığı süzülüyordu odaya. Olanları düşündü ama anlam veremedi. Her şey eskisi gibiydi. On dakika sonra uykuya daldı. Cırcır böcekleri ile evlerinin yolunu bulmaya çalışan sarhoşların seslerinden başka ses gelmiyordu dışardan.

savaşçı

Pamplona
sokaklarında boğalar koştuğunda
Hemingway mezarında
hisseder

doğrulur
iskeleti takırdar

kafatası içki ister

göz çukurları ılık.

genç boğalar harikulade,
Ernest

ve sen de
öyleydin

ne derlerse
desinler

şimdi

rebound

genellikle, dedi, ayrılık ertesi,
ruhunun
veya ruhunun olması gereken yerde olan şeyin
kafasının koparıldığı
duygusu ile öylece otururken
telefon çalar veya kapı vurulur
ve yepyeni ve ferahlatıcı bir
kadın bulursun karşında.
yukardan bir işaret yollanmıştır sana
sanki
ve ordadırlar
en çekici halleri ile
hayatına girmeye
hazır.
ve kabullenirsin
hiçbir şey bir daha ters gidemezmiş gibi,
ikinci bir fırsat hakedilmediği halde
bir fırsat tanınmıştır,
o ilk kahkahalar, bir kez daha
o ilk
sihir.
kim tasarlamışsa bu işi
tilkinin gözüne
şahinin çabukluğuna
ve
korkunç
bir mizah duygusuna
sahipmiş.

öte yandan, dedim, her
zaman
öyle olmuyor.
haklısındır umarım, diye karşılık verdi,
dinlenmeye
ihtiyacım
var.

serin serin esen bir deli rüzgâr...

bütün suçı babama yüklememeliydim, ama,
çiğ ve anlamsız nefretle
ilk o tanıştırdı beni.
bu konuda üstüne yoktu: herhangi bir şey ve her şey
tepesini attırırdı-son derece önemsiz şeyler
nefretini kabartmaya yeterdi
ve onu rahatsız eden şeylerin başında
ben geliyordum.
korkmuyordum ondan
ama öfkesi yüreğimi dağlıyordu
çünkü o yaşta dünyamdı benim
ve korkunç bir dünyaydı bu, ama bütün suç
babama yüklememeliydim çünkü orayı...evi... terk ettiğimde
kopyaları her yerde karşıma çıktı: babam bütünün küçük bir
parçasıydı
sadece, ama tanıdığım insanlar içinde kimse nefret duymada
eline su dökemezdi.
başka ustalar da tanıdım ama: kimi ustabaşılar, kimi berduşlar,
birlikte olduğum kadınların çoğu da iyiydiler
nefret duyma işinde-sesimi, tavırlarımı, varlığımı
bahane edip beni suçladılar başarısızlıkları için,
beni memnuniyetsizliklerinin hedefi yapıp onları
başarısız geçmişlerinden çekip çıkartmadığım için
suçladılar; benim de kendime göre sorunlarım olduğunu
idrak etmeksizin-sorunlarımın çoğu onlarla birlikteliğimden
kaynaklanıyordu.

uysal adamım ben, kolaylıkla nedensiz mutlu, hatta aptalca
mutlu edilebilirim ve tek başıma bırakılmaktan
genellikle hoşnutumdur.

ama o denli sık ve uzun zamandır birlikteyim ki
bu nefretle,
tek özgürlüğüm, tek huzurum onlardan uzak
olmak ve başka yerde olduğumda, neresi olursa olsun-
kahve servisi yapan şişman ve yaşlı
bir kadın garson
onlara kıyasla
serin serin esen bir deli rüzgârdır.

BANA AŞKINI GETİR

Harry merdivenden inip bahçeye girdi. Hastaların çoğu bahçedeydi. Karısı Gloria'nın da bahçede olduğunu söylemişlerdi. Karısını gördü, masaların birinde tek başına oturuyordu. Açıktan alıp arkasından yanaştı. Masanın etrafını dolanıp karşısına oturdu. Dimdik oturuyordu Gloria. Çok solgundu. Harry'ye baktı ama onu görmedi. Sonra gördü.

“Kondüktör sen misin?” diye sordu.

“Neyin kondüktörü?”

“Olabilirliğin kondüktörü.”

“Hayır, değilim.”

Yüzü soluktu, gözleri soluktu, soluk bir mavi.

“Nasıl hissediyorsun kendini, Gloria?”

Demir bir masaydı oturdukları, beyaza boyanmış asırlık bir masa. Masanın ortasına küçük bir saksı çiçek yerleştirilmişti. Hüzün verici, eğik dallarından sarkan çansız çiçekler.

“Sen bir orospu müptelasısın Harry. Orospu düzersin.”

“Bu doğru değil Gloria.”

“Ağzlarına da alırlar mı? Emerler mi?”

“Anneni de getirecektim Gloria, ama gripten yatıyor.”

“O yaşlı yarasanın bir şeyleri vardır hep... Kondüktör sen misin?”

Hastaların bazıları masalara oturmuş, bazıları ağaçlara dayanmış, diğerleri ise çimlere uzanmışlardı. Hareketsiz ve sessizdiler.

“Yemekler nasıl Gloria? Arkadaşın var mı?”

“Korkunç ve hayır, orospu düzen.”

“Okuyacak bir şeyler ister misin Gloria? Okuman için ne getirebilirim?”

Gloria cevap vermedi. Sonra sağ elini kaldırdı, eline baktı, yumruğunu sıktı ve burnunun üstüne indirdi. Sert. Harry uzanıp kadının ellerini tuttu. “Gloria, lütfen.”

Ağlamaya başladı Gloria. “Neden çikolata getirmedi bana?”

“Çikolatadan nefret ettiğini söylemiştin bana Gloria.”

Kadının gözlerinden yaşlar akıyordu. “Çikolatadan nefret etmem! Çikolataya bayılırım!”

“Gloria ağlama, lütfen...Çikolata getireceğim sana, her istediğini getireceğim... Buraya yakın bir motele yerleştim Gloria, sana yakın

olabilmek için.”

Kadının soluk gözleri büyüdü. “Motele mi? Allahın cezası bir orospuyulasın! Porno filmler izliyorsunuz, tavan boydan boya ayna!”

“Birkaç gün sana yakın olacağım Gloria,” dedi Harry teskin edici bir tonla. “Her istediğini getireceğim.”

“Öyleyse aşkını getir bana,” diye bağırdı Gloria. “Aşkını neden getirmiyorsun allahın cezası?”

Hastalardan birkaçı dönüp baktılar.

“Gloria, kimsenin seni benim kadar sevmediğinden eminim.”

“Bana çikolata mı getirmek istiyorsun? G.tüne sok o çikolataları!”

Harry bir kart çıkardı cebinden. Motelin kartıydı. Kadına uzattı.

“Unutmadan vereyim bunu sana. Telefon etmene izin veriyorlar mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Gloria cevap vermedi. Kartı alıp katladı, küçük bir kare yaptı. Sonra eğilip ayakkabısını çıkardı, kartı ayakkabının içine koydu ve ayakkabısını tekrar giydi.

Harry karşıdan doktor Jensen’in onlara doğru geldiğini gördü. Doktor Jensen sırtarak yaklaştı ve “vay, vay, vay...” dedi.

“Merhaba doktor Jensen,” dedi Gloria soğuk bir sesle.

“Oturabilir miyim?” diye sordu doktor.

“Elbette.” dedi Gloria.

Şişman adamdı doktor. Ağırılık, sorumluluk ve otorite kokuyordu. Kaşlarının gür ve ağır bir görünümü vardı. Gür ve ağırdılar. Sanki aşığı kayıp yuvarlak ağzına girmek istiyorlar fakat hayat izin vermiyordu.

Doktor, Gloria’ya baktı. Sonra Harry’ye döndü. “Evet,” dedi, “son günlerde kaydettiğimiz ilerlemeden son derece memnunum...”

“Evet doktor Jensen, az önce Harry’ye kendimi çok daha dengeli hissettiğimi, konsültasyon ve grup terapilerinin ne kadar yararlı olduğunu söylüyordum. Mantıksız öfkem, işlevsiz kızgınlığım, yıkıcı kendime acıma duygum azaldı...”

Gloria ellerini kucağına koymuştu, gülümsüyordu.

Doktor, Harry’ye gülümsedi. “Gloria *fevkalade* ilerleme kaydetti!”

“Evet,” dedi Harry, “farkındayım.”

“Yakında seninle eve gidecek sanıyorum Harry.”

“Bir sigaranızı alabilir miyim doktor?” diye sordu Gloria.

“Elbette, ne demek,” dedi doktor. Cebinden egzotik bir sigara pake-

ti çıkarıp bir tane ikram etti. Gloria sigarayı aldı. Doktor altın kaplama çakmağını uzatarak sigarayı yaktı. Gloria bir nefes çekip dumanı üfle-di...

“Harikulade elleriniz var doktor Jensen,” dedi Gloria.

“Teşekkür ederim canım.”

“ve kurtarıcı bir iyiliğiniz, iyileştirici...”

“Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz burda...” dedi doktor Jensen yavaşça. “Şimdi izninizi rica ediyorum. Diğer hastalarla da ilgilenmem gerekiyor.”

Kütlesini iskemleden rahatlıkla kaldırarak başka bir masaya, bir adamı ziyaret eden bir kadının yanına gitti.

Gloria gözlerini Harry'ye dikti. “İğrenç şişko! Öğle yemeği niyeti-ne hemşirelerin bokunu yer...”

“Seni görmek çok güzeldi Gloria, ama uzun yoldan geliyorum, din-lenmeye ihtiyacım var. Doktor haklı bence. Seni daha iyi buldum.”

Kadın bir kahkaha attı. Coşkulu bir kahkaha değildi ama. Sahnede atılan ezberlenmiş kahkahalardan biriydi. “Hiç ilerleme kaydetmedim, geriledim hatta...”

“Doğru değil...”

“*Benim* hasta olan *Balıkkafa*. Herkesten daha iyi teşhis koyabili-rim.”

“Balıkkafa da neyin nesi?”

“Kafanın balığı andırdığını söyleyen olmadı mı bugüne kadar?”

“Hayır.”

“Traş olurken aynaya dikkatli bak. Yüzgeçlerini kesmemeye de özen göster.”

“Ben gidiyorum...Yarın yine geleceğim...”

“Bir daha sefere kondüktörü getir.”

“Sana bir şey getirmemi istemediğinden emin misin?”

“Orospunla düzüşmeye gidiyorsun!”

“Sana *New York* dergisi getireyim mi? Eskiden severdin o dergi-yi...”

“*New York* dergisini g.tüne sok, Balıkkafa! Ve *TIME* ile devam et!”

Harry uzanıp kadının kendi kendini yumrukladığı elini sıktı. “Güç-lü ol, vazgeçme. Yakında iyileşeceksin...”

Gloria onu duyduğuna dair bir işaret vermedi. Harry yavaşça kalk-

tı, döndü ve merdivene doğru yürüdü. Yarı yolda dönüp Gloria'ya hafifçe el salladı. Kadın hiç kıpırdamadı.

Telefon çaldığında karanlıktaydılar, iyi kaptırmışlardı.

Harry devam etti ama telefon susmadı. Çok rahatsız ediciydi. Yumuşamaya başladı.

"Allah kahretsin!" dedi ve kadının üstünden kalktı. Lambayı yakıp telefonu açtı.

"Alo?"

"Orospunla düzüşüyorsun!" Gloria'ydı arayan.

"Gloria, bu saatte aramana izin veriyorlar mı? Uyku hapı filan vermiyorlar mı sana?"

"Neden bu kadar geç açtın telefonu?"

"Sen hiç sışmaz mısın? Sıçarken yakaladın beni. Tam ortasında."

"Eminim... Benle konuştuktan sonra bitirecek misin?"

"Gloria, Allahın cezası paranoyan yüzünden ordasın."

"Balıkkafa. Git S.KİŞİNİ BİTİR!"

Gloria telefonu kapattı.

Nan'ın üstünde geceliği vardı. Yatağın kenarına oturmuştu, sulu viskisi komodinin üstündeydi. Bir sigara yakıp bacak bacak üstüne attı.

"Eec, nasılmış sevgili karıcığın?" diye sordu.

Harry kendine bir içki koyup yanına oturdu.

"Üzgünüm Nan..."

"Neden, kimin için? Benim için mi, yoksa onun için mi?"

Harry viskisini dipledı. "Allahın cezası bir televizyon dizisine dönüştürmeyelim olanları."

"Öyle mi? Peki, neye dönüştürelim? Samanlıkta seyrana mı? Bitirmek istiyor musun? Yoksa banyoya gidip eline mi patlatacaksın?"

Nan'a baktı Harry. "Adileşme. Durumun benim kadar farkındaydın. Gelmek isteyen sendin!"

"Seninle gelmeseydim buraya orospunun tekini atacağını bildiğim için!"

"Allah kahretsin!" dedi Harry. "Yine o söz."

"Hangi söz! Hangi söz?" Nan içkisini dipleyip bardağı duvara fırlattı.

Harry gidip bardağı kaldırdı, doldurdu, Nan'e verdi ve kendine bir içki daha koydu.

Nan bardağına baktı, bir yudum aldıktan sonra komodinin üstüne koydu. "Telefon edeceğim ona, her şeyi anlatacağım!"

"Öyle bir şey yapmayacaksın! Hasta bir kadın o."

"Ya sen? Sen de hasta orospu çocuğunun birisin!"

O an telefon çaldı. Telefon Harry'nin bıraktığı yerde, odanın ortasında yerde duruyordu. İkisi de yataktan telefona fırladılar. İkinci zilde ikisi de telefona varmışlar, ahizeye yapışmışlardı. Halının üstünde yuvarlanmaya başladılar, nefes nefese, kollarla bacaklar çaresizlik içinde kenetlenmiş, ve böyle yansılar bütün tavanı kapsayan aynaya.

merdiveni tırmanmak

daha sonra editörüm ve yayıncım
olacak adam bir gün beni
batı Hollywood'daki sefil odamda
viski ve bira şişelerinin arasında
bir insan molozu olarak
otururken buldu.

temiz pak ve efendi birine benziyordu, viski
veya bira teklifimi reddettikten
sonra, “görebileceğim şiirlerin
var mı?” diye sordu.

biramı bitirdim,
teneke kutuyu halıya fırlatıp
geğirdim ve kapısı kapalı dolabı
işaret ettim.

dolabın kapısını açtı ve tek sayfalar
halinde dolaba sıkıştırdığım şiirlerim
yere dökülüp kağıttan bir dağ oluşturdular.

“bunların hepsini sen mi yazdın?” diye
sordu.

“son zamanlarda,” diye
cevap verdim.

gülümseyip okuma
nöbetine
tutuldu.

o dolabın arkasında bir yerlere
hurdacıdan satın aldığım bir vitrin mankeni
gizlemiştim özenle.

mankenin adı Sadie idi
ve yosmaydı...

ziyaretçim birkaç saat sonra
bir şiir yığını ile gitti.

iki hafta sonra
telefon etti, şiirlerimin bazılarını
basmak istiyor, posta havalesi ile
avans yolluyordu.

“bu arada, roman türünde
bir şeyler var mı?” diye sordu.

“senin için hemen bir tane yazıveririm,”
dedim ona...

o akşamüstü romana başladım
ve o gece Sadie’ye arabayla bir
tur attırdıktan sonra onu
düşkünler evinin arka bahçesine fırlattım ve
eve dönüp yeni hayatımın şerefine koca bir
bardak viski içtim.

bir boşluğu doldurmuştu Sadie,
ama profesyonel bir yazar olarak
o tür yavan aktivitelere
gereksinimim yoktu
artık...

ve çok geçmeden *hakiki* Sadie'ler
gelmeye başladılar, ne orijinali
kadar müşfik ve sevecen
ne de onun kadar kolay
terkedilebilir
veya
unutulabilir türdendiler gerçi
ama haklarında yazmak
çok daha kolaydı elbette,
ve
öyle
yaptım.

Baş Rahibenin ırzına geçmek

insanın kağıt üstünde
kıçını açması
kimilerinin ödünü patlatır
ve patlatmalıdır da:
yazdıkça
kendilerine
“eleştirmen”
sıfatını yakıştıranlara karşı
gardın düşer.
kaçıkların harbi tuhafliklarını
kendilerine yapılmış
hakaret sayarlar.
şiiirin gizemli
munis ve
nerdeyse anlaşılmaz
olmasını yeğlerler.
yüzyıllardır bozulmadı
oyunları.
züppelerin ve
sahtekarların mabedi oldu
bu şiir.
mabedin karıştırılmasını
Baş Rahibenin ırzına geçilmesi ile
bir tutarlar.

ayrıca, karılarını,
arabalarını,
sevgililerini,
ve üniversitedeki işlerini
kaybetmeleri de
demektir.

Akademisyenlerin korkması için
neden çok
ve kalleşçe savaşmadan
ölmeyecekleri kesin

ama biz çoktandır
hazırız

ara sokaklardan geliyoruz,
barlardan,
cezaevlerinden,

onların şiiri nasıl yazdıkları
bizi ilgilendirmiyor

ama farklı sesler,
yaratmanın
ve yaşamının farklı yolları olduğunda
ısrarlıyız

ve sesimizi duyurmak,
duyurmak,
duyurmak
niyetindeyiz

yüzyıllardır süregelen bu
muhaberede.

geldik
ve
kalıcıyız,
böyle
bilinc.

YAZARLAR

Harold dairenin kapısını çaldı,

Nelson mutfak masasında bir parça peynirli kek yemekle meşguldu, yanında da bir fincan espresso.

“Evet?” diye sordu Nelson. Kapının vurulması onu tedirgin ediyordu. Tedirgin olduğunda baş tiki depresiyor, başını sallamaya başlıyordu.

“Kim o?”

“Nelson benim. Harold.”

“Bir dakika...”

Nelson kekten arda kalanı ağzına tıktırdı. Çiğnerken gözleri sulanmaya başladı. Yirmi kilo fazlası vardı Nelson’ın. Son lokmayı da yuttu, hızla lavaboya gidip tabağı ve ellerini yıkadıktan sonra kapıya gidip zinciri çıkardı ve kapıyı açtı.

Harold içeri girdi. 1.60 boyunda ince yapılı bir adamdı Harold. Altmış sekiz yaşında. Nelson otuz yıl kadar daha gençti ondan. İki de yazardı ama sadece şiir yazıyorlardı. Kitapları az satıyordu, nasıl geçindikleri ise sırdı. İkisinin de doğurgan gelir kaynakları vardı ama bu konuda tek kelime etmezlerdi.

“Bir espresso?” diye sordu Nelson.

“Tabii, neden olmasın.”

Harold oturdu. Çok geçmeden Nelson kahvesini getirdi ve kancpeye oturdu. Nelson’ın başı hoplayıp zıplamaya başladı gene.

“Gördüm orospu çocuğunu Harold. Bana bir ziyaret bahşetti.”

Harold fincanı ağzına götürdü, sonra durdu.

“Fuctowski mi?”

Yazara taktıkları addı bu.

“Evet.”

Harold kahveden bir yudum alıp fincanı sehpaye koydu.

“Artık kimseyle görüşmediğini zannediyordum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Ona yazan veya telefon eden her kadınla görüşüyor. Onları sarhoş etmeye çalışıyor, yalanlar söylüyor, vaadlerde bulunuyor. Onları sıkıştırıyor, karşı koyarlarsa tecavüz ediyor.”

“Vicdanı rahat mı peki?”

“Yazacak konu yaratmak zorunda olduğunu söylüyor.”

“O ne iğrenç yaşlı zamparadır o.”

Bir süre oturup yaşlı zamparayı düşündüler. Sonra Harold “Nasıl oldu da onu ziyaret etmene izin verdi?” diye sordu.

“Hava atmak için herhalde. Biliyorsun, fabrikadan ayrılıp yazar olmaya karar verdiğinden beri tanırım onu. Tuvalet kağıdı alacak parası yoktu, gazete kağıdı ile silinirdi.”

“Peki ziyaret nasıl gitti Nelson? Sarhoş muydu?”

“Tabii ki, hem de sakar bir domuz kadar.”

“Sarhoş olmanın maço olduğunu sanıyor. Tod Winters bir gece onu evire çevire dövdüğünü anlattı bana.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bunu hayatta yazmaz ama.”

“Hayatta yazmaz.”

Bir süre oturup espresso yudumladılar.

Nelson elini gömlek cebine sokup küçük bir puro çıkardı. Puroyu ağzına götürüp dişleri ile selofonu parçaladı, ucunu ısırıp ağzına yerleştirdi ve sehpanın üstündeki çakmağa uzandı.

“O puroyu yakmamamı yeğlerim Nelson. İğrenç bir alışkanlık!”

Nelson puroyu ağzından çıkarıp sehpanın üstüne fırlattı.

“Allahın cezası kokunun dışında kanser tehlikesi de var Nelson.”

“Haklısın.”

“Hadi Nelson. Ne dediğini anlat bana!”

“Fuctowski'nin mi?”

“Başka kimin olabilir ki?”

“Güldü bana Harold! Asla başaramıyacağımı söyledi.”

“İnanmıyorum!”

“Evet. Yırtık kotu ve kirli tişörtü ile karşıma oturup asla başaramıyacağımı söyledi bana. Büyük bir evde oturuyor, garajda iki yeni araba. Evi büyük bir kayanın üstüne inşa edilmiş. Son derece pahalı bir güvenlik sistemi ile korunuyor. Ve kendinden yirmi beş yaş küçük harikulade bir kızla yaşıyor.”

“Yazamıyor ama. Kelime haznesi dar, tarzı yok. Sıfır...”

“Kusmak, s.kışmek ve palavra. Yazdıkları bundan ibaret...”

“Kadınlardan nefret ediyor Nelson.”

“Kadınları döver Harold.”

Harold güldü.

“Aman Allahım, kadınların bağırsaklı doğmalarından yakındığı şiri okudun mu?”

“Aşağılık herifin teki. Nasıl oluyor da bu kadar çok satıyor?”

“Okurları da onun gibi aşağılık.”

“Evet. At yarışları ve içki... tekrar tekrar aynı şeyleri yazıp duruyor.”

Bunun üstüne düşündüler bir süre.

Harold iç geçirdi bir süre sonra.

“Avrupa’da da ünlü. Şimdi Güney Amerika’da da tutulmaya başladı.”

“Bir geri zekalılık kanseri Harold.”

“Ama *burda* ünlü değil Nelson. Amerika’da ne bok olduğunu biliriz biz onun.”

“Bizim eleştirmenlerimiz kimin gerçek olduğunu bilirler.”

Nelson kalkıp fincanlara espresso koydu ve oturdu.

“Bir şey daha var, *iğrenç* bir şey?”

“Nedir Nelson?”

“Tepeden tırnağa kontrol ettirmiş kendini. Ömründe ilk kez. Altmış beş yaşında.”

“Ve?”

“Tertemiz. Raporu votka şişesinin altına koymuş. Gördüm. Aç karına içtikleri bir orduyu mahvetmeye yeter. İçerde yattığı günleri saymazsan hergün içti. Tahlilinde normal çıkmayan tek şey trigliserid, 264 düşük çıkmış.”

“Bir şey çıkmış yine de!”

“Yetmez! İçki arkadaşlarının hepsini ve alkolik sevgililerinden birkaçını gömdü.”

“Yalnız yazarlıkta değil, çok şeyde köpek gibi şanslı Nelson.”

“Trafığın çok yoğun olduğu bir caddede hiç bakmadan karşıdan karşıya geçen bir köpekten farksız.”

“Nasıl bu kadar sıhhatli olduğunu sormadın mı?”

“Sordum. Güldü. Tanrıların kıcına aşık olduklarını söyledi. Karımı meselesiymiş.”

“Karma mı? O kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmez o!”

“Biliyormuş gibi yapar ama Harold, bilmez misin? Bir keresinde şir dinletilerinden birindeydim, öğrencinin teki kalkıp varoluşçuluk

hakkında ne düşündüğünü sordu. ‘Sartre osurur.’ diye yanıtladı.”

“Ne zaman çıkacak bunu foyası?”

“Çoktan çıkmalıydı bence!”

Espresso yudumladılar.

Sonra Nelson’ın başı hoplamaya başladı gene.

“Fuctowski! Öyle çirkin ki! Kadınların onu öpüp *kusmamaları* mümkün mü?”

“Hakkında yazdığı kadınların hepsini tanıdığını mı düşünüyorsun Nelson.”

“Ne bileyim. Birkaçını gördüm. Bayağı hoştular. Anlamıyorum.”

“Acıyorlar ona. Uyuz bir köpekten farkı yok.”

“Bakmadan karşıdan karşıya geçen uyuz bir köpek.”

“Nedir onu bu denli şanslı kılan?”

“Allah kahretsin, bilmiyorum. Ne zaman bir yere gitsek rezalet çıkarır. Son duyduğum, yayıncının birinin onu ve kız arkadaşını Polo Kulübüne götürdüğü. Tuvalet gitmek için masadan kalkmış ve kaybolmuş. Ortalıkta dolanıp insanlara sahte olduklarını söylemeye başlamış. Şef garson rahatsızlığın ne olduğunu anlamak için yanına gittiğinde adama bıçak çekmiş. Polo Kulüp’te 86 olmuş anlayacağın.”

“Davetli olarak gittiği bir profesörün evinde yaptıklarını duydun mu? Saksılardan birine işeyip tavuk kümesini ateşe vermiş.”

“Klas yok ibnede.”

“Sıfır!”

Bir süre sustular.

Harold iç geçirdi.

“Yazanıyor Nelson.”

“Ve kötü bir eğitim görmüş Harold.”

“Kötü bir eğitim görmüş ve kötü yetiştirilmiş.”

“Orosu çocuğu. Gerçek bir g.t. Nefret ediyorum ondan.”

“Neden okuyorlar onu? Kitaplarını neden satın alıyorlar?”

“Onun o yalın cümlesi var ya. Sığılğa daha çok güveniyorlar.”

“Biz yirminci yüzyılın en müthiş dizelerini yazdık ve övgüler Fuc-towski ibnesine gidiyor!”

“Kötü ruhlu bir insan ayrıca.”

“Sahtekar.”

“Bir kadın o çirkin yüzü nasıl öper?”

“Dişleri sarı.”

Telefon çaldı.

“Bağışla Harold...”

Nelson ahizeyi kaldırdı.

“Alo?... Anne... Ne... Bilemiyorum. İyi fikir değil bence. Hayır, sanmıyorum. Unut gitsin anne... Benim iyiliğimi istediğini biliyorum anne. Önemli bir görüşmenin ortasındayım şu anda. Hollywood Bowl’da bir şiir dinletisi tertipliyoruz. Ararım seni yakında. Öptüm aneciğim...”

Nelson hışımla kapattı ahizeyi.

“MCİK!”

“Ne oldu Nelson?”

“Bana bir iş ayarlamaya çalışıyor! BU ÖLÜM DEMEK BENİM İÇİN!”

“Aman Allahım, anlamıyor mu bu kadın?”

“Korkarım ki anlamıyor Harold.”

“Fuctowski’nin bir annesi var mıydı sence?”

“*Dalga mı geçiyorsun?* Öyle bir şeyin başka bir bedenden çıktığını düşünebiliyor musun? Mümkün değil.”

Nelson kalkıp voltalamaya başladı. Başı her zamankinden çok sallanıyordu.

“TANRIM, USANDIM BEKLEMekten! DEHA ANLAŞILAMAYACAK MI BU DÜNYADA?”

“Benim annem de anlamamıştı Nelson, öldüğü geceye dek anlamamıştı. Ama yaşamı boyunca para biriktirip yatırım yapacak kadar sağduyuluydu...”

Nelson yerine oturdu. Elleri ile yüzünü örttü.

“*Tanrım, Tanrım...*”

“Fuctowski öldükten yüz yıl sonra biz anılacağız...”

Nelson ellerini yüzünden çekip yukarı baktı. Tüm baş sallama rekorlarını kırmıştı.

“ANLAMİYOR MUSUN? HER ŞEY ÇOK FARKLI ARTIK! DÜNYA YOK OLACAK O ZAMANA KADAR! DEĞERİMİZİ ASLA BİLEMİYECEKLER!”

Daha güneyde bir şehirde Fuctowski daktilosunun başında sarhoş-

tu, bir zamanlar tanıdığı iki yazar hakkında yazıyordu. Müthiş bir öykü değildi yazdığı, ama gerekliydi. Aylık seks dergileri için yazıyor, yolladığı her şeyi basıyorlardı. Dindarca. Dünya çapında ünlü olmanın yararları.

Öykülerinin yarıklarını parmaklayan kız fotoğraflarının arasında yer almasından hoşlanırdı Fuctowski. Fotomodellik yapan kızlardan bazılarının dergiyi karıştırırken öyküsüne takıldığını hayal ederdi.

“Bu da ne?” derdi kızlar.

Kızlar, diye yanıtlardı onları mümkün olsaydı, bu kafa karıştırma-yan yalın düzyazı ve gerçekçi diyalog. Olması gerektiği gibi. Ve benim çirkin, sarı dişli yüzümü düşlerinizde öpersiniz ancak. Ben kapıldım.

Fuctowski son sayfayı daktilodan çıkardı, diğerlerine zımbaladı ve zarf aramaya başladı. Yazmanın en zor yanı buydu; zarfı bulmak, yazıyı içine koymak, adresi yazmak, pulu yapıştırmak ve postalamak.

Ve bir geceyi şimdiye kadar keşfedilmemiş en harikulade biçimde geçirmiş olmak için iki bardak da şarap gerekirdi genellikle.

İlk bardağı doldurdu.

mezara dek

dırdırcı karının tekiydi
Tolstoy'un karısı
ve felaket soğuk
bir gece
ondan kurtulmak için
kendini dışarı attı Tolstoy
ve sonunu getirecek olan
zatürreyi kaptı

öldükten sonra da
karısı
onun
ne
denli
orospu
çocuğu
olduğunu
anlatan
bir kitap yazdı.

toparlama

Pazartesi sabahları otelde, hasta, kira
ödenmemiş, ve aç, aylardır aç. ve
bir sonraki şişenin parasıydı tek
kaygımız, zirveydi, Tanrıydı.

iş bulur
bir-iki hatta üç-dört gün
çalışırdım
ama kalkıp işe gidemeyeceğim gün
gelirdi
ve bazen hemen öderlerdi paramı
ama korkunç bir bekleyiş olurdu genellikle, otel
idaresini oyalamak zorunda kalırdık, her gece
iki-üç kez odamızı arayıp şarkıları,
küfürleri, kırılan eşya gürültüsünü
lütfen
kesmemizi isteyen otel
idaresini.

Pazartesi sabahlarının keyfine doyum olmazdı ama,
bir ninni
ve 11.30 gibi kalkıp aşağı iner
çöp bidonlarını karıştırır
iki Pazar gazetesini de bulup
yukarı çıkardım ve yatakta
beraber okurduk: karikatürleri, dünya haberlerini,
seyahat ve eğlence bölümlerini, küçük ilanlar ve
eleman aranıyor sayfaları dışında
herşeyi...

birbirimizden güç alıyorduk sanırım-
hiçbir şeyi umursamamak gibi bir
eğilimi vardı ve
onun yolundan gittim
ben de.

sabah gazetelerinden sonra sokağa çıkardık,
ne çifttik ama! sigarasının etrafında öksürüp duran o
ve taranmamış saçlarımla
bir iç ve
dış alemde yitmiş
ben.

çalacak kapılar bulurduk: Kaçık Rus mesela, şansı
yaver giderdi bazen, veya arada sırada hâlâ iş bulabilen
bir mankenle yaşayan Tek Dış Lily - içki kıyağı
çekerlerdi bazen; veya barodan kovulmuş avukat
Eddie.

bir yerden içki gelirdi mutlaka, birileri dört
ayak üstüne düşerdi hep, ve bizim onlara gittiğimiz
gibi,
onlar da bize gelirler
bizi bulurlardı
ve içecek neyimiz varsa paylaşırdık
onlarla.

ve anlatacak bir şeyler olurdu hep, kodese girip çıkmak
veya ölenlerle ilgili daha çok : “hep girişteki
tabureye oturup o iğrenç puroları içen yüzü yanık
adamı anımsıyor musunuz? işte o artık...”

bir yerde oturup konuşurduk, genellikle
Pazartesi sabahları: “Marty üç
gün üç gece eve uğramamış ve
kapıyı açtığına Edna iskemlede oturuyormuş,

kaskatı,
öleli iki gün olmuştu
herhalde...”

bilmiyorum, iyi zamanlardı sanki, güneş
sıcak ve süreklidi ve en iyisi
gecelerdi, karanlık ve ilginç geceler,
çünkü içki etkisini göstermiş olurdu
ve dünyaya
katlanılabilirdi
nerdeyse.

yine de, tuhaftır, en iyi Pazartesileri anımsıyorum, herkesin
iş-haftasına başladığı gündü, sanayi düşünce takılmışlardı,
artık gerekli olmadıklarında
onları tükürecek bir
sanayinin düşüne.

biz kendimizi tükürmüştük bile, düşlere
inanmayarak, korkunç patronlarla bağlarımızı
koparmıştık, özgürlüğe çok yakındık, Pazartesi
milyonerleriydik ve asla kaybedemiyeceğimiz
bir şeydi bu

o ufacık odalarda oturup güler,
konuşur, boğulur ve içerken
birkaçımız
beraber-
mükemmele yakın, tam değil ama
nerdeyse bilerek herşeyi ziyan ettiğimizi- bizi
yaratandan nerdeyse daha
öfkeli-
yaptık
yaptığımızı.

TIKANIKLIK

Telefon çaldığında saat 11.45'ti. Martin Glisson uyuyordu. Uzanıp yerdeki telefonun ahizesini kaldırdı.

"Efendim." dedi.

"Martin?"

"Evet."

"Kötebek ben."

New York kökenli bir derginin kendine Kötebek lakabını yakıştıran editörüydü arayan.

"Senden bir şey gelmedi henüz. Sürenin dolmasına altı gün var."

"Pekala Kötebek. Yollarım."

Sexerox dergisi için her ay bir öykü yazıyordu Martin.

"Hatunlarla aran nasıl Martin?"

"Uzak duruyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"İlham nerden geliyor?"

"İyi okunduğu sürece ne önemi var?"

"Haklısın. Biz seviyoruz öykülerini. Bakir bile olsan bir şey değişmez bizim için."

"Tamam Kötebek. Dayan."

"Peki Martin."

Martin telefonu kapattı. Yatağın içine yuvarlandı tekrar, karınüstü, yüzü güneşe dönük. Terliyordu. Alkol. 27 kitap yazmış, 7-8 dile çevrilmişti ve hiç tıkanıklık yaşamamıştı ve şimdi yaşıyordu allahın cezası tıkanıklığı.

Güneşe baktı. Sekiz saatlik iş gününden ancak on üç yıl önce yırtabilmişti. ZAMAN tümüyle onundu artık. Her saniyesi, her dakikası, her günü, her gecesi. O bir yazardı. On iki milyon insan vardı Amerika'da yazar olmak isteyen. O bir yazardı.

Martin yataktan kalkıp banyoya gitti, küveti doldurmak için sıcak suyu açtı ve tuvalete oturdu. Sorununu biliyordu. Daktilonun başına oturamıyordu. Öbür odadaydı daktilo. Tek yapması gereken odaya girip daktilonun başına oturmaktı, gerisi gelecekti. Yapamıyordu ama. Odaya girip daktiloya bakıyor ama oturmuyordu. Oturamıyordu. Nedenini de bilmiyordu.

Neyse, sıçabiliyordu hiç olmazsa.

Martin silindi, sifonu çekerken sıçmakla yazmak arasında çok ince bir çizgi var, diye geçirdi aklından.

Küvete gitti, soğuk su musluğunu açıp biraz soğuk su kattıktan sonra içine girdi.

İnsanın başında kavak yelleri estiren bir şey vardı yazarlıkta. Yabancılaştırıyordu insanı, uyumsuzlaştırıyordu. Boşuna dağıtmamıştı beynini Hemingway. Hart Crane pervanesinin üstüne boşuna atlamamış, Chatterton fare zehirini boşuna içmemişti. Çok satan türünde yazan yazarlar sürdürebiliyordu mesleği, ama onların da yazdıkları söylenemezdi aslında, çoktan ölmüşlerdi. Martin de ölmüştü belki: güvenlik sistemi ile donanmış bir evi vardı, elektrikli IBM’de yazıyordu ve garajında bir Porche ile bir BMW duruyordu. Havuza, jakuziye ve tenis kortuna direnmışti ama. Yarı-ölü müydü yoksa?

Telefon çaldı. Martin gülümsedi. Küvete gir telefon çalsın. Eskiden düzüşürken de çalardı telefon. Artık çalmıyordu. Vakti yoktu düzüşmeye, o bir yazardı. Seks öyküleri yazmak zorundaydı.

Küvetten çıktı, sular akıyordu üstünden. Yatak odasına gidip telefonu açtı.

“Efendim.”

“Martin Glisson’la mı görüşüyorum?”

“Evet.”

“Doktor Warner’in muayehanesinden arıyorum. Saat birde randevunuz var.”

“Has.ktır!”

“Ne?”

“Yani, ne için?”

“Peryodik diş temizliği ve kontrol için.”

“Anladım. Teşekkür ederim.”

Tekrar küvete girmede Martin. Kendini yatağa bırakıp kurulanmak için çarşafın üstünde yuvarlanmaya başladı. Tamamen yitirmemişti yaratıcılığını.

Sonra giyindi ve evden çıktı. Bir süre arabalarını seyrettikten sonra BMW’de karar kıldı. Değişiklik ihtiyacı hissetmişti.

Daha sonra, dışçide, resepsiyoniste geldiğini bildirdi. Kız onu bekleme salonuna aldıktan sonra oturmasını söyledi ve sürgülü cam kapı-

yı üstüne çekti. Hiç haz etmezdi bundan Martin, bu kapının kapatılması hakaret gibi gelirdi ona. Dışçı koltuğundan gelen feryatları duymanı istemiyorlardı belki de. Yoktu önemi.

Martin gidip oturdu, bir dergi aldı.

Sexerox dergisinin iyi yanı her yolladığını basmalarıydı. Onlara bir öykü yazsa iyi ederdi, o kapıyı açık tutmakta yarar vardı. Yazarların yaşadığı türden bir tıkanıklık değildi belki de yaşadığı, o öyle sanıyordu. Sonuç değişmiyordu ama.

Okuma gözlüğünü yanına almamıştı. Gözlüğü yanında olsa da okumazdı dergiyi. Spora ilgi duymuyordu, siyasete ilgi duymuyordu, sinemaya ilgi duymuyordu, tiyatroya ilgi duymuyordu. kraliyet ailesine ilgi duymuyordu, dünyanın sonu gelse umurunda olmazdı.

“Merhaba!”

Bir kız çocuğu, beş yaşlarında, çok hoş mavi bir elbise, beyaz ayakkabılar. Sarı saçlarına kırmızı bir kurdele bağlanmıştı. İri, kahverengi, harikulade gözleri vardı.

“Merhaba,” dedi Martin ve derginin sayfalarına döndü.

“Dışını mi çektireceksin?”

“Bilmiyorum. Çektirmem inşallah.”

Martin bir kez daha baktı kıza. Gerçekten şirin şeydi. Büyüyüp taşak patlatan cins kadınlardan biri olacaktı ama.

“Senin yüzün komik,” dedi kız.

Martin güldü.

“Seninki de komik.”

Kız güldü. Küçük ve nefis bir kahkaha atmıştı, serin ve derli toplu, bir bardağın dibindeki buz parçalarını anımsatan. Hayır, buz parçaları değildi o minik kahkaha, başka bir şeydi. Neydi?

İşte öykü, diye geçirdi aklından Martin: *annesini akıl dışını çektirirken adam bekleme odasında küçük kıza sarkıntılık eder. Gerçekçi ve korkunç ama aynı zamanda mizahi olsun. Adam aslında istemez ama kız davranışları ile onu tesfik eder. Anne bekleme odasına girdiğinde kızın külotu .damın başındadır.*

“Annen nerde?” diye sordu Martin.

“Dışını çektiriyor.”

“Oo...”

Martin dergiye döndü.

“Yanıma gelip bana okur musun?” diye sordu küçük kız.

Martin kıza baktı.

“İyi okuyamam, gözlüğüm yanımda değil.”

“Olsun, bi dene.”

Ne tuhaf bir küçük kız, diye geçirdi içinden Martin, cesur, korkusuz.

Martin kalktı, kızın oturduğu iskemlenin yanındaki iskemleyi alıp kızın iskemlesine bitişti ve oturdu.

“Ne okumamı istersin?”

“Elindeki dergiden bi şeyler oku işte.”

Zor seçiyordu yazıyı Martin. Okumaya başladı. Gelecek Olimpiyatlarda karşımıza çıkabilecek olası güvenlik sorunları üstüneydi yazı. Son derece sıkıcı. Gelecek Olimpiyatlarda karşımıza çıkabilecek olası güvenlik sorunları küçük kızın hayli ilgisini çekmişti ama. Kızın kolunun koluna değdiğini hissetti. Daha iyi duyabilmek için yüzünü yüzüne iyice yaklaştırmıştı sanki. Saçları yüzüne değdi.

Öykümdeki adam şimdi elini kızın bacağına koyup okşar, diye geçirdi aklından. *Usulca. Bir başlangıç...*

O sırada kapı açıldı ve içeri buluz, pantolon ve sandalet giymiş çok iri bir kadın girdi.

“Hadi Vera, eve gidiyoruz!”

Vera, Martin’e gülümsedi.

“Teşekkür ederim.” dedi Vera.

“Sizi rahatsız mı etti yoksa? Küçük bir canavardır o.” dedi kadın.

“Hayır, hayır,” dedi Martin, “çok şekerdi...”

Küçük kızla annesi çıktılar ve Martin elindeki dergiyi bıraktı. Yazacaktı o gece belki. Odaya girip makinenin başına oturacaktı. Bir şişe şarap, radyoda klasik müzik. Onun sorunu kendinden şüphe ile aşırı güven duygusunun bir bileşimiymi.

Kapı açıldı ve dışının asistanı görüldü. “Bay Glibson, gelin lütfen.”

Martin, kadının peşinden gitti.

Kadın, “sağdaki ilk kapı,” dedi ve durup Martin’in odaya girmesini bekledi.

Martin koltuğa bir profesyonel gibi oturup uzandı. Kadın elindeki çizelgeyi inceledi.

“Son gelişinizde röntgen çekmişiz, şikayetiniz yoksa röntgen çekmemize gerek yok. Ağrınız veya sızınız var mı?”

“Dişlerimde yok,” dedi Martin.

“Ağzınızı açın,” dedi kadın.

Metal çubukla dişlerini kurcalamaya başladı.

“İyi görünüyor... biraz katran oluşmuş ama çürük yok.”

“İyi...”

“Bu arada nasılsınız, Bay Glibson?”

“İyiyim. Beni hatırlıyor musunuz?”

“Elbette.”

“Siz nasılsınız?”

“İyiyim, ama atımızı kaybettik.”

“Atınızı mı?”

“Evet. Bir binek atımız vardı. Bir gece hastalandı ve sabaha karşı öldü. Çok üzüldük.”

“Böyle şeyler oluyor maalesef. Benim de kedim öldü.”

“Açın ağzınızı başlayalım. Tutun şunu lütfen. Size söyleyince ağzınıza sokun. Kamış gibi.”

Ağızda biriken tükürüğü ve kanı emmeye yarayan minik aleti eline tutuşturdu.

“Nasıl çalıştığını anımsıyorum,” dedi Martin.

Asistan dişlerini temizlemeye koyuldu. Sade fakat hoş bir görünümü vardı kadının. Otuz beş yaşlarında, hayli zeki, belki biraz tombul, biraz tıknaz ama bakımlı.

Ya şu nasıl, diye geçirdi içinden Martin. *Adam dişçi koltuğunda dişlerini temizletiyordur. Öğle sonrası. Önce hal hatır sorulmuştur. Adam fena halde akşamdan kalmadır. Kendini tuhaf hissetmektedir. Deli filan değil, tuhaf sadece. Hayat yemekten, içmekten ve uyumaktan ibaret bir hal almış, heyecanını yitirmiştir. Birden kadını taciz eder. Nedenini bilmeden, düşünmeden, kaldırımdan madeni bir parayı kaldırır gibi elini uzatıp kadının kıkına koyar ve güzelce elledikten sonra çeker.*

Kadın bir şey demez, temizliğe devam eder. Bir şey der aslında, ‘şimdi’ der ve adam aleti ağzına sokar. Alet ağzında birikmiş tükürüğü ve kanı emer.

Adam aleti elinden bırakır ve bu kez iki elini de kadının kıkına koyar, iyice geçirir pençelerini kadının kaba etine. Sonra bırakır. Kadın temizliğe devam eder.

Sonra kadının kolalı eteğini kaldırıp külotunu ellemeye, indirmeye

başlar. Kadın temizliğe devam eder, tek kelime etmeden...

Kadının bağırması ile kendine geldi Martin:

“HEY! NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN!”

Martin doğruldu. Kadın ondan uzaklaşmış, gözlerini kocaman açmıştı. Tekrar bağırdı:

“DELİ MİSİN NESİN!”

Dişçi koşarak girdi odaya, doktor Warner.

“Neler oluyor burda Darlene?”

“BU SAPIK BENİ ELLEDİ!”

“Doğru mu bu?”

“Belki. Bilmiyorum.”

“BEN BİLİYORUM! KIÇIMI ELLEDİ!”

“İstemiyerek yaptım. Rüyada gibiydim...”

“Toplum bu tür davranışlara izin vermez,” dedi doktor Warner.

“Biliyorum. Hatalı davrandığının farkındayım. Söyleyecek söz bulamıyorum.”

“POLİS ÇAĞIRALIM! ONU İHBAR EDELİM! BU ADAM TEHLİKELİ!” diye bağırdı asistan.

“Haklısınız,” dedi Martin, “polis çağırın. Ben beklerim. Tutuklarlar herhalde beni. Bir geri zekalı bile yapmaz benim yaptığımı. Özür dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden, o da yeterli değil.”

“Pekala,” dedi doktor, “polisi ara.”

“Hayır,” dedi Darlene, “çıkarın onu burdan. Midemi bulandırıyor. Defolup gitsin.”

Martin kulaklarına inanamadı.

“Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım!”

“Fikrimi değiştirmeden hemen git burdan,” dedi Darlene.

“Hemen gidin burdan,” dedi doktor.

Martin koltuğundan kalkıp odadan çıktı, koridoru geçti, kapıyı açtı ve sokaktaydı. Arabasını gördü, anahtarlarını bulup kapıyı açtı ve arabaya girdi. Motoru çalıştırıp yola çıktı. Bir süre bulvar boyunca sürdü, sonra kırmızı ışıktı durdu. Yeşil yanınca sağa döndü ve trafiğe daldı. Kendini trafiğin akışına bıraktı, Kırmızıya takıldı gene. Bilmiyorlar, bu insanlar beni bilmiyorlar, diye geçirdi içinden. Yeşil yandı. Ters yöne gidiyor, evinden uzaklaşıyordu ama önemsemedi.

emektar makine

adamın biri gece gündüz oturup
sadece yazabilmem için beni
amele pazarından
çekip çıkardığında
elli yaşıdaydım.
bana ömrümün sonuna dek
ne olursa olsun
her ay bir miktar para ödeme
sözü verdi.
öyle *büyük* bir meblağ
değildi ama
paraydı.

ve çok ihtiyacım olduğu bir dönemde
beni yüreklendirmesi
editör ve yayıncı olduğunu da hesaba katarsak
ilaç gibi gelmişti doğrusu.

hatta tuşlarını takırdatabileceğim
kocaman bir daktilo bile aldı bana,
eski ve güçlü,
demode bir daktilo.
(içi pul dolu zarflar da
yollardı bana, inceliğin
doruğu)
ve ben şortumla
evde oturup viski ve
bira içiyor, daktilonun anasını
ağlatıyordum.

ve bir gece
saat iki buçuk gibiydi sanırım
daktilo su koyverince
velinimetimi aradım.

“hey, bu tuşlar takılıyor!
allahın cezası makine bozuldu!”

“bak,” dedi, “makinenin bir şeyi
yok, ritmik yazman gerekiyor,
hepsi bu...”

“hapı yutmuş bu makine!”
diye bağırdım ve
kapattım.

ertesi gün ve gece
haklı olduğunu
keşfettim:

makine öyle iyi çalışıyordu ki
bana yollamayı sürdürdüğü para
zamanla sadaka olmaktan çıkıp
telif oldu.

ve
on dört yıl sonra makine
hâlâ çalışıyor ama
ben kıymetlenip
şimdi kullandığım ve
(daha iyi olmasa da)
daha hızlı yazan
elektrikli bir makine aldım
ve eski makine aşağıda
karımın masasının üstünde duruyor,
unutuyorum onu bazen
ama bu gece olduğu gibi
bazen hatırlarım
aşağıda duran
o çılgın ve savaşçı makineyi.

çok kısmetli olduk birlikte, ama
en iyi anımsadığım sabahın iki buçuğunda
tuşların takıldığına dair ettiğim
şikayet telefonu.

bu da ne kadar müteşekkire olduğumu
belirtmeye yetmez.

yazarlar, dostlarım, bazen sadece
yazabilirler.

MUAMELE

Sevgili Editör:

Son teslim tarihinin geçtiğinin farkındayım, ancak bazı önemsiz olaylar yakamı bırakmadı. Kadınla tartışmalar, araba tamiri, bir haftalığına evime yerleşen misafir, ve şu anda anımsayamadığım diğerleri gibi. Anımsadıklarımından biri ehliyet yenilemek. Ehliyetimi her yenilediğimde ne kadar yaşlandığının farkına varırım. Mezara doğru yol aldığımın belirleyici bir işaretidir ehliyet yenilemek, Yılbaşı ve doğumgünlerinden bile daha kesin bir işaret. Ölmek o kadar da umurumda değil, benim canımı sıkın ölümün kesinliği. Bu yüzden her dört yılda bir ehliyetimi yenilemeye gitmeden bir gece önce kafayı iyice çekerim. İşte, bu kez de akşamdan kalmış olarak Hollywood Motorlu Taşıtlar Departmanı'nın yolunu tutmuştum. Başım çatlıyor, arada sırada dünyam kararıyor, bayılacak gibi oluyordum. Sağa sapıp Hollywood Bulvarı civarında bir bar buldum. Park ettim, arabadan inip bara girdim, oturdum, bir Heineken söyledim, bardak istemedim ve bir dikişte şişeyi yarılardım...

İki tabure ötemde saçları kirpi dikenlerini andıran geçkince bir hatun oturuyordu. Kirli bir yatak çarşafının ortasına bir delik açmış, başını delikten geçirerek çarşafı giymişti anlaşılan.

"Hey," dedi.

Doğrudan yüzüne baktım bu kez.

"Çingene Helena derler bana," dedi.

"Phillip Messbel, hava trafik denetleyicisi, şu an işsizim," dedim.

"Bakayım falına, Phillip?"

"Kaç para?"

"Bir bira."

"Pekala."

Helena üstündeki Klu Klax Klan çarşafını yerde sürüyerek yanıma geldi ve tabureye oturdu. Sol elimi yakalayıp çevirdi ve elimin ayasını parmaklamaya başladı.

"Ooo," dedi "hayat çizgin uzundur. Çok yaşayacaksın sen..."

"O gerçekleşti zaten. Yeni bir şey söyle bana."

"En sevdiğin bira Heineken," dedi avucumu parmaklamayı sürdürerek.

“Palavra atmayı kes,” dedim.

“Ooo, şimdi görüyorum!” diye haykırdı.

“Ne? Ne görüyorsun?”

“Bir vakte kalmadan düzüşeceksin, bir saat bile olabilir.”

“Kiminle? Seninle mi?”

“Olabilir. Yirmi beş doların var mı?”

“Hayır.”

“Benimle değil.”

O birasını aldı, ben benimkini bitirip dışarı çıktım. Arabaya binip bulvardan sola saptım ve M.T.D.’nin yolunu tuttum. Başımın ağrısı biraz azalmıştı ama zihnim bulanıktı hâlâ. Allahın cezası sınava yine rehber kitabı okumadan girecektim ama o kadar da önemli değildi. Benim canımı sıkan o uzun kuyruklara girip enseleri izlemek zorunda kalmaktı. Enseler yüzler kadar iğrenç değillerdi ama gene de insanı dehşete düşürmeye yetiyorlardı...

Kırmızı ışıktaki durdum ve birden sıçmam geldi. Düşüncelerimi kırımdan uzaklaştırmak için bulvarı izlemeye koyuldum. Otobüs durağında oturan genç bir kadın çarptı gözüme. M. Monroe hayata dönmüş olabilirdi, biraz yıpranmış olarak ama. Kalçaları daha dolgun, tebessümü daha şuhut. Aylardır gördüğümünden daha fazlasını sergileyen eteğine gülümseyerek baktığımı farkedip bana gülümsedi. Ben gülümsüyordum, o gülümsüyordu, gülümseyen bir dünyada yaşıyorduk. Sarı yandığında yerinden fırlayıp arabama doğru koşmaya başladı. Sağ bacağımla kapıya bir tekme attım, kapı açıldı ve hatun koparılmaya hazır bir meyve gibi daldı içeri.

Arkamdaki kornaya asılıp, “SENİ O OROSPU ÖLDÜRMEZSİ; HİÇBİR ŞEY ÖLDÜREMEZ!” diye bağırdı.

Gaz pedalını kökleyip yola fırladım. Yan tarafa göz attığımda baldırını kaşıyordu.

“Adım Rosie,” dedi.

“Gordon Plugg,” dedim.

“Derin Dalış mı istersin,” diye sordu Rosie, “yoksa Dünya Turumu? Veya İngiliz Tuzu, Kara Köpek, Sarı Deniz? Tel Kamçı, Emme Basma? Süpürge Sapı? Baca Temizliği? Canın ne çekiyor?”

“Ehliyetimi yenilemek istiyorum,” dedim.

“Elli dolar,” dedi.

“Onu da mı yapıyorsun?”

“Evet.”

“Anlaştık.”

Küçük bir purodan arda kalanı yakarken bana baktı. “Garip görünümlü yaşlı osuruğun tekisin. Aslında ölmüş olmalıydın da ölmeyi unutmmuşsun gibi bir halin var.”

“Bir gün hatırlayacağım.”

“Nedir senin derdin?”

“Bir şeyler sürekli rahatsız eder beni, Rosie. Gece ve gündüz.”

“Mesela...”

“Mesela her sabah pantolonumu giyerken elimi fermuarıma atmadan önce, fermuarım çalışacak mı, diye geçiririm içimden. Genellikle çalışır tabii ki. Ama beni rahatsız eden böyle bir şüphe duymam. Neden? Ne işe yarar? İşlevi olmayan, enerji tüketici bir şüphe.”

“Bir psikiyatra görünsene.”

“Psikiyatra ihtiyacı olmayan bir psikiyatr lazım bana ama öylesi de yok.”

“Herkes kaçıktır mı demeye getiriyorsun?”

“Herkesin fermuarı vardır. Aradaki tek fark fermuar ve diğer şeyler karşısında duydukları gerginliğin seviyesinde.”

Rosie esnedi. “Evin çok mu uzakta?”

“Hay Allah. Ben sana gittiğimizi sanıyordum!”

Rosie puronun dumanından havaya bir halka üfleyip geçirdi.

“Bu sana on dolara patlar.”

“Kabul. Ama Ehliyet Yenileme Muamelesini istiyorum hâlâ.”

“Tamam. Tasalanma.”

“Müthiş bir şey olacak bu,” dedim.

“Sen araba sürerken bir muzlu süt muamelesi çekebilirim istersen...”

“Hayır. Ehliyet Yenileme Muamelesini istiyorum.”

“Buna hazır mısın gerçekten?”

“Her dört yılda bir...”

Rosie yolu tarif etti ve evinin önünde durduk. Kontrplaktan yapılmış olmalıydı, kenarları biraz çökmüş, çatısı eğilmişti. Önünde haşmetli bir palmye ağacı vardı ama.

Kıçını izleyip içeri girdim. Kıvırtan, çalkalanan, şarkı söyleyen,

etekten kurtulmak isteyen, erkeğin bezlerindeki elektriğin - türünün çirkinliğini asırlardır sürdüren o elektriğin - serbest kalmasını emreden o kışın peşinden gittim benden öncekilerin gittiği gibi.

Rosie tekmeleyerek açtı kapıyı. Ortalıkta dolanan veletler çarptı gözüme. Ufaklığın teki iki buklüm olmuş maket uçak parçalarını yapıştırmaya çalışıyordu. Rosie yanına gidip kışına öyle bir tekme yerleştirdi ki oğlan karşı duvara yapıştı. “DAVİD, ŞU YAPIŞKAN KOKLA-MA ALIŞKANLIĞINDAN VAZGEÇ DEDİM SANA! BEYNİNİ YİYOR!”

David başını sağa sola salladıktan sonra Rosie’ye parmak gösterip, “BOK YE VE GEBER!” diye bağırdı.

Tim Leary tişörtü giymiş bir başka ufaklık oturuyordu yerde. Dört yaşında olmalıydı, dalgalar tarafından ıssız bir adaya sürüklenmiş gibi bir görünümü vardı. Elinde Burt Reynolds’un fotoğrafını tutan bir de küçük kız vardı. Elindeki çakmağın alevini Burt Reynolds’un gülümseyen erkeksi ağzına götürdü. Reynolds’un ağzı karardı ve bir delik-halini aldı. “Burt Reynolds,” dedi küçük kız.

Rosie bana bakıyordu. “Para peşin...”

Bir ellilikle bir onluk uzattım. Parayı bir yerlere zulalayıp soyunmaya başladı. Çoğu kadının aksine çıplakken daha çekiciydi.

“Rosie,” dedim usulca, “çocuklar...”

“Onlar alışıktır. Eski bir filmde farksızdır onlar için, sıkılırlar. Aslına bakarsan ben de sıkılıyorum...”

“Ama Rosie, ben Ehliyet Yenileme Numarasını istiyorum!”

“Paranın karşılığını alacaksın.”

Rosie ışığı söndürüp kirli bir şiltenin üstüne uzandı. Yanına gidip fermuarımı açtım ve vücudunun sihirli iriliğine bıraktım kendimi. İnaniyor göğüsler, inanılmaz kalçalar. Bulutları düşledim, şelaleleri, barbutta şanslı olmayı, ve birden aman allahım henüz soyunmadım bile, diye geçirdim içimden. Ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım. Parmaklarımı saçlarına daldırdım, kumlu gibi geldi bana. Islak lastik eldiven gibi kokuyordu Rosie. Hüzün kapladı içimi, ağlamak istiyor ama nedenini kestiremiyordum. Yalnız bir kadın bu, diye geçirdim içimden, çok yalnız. Hayır, diye düşündüm sonra, sensin yalnız olan. Dili soğuktu. Dilini ısırardım, tırnaklarını sırtıma geçirip gömleğimi yırttı. Sırtımdan kan süzülüğünü hissettim. Elimi çiçeğine atıp okşamaya başladım. Is-

laktı, hazırды, girdim. Nefisti. Nerde olduğumu unutmuştum, gece miydi, gündüz mü? Ama tavandan aşağı indim sonunda ve bir düş bu, diye geçirdim içimden, harika bir düş, ve o sihirli vücudun üstünde bir süre dinlendikten sonra yana yuvarlandım...

Bir fotoğraf makinesinin karşısında duruyordum. Makinenin arkasında şişman ve sevimli bir kadın duruyordu, ben yaşlarda. “Hadi, gülümse,” dedi, “canın yanmayacak!”

Gülümsedim. Flaş patladı...

“Geçici ehliyetini birkaç gün içinde alacaksın, aslını da en geç iki ay içinde postalayacağız.”

O anda önüme baktım ve fermuarımın açık olduğunu fark ettim. Çekmeyi denedim ama olmadı. Bozulmuştu.

Dışarı çıktım. Gömleğimin arkasındaki yırtıktan giren serin havayı hissettim. Arabam otoparktaydı. Arabaya binip bir sigara yaktım, motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Kötü bir gün geçirdiğim söylenezdi ve arabanın saatine bakılırsa gün henüz bitmemişti. Kumsala veya sinemaya gidebilirdim. Sinemadan haz etmem ama çoktandır gitmiyordum. Sinemada karar kıldım. Radyoyu açtım, bir aşk şarkısı çalıyorlardı, berbat bir aşk şarkısı. Berbat aşk şarkıları ile dolu bir dünyada yaşıyorduk. Radyoyu kapattım ve her nedense hâlâ sışmadığım geldi aklıma.

Bir benzin istasyonuna girdim, park ettim ve arabadan inip helaya doğru yürümeye başladım. Pompacı beni gördü. “Hey, ahbap, fermuarın açık.”

“Biliyorum.”

“Helayı kullananların bizden alış veriş etmelerini isteriz.”

“Lastiklerime hava bas,” dedim.

Helaya girdim, kabini buldum. Tuvalet kağıdı bile vardı. Pantolonumu ve şortumu indirip sıçıtm. Yerde duran derginizi işte o an gördüm. Kapağı yırtık ve ıslaktı, insanı hüzünlendiren bir görünümü vardı ve birden son teslim tarihi geçtiği halde size yazı göndermediğimi anımsayıp bu konuda size yazmaya karar verdim. Yazı bu.

kitleler

kırgın, sefil, kendini kazıklanmış hisseden
yalnız insanlar, güçlerin ihanetine uğradıklarını
hissederek, hayatı suçlayarak, koşulları suçlayarak,
başkalarını suçlayarak, oysa aslında

onlardır

tamamen iştah tıkayıcı, görevmişçesine sıradan, korkak
ve uyuşuk olan, kendine acıma duygusu içine gömülmüşlerdir ve
hayatta hiçbir şeyi doğru yapmadıkları halde haksızlığa
uğradıklarını düşünürler, esefle doldururlar dünyayı,

nefretle-

hiçbir yerin ortasında ölü-gözlü milyonlarca
insan hatası, günden güne, geceden geceye hadım edilmiş
eylemleri ile ilerleyen,

dünyanın ciğerini yakıyor

bu israf,

dehşeti

bu israfın.

babam

şaşırtıcı adamdı gerçekten.
fasulye, lapa ve sosisle
beslenmesine rağmen
kendini zengin sanır,
sofraya oturduğunda,
“herkes böyle yiyemez,” derdi.

ve zengin olmayı düşlediği, zengin olduğunu
sandığı için,
hep Cumhuriyetçilerden yana kullandı oyunu,
Roosevelt’e karşı Hoover’e oy verdi
kaybetti
sonra Roosevelt’e karşı Alf Landon’a oy verdi
ve yine kaybetti,
“ne olacak bu dünyanın hali, allahın cezası Kızılıların
arka bahçemize girmeleri an meselesi!” diye söylenerek.

aylaklığı seçmemin asıl nedeni
babamdır.
onun gibi biri zengin olmak istiyorsa
ben yoksul olmayı istemliyim diye
karar vermiştim.

ve serseri oldum.
ucuz pansiyon odalarında,
park banklarında yattım
kuruş hesapları yapıp
berduşların bir bildiği olsa gerek
diye düşünerek.

ama berduşların çoğunun da zengin olmayı
düşlediklerini, sadece bunda başarısız
olduklarını keşfedecektim.

babamla berduşların arasında kalmıştım
gidebileceğim hiçbir yer yoktu
ve yavaş gittim oraya
ve de hızlı,
asla Cumhuriyetçilere oy vermedim
asla oy vermedim.

gömdüm onu,
dünyanın tuhafliklarından biri olarak,
yüz binlerce
milyonlarca tuhafliktan biri gibi,
harcanmış.

at nalı

ertesi gün dişçi ile randevum olduğunu unutmuştum
sabahın köründe
saat iki de koltukta olmam gerektiğini
hatırlatan sekreterin telefonu ile uyandırıldım.

zamanında gittim
üst köprü için
ölçü alınması gerekiyordu.

dişçi, “ağzını kocaman aç,” dedikten sonra
bir
at
nalı soktu
ağzıma.

dişlerimi kaplayıp
dişlerimin arasına kadar giren
iğrenç kokulu
gri bir macunla doluydu at nalı.

dişçi
odadan çıktı.

öğürme, diye geçirdim içimden, sakın öğürme,
sakın kusma, aklından bile geçirme kusmayı...

pencereden dışarı baktım,
iri kara ağaçlar vardı dışarda,
gölgeleri güçlü,
rahat ve huzurlu görünüyordu
dışarısı.

bana uzun gelen bir bekleyişten sonra
dişçi girdi içeri,
hoş kadını
ve “kocaman aç!” dedikten sonra
at nalına asıldı
ama
gri macun sertleşmişti,
at nalı çıkmadı.

ağzımda bir at nalı ile öleceğim,
diye geçirdim içimden.

“biraz daha aç!” dedi ve açtım
ve biraz daha asıldı ve gri macunlu at nalı
çıktı ağzımdan.

at nalını alıp odadan çıktı
dişçi.

allaha şükür, diye geçirdim içimden,
bunu da atlattım,
bir kez daha kandırdım
onları...

dişçi geri geldi: “bu ölçü
beni tatmin etmedi, tekrar almamız
gerekecek... ağzını aç!”

ağzıma yeni bir at nalı
soktuktan sonra odadan çıktı
ve hemen geri geldi: “nefes
almayı unutma...”

“oouul,” dedim.

iri kara ağaçlara döndüm
tekrar, aklımdan, hiç sonu
gelmez mi? diye geçirerek, insanın
başına gelen ve hiç hazır olmadığı şeylerin
hiç sonu gelmez mi?

hayır, dedi ağaçlar rüzgârda hafifçe
sallanarak, asıl son gelmeden sonu
gelmez...

kusmak üzereyim ama! diye
karşılık verdim.

ah, diye sallandı ağaçlar, ha
ha, ha!

güneyde okyanus
kükredi
kuzeyde ise dağlar
umursamadı.

bir dost

tuhaf şey: yaşlılık ve giderek
yaşlanmak, hâlâ içmek, atlara oynamak ve
şiiir yazmak.

ölüm, elbette, insanın beynini sürekli
meşgul eden bir düşünce
on yedi yaşında ettiğinden daha az
etse bile.

ayrıca, yaşımdan söz edip duran
yaşlı bir osuruktan daha sıkıcı hiçbir şey
olmadığının da farkındayım.

ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim size,
akşamdan kalmalığınızı üstünüzden atmanız
daha uzun zaman alıyor.

ve geçen sabah felaket
akşamdan kalmaydım.

atlar o gün koşmuyorlardı: zorluklar üstüne
düşünmekten başka yapacak
şey yoktu.

evin önündeki tel örgüler
boyunca yürüyüp kendime
gelmeye çalışıyordum ki
bir ses duydum:

““günaydın...”

komşum, uzun boyludur, bir
doksan.

“selam,” diye karşılık verdim, “sana da
günaydın, nasılsın?”

“yaşlı osuruğun tekiyim,” diye cevap verdi, “Allah
canımı almıyor, şeytan ise beni istemiyor...”

“Charley,” dedim, “biz istiyoruz
seni, kal bizimle...”

güldü ve bahçesine
döndü.

komşum 93 yaşında, karısı
92.

yaşamak
ölmekten daha çok
cesaret gerektirir
bazen.

eve girdim,
karım
içerdeydi.

“kahvaltıya ne dersin?” diye
sordum.

“yiyebilecek durumda mısın?”

“hem de nasıl...”

traş olup
süslenmek için
neşe ile
yukarı çıktım.

ZİRVEDE YALNIZ

Marty zili çaldı ve bekledi. Kapı açıldı, iri bir adam onu içeri aldı. İri adamı izledi Marty, uzun bir koridordan geçtiler. Koridorun sonunda bir oda vardı, iri adam odanın kapısını açtı. Kasemeyer masasındaydı, Marty'ye "otur," dedi. Marty masanın karşısındaki koltuğa oturdu. İri adam kapıyı kapatıp gitti ama çok uzaklaşmadı. Kasemeyer pek bir şeye benzemiyordu ama her şeydi (herhangi bir şey her şey olabilirse), üstelik sadece o şehirde değil birkaç da ülkede.

"Marty," dedi Kasemeyer, "ne kadar oldu suikast işine gireli?"

"Uzun zaman efendim ve hiç iz bırakmadım. Her seferinde suçu üstüne yıkabileceğim birini buldum."

"Hangi işleri yaptın?"

"Siz de benim kadar biliyorsunuz efendim: İki Kennedy, M.L. King ve başkaları."

"Huey Long da senin işin değil miydi?"

"Ben o kadar eskiye gitmem efendim. O iş babama aittir."

"Müthiş bir aileden geliyorsun Marty."

"Sağolun efendim."

"Puro?" diye sordu Kasemeyer.

"Hayır, sağolun efendim, içmem."

Kasemeyer bir puro fırlattı Marty'ye. Puro Marty'nin göğsüne çarpıp yere düştü.

"Kaldır o puroyu yerden, selofonunu çıkar, yak ve iç. İçtiğini görmek istiyorum."

Marty puroyu yerden aldı, selofonunu çıkardı, ucunu ısırdı ve ağzına yerleştirdi.

"Ateşim yok efendim."

Kasemeyer masanın üstündeki düğmeye bastı. Kapı açıldı ve iri adam içeri girdi,

"Percy." dedi Kasemeyer iri adama, "yak şunu."

"Onu mu, purosunu mu Bay Kasemeyer?"

"Şimdilik purosunu."

Percy görevini yerini getirirken Kasemeyer kendine bir puro çıkarıp hazırladı.

"Şimdi buraya gel ve benim puromu yak şişko."

“Başüstüne Bay Kasemeyer.”
Percy masaya gidip Kasemeyer’in purosunu yaktı.
Kasemeyer arkasına yaslanıp purosundan derin bir nefes çekti.
“Harika...”
Marty’ye baktı sonra.
“Purondan memnun musun?”
“Evet, Bay Kasemeyer.”
“Şimdi puronun yanık ucunu sol avucuna bastırmanı istiyorum.”
“Ne?”
“Dediğimi duydun. Bastır.”
Marty, Kasemeyer’e bakakaldı.
“Yapmayın. Bay Kasemeyer!”
“On beş saniyen var. Ya puroyu avucuna bastırırsın, ya da avucunu, hatta kolunu kaybedersin, belki de fazlasını...”
Kasemeyer purosundan bir nefes çekip harikulade bir duman bulutları üflerken Marty hiç kıpırdamadan oturdu.
“Beş saniye...”
Marty gözlerini kapatıp puroyu sol avucuna bastırdı.
“Aman Allahım, aman Allahım!” diye bağırdı.
“Kes sesini! İyice bastır orospu çocuğunu!”
Marty puroyu iyice bastırdı, alt dudağını çaresizlik içinde ısıracak....
“Tamam, şimdi puronu içmeye devam edebilirsin...”
Marty puroyu ağzına yerleştirdi tekrar. Puro ağzında zangırdıyordu.
“Purosunu tekrar yak Percy, sönmüş sanıyorum...”
Percy emri yerine getirdi, sonra geri çekilip kapının yanında durdu.
Kasemeyer Percy’ye baktı.
“Doğum tarihin ne şişko?”
“Dokuz ocak efendim.”
“Hatırlat da sana ölü bir tavuk yollayım.”
“Sağolun efendim.”
Kasemeyer güçlükle puroyu içip sol avucuna bakan Marty’ye döndü.
“Evet göt, yanlış adamı vurdun!”
“Ne?”
“Henry Munoz’u temizlemeni istemiştik.”
“Temizledim.”

“Yanlış adamı!”

“Fakat fotoğraflar, tavrı, kılık kıyafeti... hepsi uyuyordu. Doğru günde, doğru saatte, doğru restoranda ve doğru masada oturuyordu, her zamanki gibi. Her zaman yediği yemeği söylemişti hatta. Et ve şarap!”

“Acele ettin salak, yanlış adamın bağırsaklarını deştin! Kötü bir atıştı ayrıca. Şef garsonu vurmadiğına şaşıyorum!”

“Bağışlayın efendim. Bir şans daha tanıyın!”

“İnsanlar neden bu kadar beceriksiz Marty?”

“Bilmiyorum efendim. İlk kez başıma böyle bir şey geliyor!”

“Bir restorana gidiyorum ve az pişmiş bir biftek söylüyorum, ne getiriyorlar biliyor musun?”

“Hayır efendim.”

“Allahın cezası bir orta pişmiş biftek!”

“Geri yollayın efendim.”

“Daha iyisini yapıyorum. Restoranı satın alıp aşçıyı kovuyorum.”

“Ben şef garsonu asla vurmam efendim.”

“Motorlu Araçlar Departmanına plaka sipariş ediyorum. ÖLÜM istiyorum ve bana mümkün olmadığını söylüyorlar. İnsanlar neden bu kadar beceriksiz?”

“Bilmiyorum efendim.”

Kasemeyer Percy’ye baktı.

“İnsanlar neden bu kadar beceriksiz şişko?”

“Bilmiyorum Bay Kasemeyer.”

“Bazen yapayalnız hissediyorum kendimi şu dünyada, diğer zamanlarda ise biliyorum yapayalnız olduğumu.”

Bir süre konuşmadılar. Kasemeyer purosunu tütürüp havaya dumanlar üflüyordu...

“Bakın Bay Kasemeyer,” diyerek Marty bozdu sessizliği. “bir şans daha tanıyın bana Henry Munoz’u temizleyim. Kesin bitiririm işini bu kez.”

“Öyle mi?”

“Bir şans daha, lütfen.”

“Peki, sana bir şans daha vereceğim! Şimdi ayağa kalk!”

Marty ayağa kalktı.

“Kıçını tekmele!”

“Ne? Nasıl?”

“Bir yolunu bulman için on beş saniyen var.”

Marty sol bacağına arkaya doğru salladı ama kışına ulaşamadı. Sağ bacağı ile denedi yine olmadı. Sürekli deniyordu. Önce bir bacak, sonra diğeri. Başarısız bir şekilde kendini tekmelemeyi denerken gözleri çılgın ve korkuluydular. Kasemeyer gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki sonunda purosunu fırlatıp kasıklarını tuttu. Sonra birden durdu.

“Tamam. Bu kadar yeter.”

Percy’ye baktı.

“Sen tekmele şunun kışını şişko! Tekmeleye tekmeleye bu kapıdan çıkar, koridordan geçir ve dışarı at!”

“Lütfen Bay Kasemeyer, Munoz’un işini bitireceğim! Mermi taşaklarından girip beyninden çıkacak!”

Kasemeyer başıyla Percy’ye işaret etti.

Percy ilk tekme yerleştirdi. Marty’yi tekmeleyerek odadan çıkardı, koridorda tekmelemeyi sürdürerek dışarı attı. Sonra odaya döndü.

“Yanlış adamı vurmamalıydı Bay Kasemeyer.”

Kasemeyer purosundan bir nefes çekip dumanı üfledi.

“Aman şişko, doğru adamı vurdu tabii ki.”

“Yani Munoz’u mu?”

“Mermi kışından girip bağırsaklarından çıkmış. Harika bir atış.”

“Peki neden...?”

“Asla neden sorma bana şişko!”

Percy gözlerini kırıştırdı, kalbi kırılmıştı.

Kasemeyer bunun farkına vardı.

“Peki, peki, mahzunlaşma! Söyleyeyim. Bıktım bu heriften! Ayrıca çok şey biliyor. Yeterince çalıştı benim için. Günün birinde birilerinin onu konuşturmayacağından nasıl emin olabilirim allahaşkına?”

“Evet, haklısınız Bay Kasemeyer. Ne yapacaksınız?”

“Kontratı hazır. Bu akşam işi tamam. Bu dünyada son gecesi.”

“Demek ondan bıktın patron?”

“Evet, bıktım.”

“Bir gün benden de bıkar mısın patron?”

“Percy, hayretlere düşürüyorsun beni! Kedi kuştan bıkar mı hiç?”

“Hayır.”

“Ya balık sudan?”

“Hayır.”

“İşte cevabın. Gidebilirsin artık.”

Percy büronun kapısını açtı, koridordan sessizce geçip ön kapıdaki yerine gitti. Yüz otuz kilonun izin verdiği ölçüde sessiz yürümüşü.

Kasemeyer bir süre bekledi, sonra bir düğmeye basıp telefonun ahizmesini kaldırdı.

“Bevins? Dinle, Percy’yi ortadan kaldırmalıyız. Neden mi? Asla neden sorma bana, Bevins! Peki, allah kahretsin, çok şey biliyor. Rahatladın mı? Tamam, on iki saat içinde hallet.”

Zor işti zirvede olmak. Kimse bunun farkında değildi. Dayanıklılığın, hamlelerin, ustalığın.

Tekrar ahizeyi kaldırdı. Başka bir düğmeye bastı.

“Alo, Pia? Evet, buzlu kovada iki şişe de beyaz şarap getir. Oral takılacağız. Kurutma makinesinde yırtılmış o şeffaf geceliklerinden birini giymeni istiyorum. Saçın da karmakarışık olsun. Hemen gel!”

Kasemeyer ahizeyi yerine koyup arkasına yaslandı.

Beklerken odada daireler çizerek uçan sineğin farkına vardı. Masasının çekmecesini açtı, 45’liği çıkardı, emniyetini açtı, silahı doğrulttu ve allahın cezası sineğe nişan aldı.

son insan

karım anlamıyor
beni.
direksiyonda
karşı yönden gelen biri ile
gözgöze geldiğimde
başım la selamlar veya
el sallarım bazen.

içimden gelir.

“gerçekten tuhaf sını,”
der karım.

süpermarketteki kasiyere
bir şeyler anlatmaya başlarım veya.
gülerek, el hareketleri yaparak.

dışarı çıkınca
karım,
“o adam anlattıklarından
tek kelime bile
anlamadı!” der.

veya bir fıkra anlatırım
karıma.
fıkra bittiğinde, “ne *zırvalıyorsun*
sen?” diye sorar.

“bu bir fıkraydı.”

“fıkra mı? bu dünyada
bunun bir fıkra olduğunu
anlayabilecek tek kişi
yoktur!”

sonra başını geriye atıp
kahkaha ile güler bana.

postane ve kafe gibi
umumi yerlerde
başkalarına küçük el ve
baş işaretleri ile
servisin yavaş
veya imkansız,
veya dünyanın
nefret dolu olduğunu
veya o tür bir şey
ima etmeye çalışırım.

“ne yapıyorsun?” diye
sorar karım,
“kes şunu! hiçbir yere
götüremiyorum seni!”

umarım size bir erkeği
anlayacak *son* insanın
karısı olduğunu söylediğimde
siz ne demek istediğimi
anlıyorsunuzdur, bir aynaya
bakıyordur sanki kadın, ancak
öylesine yakındır ki aynaya
(burun aynaya yapışmış)
hiçbir şey
göremez.

ve bu bir fıkra değil.

altın doyursun gözünüzü

BMW'ye atlayıp American Express
Altın Kart'ımı almak için
bankaya sürdüm.

bankadaki kıza ne
istediğimi söyledim.

“Bay Chinaski'siniz siz,” dedi.

“evet, kimliğimi görmek
ister misiniz?”

“hayır, sizi tanıyoruz...”

Altın kart'ı cüzdanıma yerleştirip
otoparka yürüdüm
BMW'ye bindim (ücreti
nakit olarak ödenmiş)
ve bir kasa kaliteli şarap
almak için içki dükkanına
gitmeye karar verdim.

ve yolda
eleştirmenlerin
yazarların
ve okurların
canını sıkmak için
her şeyi bir şiire
dökmeye karar verdim,
BMW, banka, Altın
Kart.

onlar ki
soğuktan donarak park banklarında
sabahladığım,
ucuz şarap ve açlıktan nerdeyse
öldüğüm eski günlerimi anlatan
eski şiirlerimi yeğlerler.

bu şiir
kendileri deneme cesaretinden
yoksun oldukları halde
insanın yaratıcı dehasını
ancak uçurumun kenarındayken
kullanabileceğini
düşünenler
için.

BANA LEBLEBİ ÇEKİRDEK AL

Köstebekler ofiste basın toplantısı tertiplemişlerdi. Flaşlar patladı ve kulübün sahibi kolunu yeni teknik direktörün omuzuna attı. Yeni teknik direktör yeni değildi. Patron Clint Stockmeyer teknik direktör Larry Nelson'ı daha önce iki kez takımın başına getirmiş, iki seferinde de kovmuştu. İri adamdı Stockmeyer, güçlü bir yumruğu ve çok parası vardı. Stockmeyer'in ağırlığı Larry'yi çökertmişti ama ağız kulaklarına varan Stockmeyer'in yanında hafifçe sırtı abildi.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu gazetecilerden biri Stockmeyer’a.

“İki yıllık sözleşme yaparak Larry’ye olan güvenimizi kanıtladık sanırım. Bizce Larry ligin en iyi teknik direktörlerinden biridir.”

“O kadar iyi ise neden işine iki kez son verdiniz?”

Gülenler oldu. Stockmeyer’in kolunun altından sıyrılırken Larry bile hafifçe gülümsedi.

“Duygusal nedenlerden dolayı,” dedi Stockmeyer, “Larry de, ben de biraz inatçıyız, aramızda fikir ayrılıkları vardı...”

“İşime fazla müdahale ediyordu,” dedi Larry.

“Larry haklı,” dedi Stockmeyer gülümseyerek ve kolunu tekrar Larry’nin omuzuna attı. “Bu sen kontrol tamamen Larry’nin elinde olacak. Sahaya çıkacak dokuz oyuncuyu o belirleyecek, hangi oyuncuların takas edileceğine de o karar verecek.”

“Hep siz konuşuyorsunuz Bay Stockmeyer. Larry ne diyor?”

Larry bir kez daha Stockmeyer’in kolunun altından sıyrılıp biraz öne çıktı.

“Köstebek’lere dönmüş olmaktan dolayı mutluyum. Burası en sevdiğim şehir. Pexo’yu bir numaralı pozisyondan üç numaralı pozisyona kaydırıyorum, Cerritos bir numarada oynayacak, Bowers süpürücü görevini üstlenecek. Çaylak Jake Lakewood’a da orta sahada gerçek bir fırsat tanıyacağım. Birkaç değişiklik daha düşünüyorum.”

“Bu kez Bay Stockmeyer ile anlaşabilecek misiniz?”

“Neden olmasın? İkimiz de geçmişten ders aldık sanırım.”

“Evet,” dedi Stockmeyer. Öne çıkıp kolunu bir kez daha Larry’nin omuzuna attı. Flaşlar patladı ve toplantı sona erdi.

“Biraz daha mutlu görünebilirdin Larry,” dedi Stockmeyer.

“Ne yani, dans mı etseydim?”

“Abartma. Ama biraz daha *istekli* görünebilirdin. Son çalıştırdığın takımdan kovulduğunu unutma. Kış üstü oturmuş iş arıyordun. Sanayiden hayat veriyorum.”

Stockmeyer ağzına bir puro yerleştirip öfke ile yaktı.

“Hem Pexa’yı üç numaradan bir numaraya kaydırmak da nerede çıktı?”

“Pexa’nın sağ tarafı zayıf. Üç numarada oynarsa bunun önemi kalmaz.”

“Sağ tarafı zayıf da ne demek?”

“Sağ tarafı zayıf demek.”

“Pekala, gidip bir şeyler içelim.”

Taksiye bindiler. Gittikleri bar hayli pahalı bir yerdi ve günün o saatinde tenhaydı. Arka tarafta bir locaya oturdular. Barmen kız kırtarak onlara doğru geldi.

“Merhaba Larry,” diyerek gülümsedi kız, “gene mi döndün?”

Stockmeyer viski, Larry limonlu votka söyledi.

“Gene mi döndün’ derken ne demek istiyordu?”

“Bir kadının ne demek istediğini kim bilebilir?” diye yanıtladı Larry.

“Bu sene barlarda kavga çıkarmak yok Larry.” dedi Stockmeyer. “Takımın imajını zedeliyor.”

“Gün teki sataşınca ne yapmamı bekliyorsun?”

“Bir yolunu bul. Hemen yumruğunu adamın yüzüne yapıştırmı. Akıllıca bir davranış değil.”

“Laf yemekten hoşlanmam.”

“Kimse hoşlanmaz. Aklını kullan. Sen de ona bir şeyler söyle ve gül geç. Bul bir yolunu.”

“Bazı tipler sadece yumruktan anlıyorlar.”

“Olay çıkaran sensin Larry. Kaç kez şahit oldum.”

“Nasırıma basıp durmaktan vazgeçer misin Stockmeyer?”

İçkiler geldi. Kızın kırtarak uzaklaşmasını izlediler.

“Belki de onu oynatırım bir numaralı pozisyonda,” dedi Larry, “telemekte hayli deneyimli.”

“Seninkileri de elledi mi?”

“O seni ilgilendirmez.”

Larry içkisini dipleyip bir daha getirmesi için kıza işaret etti.

“Bir şey daha var,” dedi Stockmeyer, “bir oyuncunun kokain aldığı fark edersen kadrodan çıkar, hemen takas et. Gitsin.”

“0.340 ortalama ile oynuyorsa da mı?”

“İsterse 0.640 ortalama ile oynasın. Hemen yolla. Köstebeklerde kokainman istemiyorum. Takımın imajını zedeliyor.”

“Ya alkolikler?”

“Onlar idare eder.”

“Öyle mi? Falsolu bir topa akşamdan kalma vurmayı denedin mi hiç?”

Larry’nin içkisi geldi.

“Sağol hayatım...”

Kız gene kıırarak uzaklaştı. Barın arkasına geçmeden önce iyice çalkaladı.

Stockmeyer içkisinden bir yudum alıp bardağını masaya koydu.

“Süpürücü olarak neden Bowers’ı düşündün? Bu sene sadece on yedi doğrudan sayı vuruşu var. Belanski’nin ise otuz iki.”

“Doğrudan sayı vuruşunu zamanında yapmak lazım. Bowers önemli olduğunda, kaleler dolu iken vurabiliyor. Baksana Stockmeyer, hani işime burnunu sokmayacaktın.”

“Pekala, pekala. Ne düşündüğünü öğrenmek istemiştım sadece. Çekleri benim imzaladığımı unutma.”

“Çekleri senin imzaladığımı biliyorum. Bu kadarı ile yetinmeye ne dersin?”

Stockmeyer bir içki daha getirmesi için kıza işaret etti. Larry Nelson iki işareti yaptı parmakları ile. Kız biliyordu zaten.

“Biliyor musun Larry,” dedi Stockmeyer, “içki içince saldırganlaşıyorsun.”

“Öyle mi? Taksi şoförünü yumrukladığın geceyi unuttun galiba?”

“O başlatmıştı.”

“Nasıl.”

“‘Köstebekleri izlemektense bok yerim’ dedi bana.”

“Matrak.”

“Evet. O scene takımın başında *sen* vardın.”

“İşte Tanya geliyor.”

“Tanya da kim?”

“Barmen.”

Tanya yanlarına gelip içkileri masaya koydu. Larry Nelson kızı kendine çekip kucağına oturttu.

“Kaçalım burdan güzelim. Sen ve ben.”

“Paran var mı?”

“İki yıllık dolgun bir sözleşmem var.”

“Sana o sözleşmeyi yapan adamla kaçmayı yeğlerim.”

Larry Nelson kızı itti: “Kalleş kancık! Aramızda aşk olduğunu düşünmüştüm!”

“Düşünme Larry,” dedi kız, “düşünmeyi becerebildiğin söylenmez!”

Kırılarak uzaklaştı.

“Onu tanıyor musun Larry?”

“Tanışmıştık.”

Stockmeyer içkisini kaldırdı.

“Bak, Pexa’nın üç numara oynamasına peki, ama süpürücü olarak Bowers’ı kabul edemem.”

“Oyuncu seçimini bana bırakacağını söylemiştin.”

“Hasılatı düşüreceksin.”

“Hasılat düşmeyecek.”

“Şu barmen kızı düzüyor musun?”

“Belki. Kurallara aykırı mı?”

“Hayır. Onu bana ayarlar mısınız?”

“Bowers süpürücü mü?”

“Pekala.”

“Elimden geleni yaparım.”

Bir süre konuşmadılar. “İlk dört nasıl olacak!” diye sordu Stockmeyer.

“Ellison, Carpenter, Mullhall ve Harding.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Dediğim gibi.”

“Uzun adamın kim olacak.”

“Pelling.”

“İyi seçim. Kısa?”

“Spinelli.”

“Spinelli mi? Aman Allahım!”

“Oyuncu seçimini bana bırakacağını söylemiştin.”

Birer içki daha söylediler. Dışarda hava kararmaya başlamıştı, bar doluyordu. Tanya'nın kahkahası duyuluyordu sık sık. Tiz bir kahkaha. Adamlar günün eziyetinden yorgun ve yılgin çöküyorlardı bar taburelerine. Başka bir şeyin arayışı içindeydiler ama yoktu başka bir şey. Tanya vardı işte. Bazıları evliydi, karıları evde onları bekliyorlardı. Bu yüzden geliyorlardı barlara. Bazılarının karıları başka barlardaydılar.

Stockmeyer ile Nelson barda oturan adamları izliyorlardı.

“Şunların hali yürekler acısı,” dedi Larry Nelson.

“Evet,” dedi Stockmeyer.

Adamlardan bazıları Tanya ile ilgilenmeyi kesmişlerdi, etraflarına bakınıyorlardı.

“Fark edildim galiba,” dedi Larry.

“Ünlü sayılırsın.”

“Allah kahretsin!”

“Ne oldu?”

“Görmedin mi Stockmeyer? Şurdaki herif bana parmağını göster-di!”

“Görmedim.”

“Bunun altında kalmam. Sıçacağım ağzına!”

Larry kalkmaya yeltendi. Stockmeyer uzanıp sert bir hareketle Larry'yi yerine oturttu. “OTUR!”

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Bar dalaşı istemiyorum!”

“İyi de beni itip kakma!”

“Senin iyiliğin için.”

“Sen de gördün! Bana parmak gösterdi!”

“Geçti. Bak, şimdi Tanya ile konuşuyor.”

Doğruydı. Adam Tanya ile konuşuyordu. Tanya adamın üstüne eğilmiş, adam onu baştan çıkarıcı sözler ediyormuşcasına gülümsüyordu.

“Bu orospunun beyni öyle küçük ki tomografisini çeksen görünmez.” dedi Larry.

“Ama ne kıç!” dedi Stockmeyer.

“Doğru,” dedi Larry.

“Bir solak oyuncuya daha ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum,” dedi Stockmeyer.

“Bak bu doğru. Bul birini. Otuz beşin altında olsun, olur mu?”

“Bu konuya eğileceğim...”

Larry içkisini diyledi.

“Bak! O orospu çocuğu gene parmak gösterdi bana!”

“Görmezden gel. Tanınmış birisin sen.”

“Nasıl görmezden gelirim. Ağzını burnunu kıracağım orospu çocuğun!”

Larry gene kalkmaya yeltendi. Stockmeyer gene yerine oturttu onu.

Larry Stockmeyer’a baktı.

“Bunu bir daha yapma şişko.”

“Senin iyiliğin için.”

“Ben düşünürüm iyiliğimi. Bak! Gene yaptı!”

Larry yerinden fırladı. Stockmeyer onu yerine oturtmak için yerinden sıçradı ama Larry bir sağ çıkardı. Yumruk Stockmeyer’ın çenesinde patladı. Stockmeyer yerine çöktü, sola kaykıldı ve yere yığıldı. Yüzüstü düşmüştü. Tanya tiz bir çığlık attı. Stockmeyer dizlerinin üstüne kalktı, kravatını düzelitti ve başını kaldırıp Larry’ye baktı.

“Pekala, orospu çocuğu! KOVULDUN!”

“Çok s.kimdeydi şişko! İki yıllık sözleşmem var!”

“Paranı alacaksın g.t! Ama benim takımımı asla çalıştırmayacaksın!”

Stockmeyer ayağa kaldı.

“Ayrıca seni dava edeceğim! Avukatım seni arayacak!”

“Erkek olsaydın bana yumruklarınla karşılık verirdin Stockmeyer!”

“Hikaye!”

Stockmeyer elinden geldiğince itibarlı görünmeye çalışarak çıkış kapısına doğru yürüdü ve çıktı. Larry ona parmak gösteren adama baktı. O da gitmişti.

Sabah on buçuk gibi telefon çaldı. Tanya yataktan uzanıp ahizeyi kaldırdı.

“Alo?”

Sonra Larry Nelson’ı dürttü. Larry doğruldu.

“Ne var?”

Tanya çarşafı çekip ahizeyi Larry’nin organının üstüne yerleştirdi. Larry uzanıp ahizeyi aldı.

“Alo? Aa, Stockmeyer. Nasıl buldun beni? Ne? Evet, anladım.

Ama unutma oyuncu seçimini ben yaparım, tamam mı? Pekala, anlaştık. Hoşçakal.”

Larry Tanya’nın üstünden uzanıp ahizeyi yerine koydu.

“Ne istiyor?” diye sordu Tanya.

“Beni geri istiyor.”

“Kabul edicen mi?”

“Evet. Bu işe ihtiyacım var.”

Larry yataktan kalkıp tuvalete gitti, işedi. Elini yüzünü yıkadı. Saçını ıslatıp elleri ile geriye taradı. Tuvaletten çıktı. Çıplaktı. Odanın ortasında öylece durdu.

“Dün gece yatakta ber battın,” dedi Tanya.

“Boşver onu,” dedi Larry, “kokain kaldı mı?”

“Hayır. Burun değil fil hortumu senin ki.”

“Allah kahretsin,” dedi Larry.

Elini bacaklarının arasına götürüp taşaklarını kaşıdı.

yalnız yerdir cehennem

adam 65'indeydi, karısı 66, Alzheimer hastası.

adamin ağızı
kansardi.
geçirdiğı ameliyatlar ve gördüğü
ışın tedavileri
çene kemiğini eritince
tel takmışlardı
çenesine.

bir bebeğin altını
değiştirir gibi
hergün
altını değiştirirdi
karısının.

durumundan dolayı
araba süremediğı için
hastaneye taksi ile
gider,
konuşmakta zorlandığı için
adresi kağıda
yazardı.

son ziyaretinde
bir ameliyat daha
gerektiğini söylediler
ona: sol
yanağının ve dilinin
biraz daha temizlenmesi gerekiyordu.
eve döndüğünde
karısının altını

değiştirdi,
fırına dondurulmuş hazır yemeklerden
koydu, akşam haberlerini
izledikten sonra
yatak odasına gitti, silahı
aldı, karısının şakağına
dayadı ve ateşledi.

kadın soluna
yığıldı, adam
kanepeye
oturdu,
namluyu ağızına soktu ve
tetiğı çekti.

silah sesleri komşuları
harekete geçirmedi.

daha sonra fırında
yanan yemeğın kokusu
geçirdi.

biri geldi, kapıyı
omuzlayarak açtı ve gördü.

çok geçmeden
polisler gelip
işe koyuldular, bazı şeyler
buldular:

bakiyesi bir dolar on dört sent olan
bir tasarruf hesabı defteri.

sonuca vardılar,
intihar.

   hafta sonra
iki yeni kiracı
taşındı daireye:

Ross adında
bir bilgisayar mühendisi ile
bale eğitimi alan
karısı
Anatana.

yükselme eğiliminde
Çiftlerden biri gibi
görünüyorlardı.

Altıncı raunddaydık, Tony Musso çok sert yumruklar vuruyordu Bobby Parker'ın gövdesine. İki yanı da kızarmıştı Bobby'nin. Her yumruk aldığında Bobby'nin dövüşü bırakmak istediğini ama bunu nasıl yapacağını bilemediğini görüyordum. Mümkündü: bir keresinde Fildelfiya'da Red Dog Jensen'in iplerin arasından geçip salonu terkedişine şahit olmuştum.

Bobby'nin aldığı her yumruk benim canımı yakıyordu. Bir boğadan farksızdı Musso, sadistin tekiydi. Beyni golf topu kadardı ama yumruklarına diyecek yoktu. Şampiyonluk şansı yoktu ama çok boksörün kariyerini söndüreceği de kesindi. Yüzü fazlası ile endişelendiriyordu Bobby'yi. Bobby ringde dans etmeyi, arada sırada birkaç direk çıkarıp ring kenarındaki kızlara hoş görünmeyi severdi. Ender de olsa kombine ve isabetli yumruklar attığı olurdu ancak yeterince güçlü değildi. İki dövüş arasında onu kızlardan, partilerden ve kokainden uzak tutmaya çalışıyorduk ama kaytarıyordu. Yazık ediyordu. İyi çocuktu aslında.

Bobby kaburgalarına sert bir sol aldı, sırtıttı, zil çaldı.

Tabureyi çıkardık, oturdu. Ağızlığını çıkartıp üstünü süngerle ıslattık, su şişesini ağzına dayadık. Ağzını çalkalayıp tükürdü. Buz torbasını ensesine yerleştirdik. Ben daha ağzımı açamadan konuşmaya başladım. "S.ktir... biliyorum: vur ve kaç... vur ve kaç... söylemesi kolay. S.ktir."

"Konuşma," dedim. "Dinle. Devam etmek zorunda değilsin. Kaburgalarına yumruğu yer yemez kendini yere at ve bırak hakem say-sın."

"Ne biçim menajersin sen?" diye sordu Bobby.

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Musso'yu yenmen mümkün değil. Meksika'ya gidip yeni bir başlangıç yaparız."

"Hayatta dövüşmem Meksikalılarla. Ölümüne dövüşürler orospu çocukları."

Uyarı zili çaldı. Yardımcım Akbaba, Bobby'nin ağızlığını yerleştirdi. Tabure ile kovayı dışarı çıkardık. İkinci zil çaldı ve Musso saldırdı. Bobby bir direk çıkarıp kaçtı. Bobby o güne dek yaptığı yedi maçı da kazanmıştı ama Musso gibi bir boksörle ilk kez karşılaşıyordu. Musso'nun yirmi iki galibiyeti, yedi beraberliği, bir de mağlubiyeti vardı,

hepsi de birinci sınıf boksörlere karşı. Bobby'nin bütün maçları altı raundluk olmuştu, ilk kez on raund dövüşüyordu ve televizyon maçı canlı yayınlıyordu. Bebekyüz Bobby İtalyan Boğa Musso'ya karşı. Çok hızlı yükseltmiştim Bobby'yi. İyi para geçecekti eline gerçi, bokstan kazanacağı son iyi para muhtemelen. Ricky Munson adında genç bir boksör daha vardı elimde. Bayılıyordu dövüşmeye. Kızlarla ilgilenmiyordu. Televizyon seyretmekten başka bir şey yapmazdı. Ümitliydim ondan.

Sıcaktı salon. Şişeden biraz su içtim. İkimize de yetecek kadar su vardı şişede.

“Bobby bu Musso ile başedemeyecek,” dedi Akbaba.

“Elimizden bir şey gelmez,” dedim.

Sözümü bitirir bitirmez çok sert bir sol yerleştirdi Musso Bobby'nin kaburgalarına. Yumruğun sesi salonda yankılandı. Bobby sırtıttı, zayıf bir direklerle karşılık verdi ve geri çekildi. Pis iştir boksörlük bazen. Ama pis olmayan meslek o kadar az ki. Avukatlık mesela, parası iyi ama pislik diz boyu. Dişçiliğe ne demeli? İnsanın ağzı kıcının deliğinden daha pistir. Ya araba tamirciliği? Eller yara bere içinde, asla çıkmayacak yağlı bir kir tabakası. Hayvanat bahçesi bakıcılığı? Kafesleri hortumla yıkayıp durmak, “zürafalar uyur mu?” türünden sorulara cevap vermek. Dediğim gibi, pis olmayan çok az meslek var, ama boks zaman zaman çirkinleşebiliyor. Hakem müdahale edinceye kadar çirkin durumlar meydana gelebilir. Boksörlerden biri arada sırada karşılık verebiliyorsa hakemler genellikle maçı durdurmazlar. Ve *seyirciler*, onların tek istekleri boksörlerden birinin diğerini öldürmesidir. Budur aslında istedikleri.

Çığlıklar yükseldi. Bobby yerdeydi. Hakem Musso'yu köşeye yol layıp saymaya başladı.

“Kalk Bobby!” diye bağırdı ön sırada oturan bir bebek. Hayatında yaptığı en zor iş güneşin altına yatıp esmerleşmektir herhalde. Orospu ya benziyordu. İşte size iyi bir meslek. Tek sorun kısa ömürlü olması. Elini çabuk tutup büyük oynamak zorundasın.

Dalyarak Bobby 8 de kalktı. Hakem Bobby'nin eldivenlerini sildi, gözlerine baktı. Bobby “evet” der gibi başını salladı ve hakem devam işaretini verdi. Musso saldırdı ve Bobby bir eskizle korkunç bir sağ kroşenin altına girerken zil çaldı.

Tabureyi içeri koyduk. Akbaba, Bobby'nin ağızlığını çıkarttı. Bobby'nin şortuna biraz su döktükten sonra şişeyi ağzına dayadım.

"Salak," dedim, "neden kalktın?"

"Dövücem bu ayıyı, Harry," dedi.

"Rocky' filminde değiliz Bobby. Hayat öyle değil. Senin yapmak isteyeceğin tek şey burdan sağ çıkmak olmalı. Muhtemelen kaburgalarında kırık var. Bir daha kendini yerde bulduğunda *kalkma!* Hayranlarının s.kinde bile değilsin. *Kendini düşün!*"

"Tanrım, Harry, sen benim menajerimsin, senin işin bu herifi yenmem için bana taktik vermek! Menajerlerin yüz karasısın Harry!"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum, Bobby. Bana teşekkür etmelisin. Et yığını muamelesi yapmıyorum sana."

Uyarı zili çaldı. Tabureyi çıkardık ve zil çaldı.

"Harry," dedi Buzzard, "ona doğruyu söyledin."

Sekizinci raund. Koşarak çıktı Musso köşesinden. Böyle bir bok-sörle sözleşme yapmak isterdim doğrusu. Dayanıklı. Aptal. Annesi ile yaşar, öksüzler yurduna bağış yapar, daha ne olsun? İçki yok, sigara yok. Uyuşturucu gazetelerde karşılaştığı bir sözcük. Tek tutkusu bok-sör çökertmek. Gel de sevme herifi...

Ama biraz yorulmuştu sanki. Saldırmadan önce biraz tereddüt eder gibiydi. Gerçi Bobby'ye kıyasla hâlâ iyi görünüyordu. Bobby yedi raundu da kaybetmişti, iki yanı da kıpkırmızıydı. Ring kenarında oturan kızlardan birine öpücük yolladı Bobby. Kız brandy sarhoşu bir soprano gibi bastı çılgılığı.

Bobby birkaç direk çıkarıp dans etti. Musso'nun üstüne gidip üç sol iki sağ çaktı. Başa ve gövdeye. Sonra uzaklaştı. Musso, Bobby'nin üstüne yürüdü. Bir kontra sağ çıkardı Bobby. Musso bu yumruğu bekle-miyordu, sendeledi. Gözlerini kırptırdı. Burnuna yemişti yumruğu. Burnu kanıyordu. Musso eldiveni ile burnunu oğuşturdu ve öne doğru hamle yaparken Bobby'den bir sağ aparküt yedi. Üç adım geri gitti Musso. Bobby peşindeydi. Musso'nun çenesine bir sağ bir sol yerleş-tirdi. Şaşkındı Musso. Gardını düşürmemeye çalışıyordu.

Kan kokusu almıştı Bobby, dövüş boyunca kullanmadığı gücünü kullanmaya başladı. Tabanca gibi patlıyordu sağlar sollar Musso'nun yüzünde. Bobby her yumrukta biraz daha güçleniyordu sanki. Musso iplere yaslanmıştı. Bobby bir an duraksadı, hedefe kilitlenen bir atıcı-

nın duraksamasıydı bu. Bobby bir solla Musso'yu doğrulttu ve sağını çaktı. Musso durdu bir an, ringin ışıkları parladı gözlerinde ve yüzüstü yığıldı. Ön sırada oturan kız çığlık attı. Herkes çığlık atıyordu. Ben çığlık atmadım.

Ringe girip Bobby'ye sarıldım, havaya kaldırdım. Sonra Akbaba'ya verdim, Akbaba onu havaya kaldırdı.

Şampiyonluk yolu açılmıştı bize. Musso baygındı hâlâ, Sırtüstü çevirmişlerdi Musso'yu. Titriyordu.

Sonunda kaldırdılar Musso'yu. Köşesine yürütüp oturtular. Hâlâ nerde olduğunu bilmiyordu.

Bobby dans ediyordu ringde. Delirmişti. Sonra durdu, iplerden sarktı ve ön sırada oturan kıza bağırmaya başladı. Yanına gidip onu çektim.

“Uzak dur. Frengili olur bunlar.”

“Uğrunda ölünecek kadar güzel ama.”

“Hiçbir şey uğrunda ölünecek kadar güzel değildir.”

Onu uzaklaştırıp biraz sarstım. “Şimdi Musso'nun yanına gidip eldiveninle şöyle bir dokun, centilmen ol.”

“Yok ya! Nefret ediyorum o orospu çocuğundan! Öldürecekti beni!”

“Annesi için yapıyordu. Git ve kazananın alçak gönüllü olabileceğini göster.”

Bobby, Musso'nun köşesine gidip eldiveni ile iki kaşının arasına dokunuverdi. Musso'nun burnundan kan boşaldı. Bobby ringin ortasına geldi tekrar.

Sunucu ringe girdi ve mikrofon aşağı indi.

“BAYANLAR BAYLAR, MAÇIN GALİBİ SEKİZİNCİ RAUNDA KNOCK OUT İLE BEBEKYÜZ BOBBY PARKER!”

Tezahürat inanılmazdı. Bobby kendine özgü ters saltosunu attı ve ayaklarının üstüne kondu. Uçuyordu. Beni kaburgaları endişelendiriyordu.

“BAYANLAR BAYLAR, BU GECE BİR DÖVÜŞÜMÜZ DAHA VAR!”

Bobby'yi ringden çıkardık ve televizyon spikerini karşımızda bulduk. Henry Chamberlain, sarkık yanaklı, bokstan bir bok anlamayan bir spor spikeri. Bu işi nasıl aldığına akıl sır ermez, ama her mesleğin

zirvesinde vardır böyleleri.

Mikrofonu boksörümün yüzüne tuttu.

“Bobby,” dedi, “müthiş toparlandın! Doğruyu söylemek gerekirse ben işinin bittiğini sanmıştım. Nasıl becerdin?”

“Şey,” dedi Bobby, “Ben...”

Kaptım mikrofonu.

“Böyle planlamıştık. Musso’nun yorulmasını beklemeye karar vermiştik. Musso’nun yumruklarının çoğu Bobby’nin gardında eridi zaten. Yaş faktörü de Musso’nun aleyhineydi. Gençliğin zaferi bu. Gençliğin ve iyi dövüş taktiğinin zaferi.”

Chamberlain mikrofonu geri aldı.

“Sırada kim var Bobby?” diye sordu.

“Kafamda Çekiç Hanson var.”

“Hayır,” dedim, “Çekiç Hanson kulüp boksörü, muhallebi çocuğu. Parlak Pettis’i istiyoruz.”

“Ama o ilk onda!”

“Ne dediğimi duydun Chamberlain.”

“Eklemek istediğin bir şey var mı Bobby?” diye sordu Chamberlain.

“Var. Bu zaferi dövüşlerimi ring kenarından izleyen güzel kızlara armağan ediyorum. Kaliforniya Riverside’daki dostlarıma da selam yolluyorum.”

Chamberlain mikrofonu kendine çekti.

“Teşekkürler Bobby.”

Bobby’yi koridordan geçirip odasına götürdük. Bobby yürürken birkaç kez dönüp arkasına bakmıştı, doyamamıştı. Doyacaktı ama, buna şüphe yoktu. Akbaba oğlanın bir yanındaydı, ben öbür yanında.

Kendimi çok iyi hissediyordum.

Üçümüz de iyi hissediyorduk kendimizi. Kazanınca yaşanacak yerdi Amerika.

Soyunma odasına doğru yürürken kendimi zengin hissetmeye başlamıştım. İnsan kendini zengin hissetmeye başlayınca farklı yürümeye, farklı konuşmaya başlıyor. Elinin parmaklarını bile farklı hissediyor.

Bobby’ye dönüp, “Zirveye çıkacağız Bobby,” dediğimde böyle hissediyordum kendimi. Bobby gülümsedi.

Akbaba odanın kapısını zarif bir el hareketi ile açtı ve içeri girdik.

en iyi dostum

pansiyon farelerinin marş müziği eşliğinde
sürüklerken
mukavva bavulumu
ya çok sıcak olurdu hava
ya da dondurucu soğuk

ve hatunlar
dolar savaşçılarına aşıktilar
ve ben eyalet eyalet
dolaniyordum mukavva bavulumla
Teksas, Arizona, Louisiana, Georgia,
Florida, Güney Carolina...

yemiştim kafayı
iptaldım
aşikar olanla
yüzleşemiyor
kirli şiltelerin üstünde
cin içip
alkole alıştırıyordum
tahtakurularını

intihar planları yapıyor ve
çuvallıyordum,
üçüncü sınıf işlere girip
çıkmaya başladım ve
umursamayan ve benden daha zeki
birilerinin paramparça ettiğı
hedeflerdi sanki
saatler

Tanrı'ya gidemezdim
beni kurtarması için
ama Tanrım ne biçim
devirdim
şişeleri

hiçliğin nehrine akan
yüzlerce
şişe

ve içkinin kötülükleri üstüne
dilediğinizi söyleyebilirsiniz
ama onsuz hayatta katlanamazdım
sıçan gözlü ustabaşlarına

tatil ve sigorta
ile yetinen
işçilere

köleliklerinin farkında
olmadan
kendilerini şanslı sayan
adamların
esaretine.

şişe
sadece şişe
ve şişeler sayesinde
katlanabildim
herşeye.

gün boyunca
tekrar odama döneceğim
geceyi düşlerdim
ayakkabılar
çıkartılmış

karanlıkta
yatağa uzanılmış
şişenin kapağını açıp
o ilk yudumu almak

kokuşmuşluğu
çürümüşlüğü
üstümden atarak
bir sigara yakar,
duvarlara ve ayışığına
aşık,
bu pis oyunu içime çektikten sonra
uzağa üfler
ve şişeye uzanırdım
gene

zayıf değil
ama güçlü:

sıkı bir yudum alıp
şişeyi yere bırakarak

herkesin
olasılıkları
altetme
yöntemi
farklıdır.

İŞLER KESAT

Manny Hyman on altı yaşından beri gösteri dünyasındaydı. Kırk yıldır bu işi yapıyordu ve içine işeyebileceği bir lazımlık sahibi bile olamamıştı şu hayatta. Sunset Otel'in salonlarından birinde çalışıyordu. Küçük salonda. Manny demek "Komedi" demektir. Vegas eski Vegas değildi artık. Para her şeyin daha yeni, daha taze olduğu Atlantic City'ye kaymıştı. Allahın cezası resesyon vardı bir de.

"Resesyon," diyordu seyircilere, "karınızın bir adamla kaçmasıdır. Depresyon ise birinin karınızı geri getirmesidir. Biri karımı geri getirdi. Bunda gülünecek bir şey olduğuna eminim, bulunca size söylerim..."

Manny soyunma odasında aynanın karşısına oturmuş votka içiyordu... saçlar hayli dökük... parlak bir alın... sola meyilli irice bir burun... ve hüzünlü siyah gözler...

Zaman herkes için zor, diye geçirdi içinden. Yavaşlıyordun ama devam etmek zorundaydın. Ya devam ederdin ya da başını tren raylarına yaslardın.

Kapı vuruldu.

"Gir," dedi, "hava ve Yahudi bir bitkiden başka bir şey yok burda..."

Joe idi gelen. Otele sanatçıları Joe temin ediyordu. Joe bir iskemle çekip tersten oturdu, kollarını ve başını iskemlenin arkılığına dayayıp Manny'ye baktı. Gösteri dünyasında Manny kadar eskiydi Joe. Birbirlerine çok benziyorlardı. Tek fark Joe'nun yoksul görünmemesiydi.

Joe iç geçirdi, gerindi ve ensesini ovdu.

"Manny, sahneye çıkıyorsun ve nefret kusuyorsun. Çok uzun zamandır bu işi yaptığın içindir belki. Senin komik olduğun günleri anımsıyorum. Beni güldürürdün. Seyirciyi bile güldürürdün. O kadar da eski değil..."

"Dün gece mi demek istiyorsun?" dedi Manny sırtarak.

"Geçen yıl demek istiyorum."

"Hadi Joe, abartıyorsun," dedi Manny aynaya bakarak.

"Masalar boş Manny, Müşteri çekmiyorsun. Gösterin o kadar düz ki bir kapının altından geçer."

"Sürme bir kapının altından geçer mi?"

“Bu otelin kapıları *dönen* türden Manny. Seni içeri döndürür ve işin altından kalkamazsan hemen dışarı döndürür, kendini caddede bulursun...”

Manny dönüp Joe’ye baktı.

“Ne diyorsun sen Joe? Büyük komedyenim ben. Gazete kupürleri ile kanıtlayabilirim bunu. ‘Çağın Büyük Komedyenlerinden!’ Biliyorsun!”

“O Buzul Çağı idi Manny. Ben *şimdiden* söz ediyorum! Masaları doldurmak zorundayız. Salona girip havaya beş kilo pirinç atsam kimseye isabet ettiremiyebilirim.”

“İnsanlar pirinç istemiyorlar belki de. Pirinci pişirip pilav verelim onlara...”

Joe başını salladı. “Hayata küsmüş yaşlı bir adam gibi çıkıyorsun sahneye Manny. İnsanlar boktan bir dünyada yaşadığımızı *biliyorlar*. Onlar buraya bunu *unutmak* için geliyorlar.”

Manny votkasından bir yudum aldı. “Haklısın Joe. Neyim var bilmiyorum. Çorba kuyrukları oluşmaya başladı bu ülkede. Otuzlu yıllara döndük sanki. Sahneye çıktığımda yiyip içen domuzları görüyorum ve öyle aptallar ki, çok aptallar. Ne hakla bu kadar paraya sahip oluyorlar? Anlamakta güçlük çekiyorum Joe.”

Joe uzanıp Manny’nin koluna dokundu. “Bu düşünceleri kafandan at Manny. Senin işin dünyayı düzeltmek değil, insanları kahkahaya boğmak.”

“Evet, biliyorum...”

“Seni severim Manny, iyi insansın. Maaşının kumara ve kadınlara gittiğini de biliyorum. Bu beni ilgilendirmez. Rahatlamaya ihtiyacın var. Votkan da beni ilgilendirmiyor... yeter ki insanları güldür. A.J masalar dolmaya başlamazsa işime son vereceğini söyledi. Onları güldürmüyorsun Manny! Bu yüzden ben de işimden olacağım! Ben de gülmüyorum Manny! Şu genç komedyeni sahneye çıkartmayı düşünüyorum. Benny Blue’dan söz ediyorum. Espri yapmakla kalmıyor, sabun köpüğünden havaya edepsiz şekiller üflüyor.”

“O çocuk üçüncü sınıf Joe, g.tün teki! Geçen gün ne yaptığını duydu mu- Kokain çekip temizlikçi kadının üstüne işlemiş ve kadına beş dolar verip ertesi gün ankor için tekrar gelmesini söylemiş!”

“Duydum. Ama oğlan müşteri çekiyor. Bizi bu ilgilendiriyor!”

“Ben kokain kullanmam Joe.”

“Ne kullandığın beni zerre kadar ilgilendirmiyor! Ne istersen kul-

lan. Ama dışardaki ışıklı tabelada senin adın yazıyor ve masalar boş...”

“Allah kahretsin! Haberin yok mu Joe? *Resesyondayız!*”

“Ve *lütfe* Manny, şu resesyon esprilerine bir son ver! İnsanların canını sıkıyorsun! Onlar buraya *gölmek için geliyorlar* Manny!”

Manny votkasından bir yudum daha alıp Joe’ya döndü. “Şu Allahın cezası dansçı kızlar yüzünden oluyor Joe. Dört sezondur aynı kostümlerin içinde aynı kızlar! Memeleri sarkmaya başladı, kıçları da bütçe açığından daha büyük! Ve... gösteriden sonra orospuluk yapıyorlar! “Kuğu Kızlar” Güleyim bari! “Frengili Kardeşler” çok daha uygun bence. Hastalıklı orospuların ritmik bacak sallayışlarını kim izlemek ister!”

“Yeni kostümler alamayız Manny. Kostüm fiatlarından haberin var mı senin?”

“Eski kostümlerin içine yeni kızlar sok o zaman.”

“Sorun kızlar değil Manny. Sorun sensin. Ya kaldırırsın ya da gider-sin Manny! Benny Blue ve edepsiz balonlarını sahneye çıkartmak zorunda bırakma beni.”

“Kaldırmak mı? Kaldırmak mı?”

“Sakin ol, lafın gelişi sadece. Yerde sürüklenen gösterini ayağa kaldır demek istemiştin. İkimizden biri gidecekse o sen olacaksın...”

“Sağol Joe...”

“Haberin vardır, Ginny göğüs kanseri. Hastane masrafları iflahımı kesti.”

“Duydum...” Manny votka şişesini Joe’ya uzattı. “Al biraz.”

“Sağol Manny...”

Joe şişeden bir yudum aldı.

“Dün gece rulette ne yaptın?”

“İnanmıyacaksın. Bin beş yüz dolar kaldırdım!”

“Harika! Beni dinlersen...”

“Ne?”

“Cebinde kalsın.”

Joe ayağa kalktı. “Bir bacağı kırarak kalma*, iki bacağı ve köprücük kemiğini kır!”

“İncik kemiğimi çatlatmaya ne dersin?”

“O da.”

* İngilizce’de şans dilemek için ‘bacağı kır’ tabiri kullanılır.

Manny aynanın karşısında votka şişesini yarıladi. Erkek şarkıcının söylediği berbat aşk şarkısını duyabiliyordu. O hıyarları yuhalamazlardı hiç. Kadınlar onlara bayılır, erkekler onun yerinde olmadıklarına şükredip şarkıya katılanlardı. Manny şarkıcıyı tanıyordu. Favorileri kışına kadar inen Pasadena Üniversitesi'nden terk bir oğlandı. Orospu çocuğu anneannelerle kumar makinelerine takılıp muzlu süt içiyordu. Sıfır klas.

Kapı vuruldu yine. "Manny, sıran geldi..."

Votkadan sıkı bir yudum aldı, aynaya baktı, kendine dil çıkardı. Dili gri-beyazdı. Hemen içeri soktu dilini.

Parlak ve sıcaktı sahne. Manny bir süre bekleyip gözlerini ışığı alıştırdı. Beş-altı çift vardı masalarda. Salondaki masa sayısı yirmi altıydı.. Çiftler somurtuyor, birbirleri ile konuşmuyorlardı. Sadece iç kilerini masadan almak, masaya koymak veya içki söylemek için hareket ediyorlardı.

"Hepinize merhaba... dostlarım," diyerek doğaçlamaya başladı Manny. "Biliyor musunuz, Johnny Carson ile benim aramda fazla fark yok. Carson her gece yeni bir takım elbise giyer. Aynı takımı iki kez giydiği görülmemiştir. O kadar takımı ne yapar acaba? Emin olduğum bir şey var: onları Ed McMahon'a vermiyor..."

Sessizlik.

"Ed McMahon daha büyük beden giyer, anladınız mı? Tabii ki anladınız. Pek komik değildi galiba. Ben mizahıma pusu kurup arkadan sinsice yaklaşmayı severim..."

"*Gün doğmadan üstüne atlarsın umarım!*" diye bağırды salonun arka tarafında oturan bir sarhoş.

Manny gözlerini kısıp ışıkların içinden salonun arkasına baktı. "Seni görüyorum dostum. Allah için İRİ bir G.TSÜN! Öyle iri bir g.t-sün ki sana Queen Mary transatlantığını soksalar bile Paskalya Töreni için yeterince yer kalır!"

"*Hiç komik değilsin s.kimin komedyeni!*" diye bağırды sarhoş, "*biraz dans etmeye ne dersin?*"

"Ben..." diye söze başladı Manny.

"*Yokolma numarası daha iyi olur!*" diye bağırды bir başka sarhoş. Az sayıdaki seyirci coşkulu bir şekilde alkışladı.

Manny alkışın dinmesini bekledi. “Dostlarım, karılarınızın Araplarla düzüşmesi ve ipoteklerinizi karşılayabilmek için Volkswagen’lerinizi satmak zorunda kalmanız canınızı hayli sıkıyor, bunun farkındayım, ama ben sizi kendinize rağmen güldürmek için burdayım.”

“Hadi öyleyse başla .mcık ağızlı!” diye bağırды iri sarhoş.

“Bana gerçeğı tüm çıplaklığı ile söylediğın için sana müteşekkirim,” dedi Manny alçak sesle, “şimdi karını masanın altından parmaklamayı kes de gösteriye başlayalım.”

“Başla artık, gün doğmak üzere!”

“Pekala, çikolota sekreterle yatağı giren çikolata askerin fıkrasını biliyor musun?”

“Evet!”

“Ya Başkan Reagan’a Nancy’nin hazırladığı sürpriz fıkrasını biliyor musun?”

“Dün gece anlattın!”

“Dün gece de mi burdaydın?”

“Evet!”

“İyi ya, sende en az benim kadar salaksın. Aramızdaki tek fark benim para almam!”

“Yarın gece yine gelirsem ve sen hâlâ burdaysan para alması gereken ben olacağım!”

Seyirci alkışladı. Manny alkışın dinmesini bekledi.

“Sizinle mezarlıktaki ölüler arasındaki tek fark sizin oturuyor olmanız,” dedi alçak sesle.

“Senin gösterinle mezarlık arasındaki tek fark orda giriş ücreti almamaları!”

Gülenler oldu. Manny gözlerini kırıştırdı.

“Yahu siz nereden çıktınız? Rahimden mi, yoksa duvarların içinden mi?”

“Biz rahimden çıktık. Senin mazeretin ne?”

Manny mikrofonu ayaklıktan söküp sahnenin kenarına oturdu, bacaklarını boşlukta salladı. Votka şişesini cebinden çıkardı, dipledı ve şişeyi fırlattı.

“Sizi gerçekten çok sevdim. Bok atmakta üstünüze yok. Benim bir zamanlar Lenny Bruce ile takıldığımı biliyor muydunuz?”

“Aşırı dozdan ölmesinin nedeni şimdi anlaşıldı!”

“Ve harikulade hanımlar! Siz nerden çıktınız! Balmumu Müzesinden mi? Yarıklarınız için mum ister misiniz?”

“Hiç komik değilsin Yahudi piçi! Benim karım hakkında böyle konuşamazsın!”

Salonun arka tarafında oturan iri sarhoştu bağırان. Masadan kalktı. Kapı gibi adamdı. Bir et dalgası halinde Manny’nin üstüne yürüdü. Manny donup kalmıştı.

Sahne ışıkları yanıp söndü. Orkestra çalmaya başladı. Sarkık memeleri ve koca götleri ile dansçı kızlar girdi sahneye. Bacaklarını sallamaya başladılar. Orkestra çok yüksek çalıyordu.

İri sarhoş gürültünün içinden Manny’ye doğru geldi. Manny adamın taşaklarına sıkı bir tekme çaktı. Adam inledi ama yığılmadı. Manny kaçmak için ayağa kalktığında adam Manny’nin bacağına yapıştı ve sahneden indirdi. Manny yere serildi. Adam Manny’yi tuttuğu gibi havaya kaldırdı, bir süre *başının üstünde tuttuktan sonra* güvenlik görevlileri ona doğru gelirlerken boş masalardan birinin üstüne fırlattı. Orkestra çalmaya devam ediyor, kızlar bacaklarını mümkün olduğunca yükseğe kaldırıyorlardı.

Benny Blue girdi sahneye. Sabun köpüğü şişesi her zaman olduğu gibi yanındaydı. Şişeyi çıkarıp işe koyuldu. Sarkık taşaklı sönük bir y.rak üfledi havaya. Bir yıldız doğmuştu.

kızlar ve kuşlar

kızlar gençtiler
hayatlarını sokakta
kazanıyorlardı, ama
işler kesat gittiğinde
birkaçı benim
otel odama gelip
şarap içerlerdi,
saçları yüzlerine dökülmüş,
çoraplar kaçık,
kükürün bini bir para
anlatıp dururlardı...

bir şekilde
huzurlu
gecelerdi
onlar.

ama aslında
bana anneannemin,
yıllar önce
ben küçük bir çocukken
yemliklerine ve su kaplarına
pislerken izlediğim
kanaryalarını
anımsatırlardı.

kanaryalar
harikulade
ve çok
gevezeydiler
ama
hiç
şarkı
söylemediler.

yitik köpekler için

o iyi ve ender duygu en tuhaf zamanlarda gelir: bir keresinde yabancı bir kasabada bir park bankında üstüm sisten ıslak uyandıktan sonra batıya, doğan güneşin yüzüne doğru yürümeye başlamıştım ve içim nerden geldiğini bilmediğim tuhaf bir mutlulukla kıpır kıpırdı.

bir başka sefer, anlaştığım bir sokak kadını ile sabahın ikisinde ayışığında otel odama doğru yürüyorduk ve onunla yatmak gelmedi içimden. tarifsiz mutluluk bu kafa karıştırıcı dünyada onun yanında yürümekten kaynaklanıyordu-iki yoldaştık, birlikte yürüyen iki tuhaf yoldaş, konuşmadan. mor beyaz eşarblı sarkıyordu çantasından-dalgalanıyordu karanlıkta biz yürürken ve müzik ayışığından geliyor olabilirdi.

bir başka sefer kiramı ödeyemediğim için evden atılmış, kadınının bavulunu bir yabancıнын kapısına taşımış, içeri girişini izlemiş, kapıda öylece durmuş, önce adamın, sonra kadınının kahkahasını duyduktan sonra gitmişim. yürüyordum, sıcak bir sabahtı, güneş gözlerimi kör ediyordu ve farkında olduğum tek şey kaldırımdan gelen ayak seslerimdi. derken bir ses duydum. “hey, birader, bir yardımda bulunur musun?” baktım, duvara yaslanmış orta yaşlı üç berduş, kırmızı yüzlü, anlamsızca yitik ve yıpranmış, “bir şişe için kaç paranız eksik?” diye sordum. “24 sent,” dedi içlerinden biri. elimi cebime sokup ne kadar madeni para varsa çıkarıp verdim. “canım

abim benim,
sağol!” dedi adam,
uzaklaştım, canım sigara çekti, ceplerimi
karıştırdım,
elime bir kağıt parçası
geldi, çekip
çıkardım: beş dolar.

bir başka sefer barmen Tommy ile dövüşürken (gene), harın
arka sokağında müşterileri eğlendirmek uğruna her zamanki gibi
sopa yerken,
apışaraları nemlenmiş kızlar adeleli
İrlanda’lıyı yüreklendirirken (hadi Tommy, dağıt şunun suratını,
kır kemiklerini!) bir şey tık etti beynimde, beynim
“farklı bir şeyin zamanı geldi,” dedi ve Tommy’nin şakağına
sert bir sağ yerleştirdim ve Tommy bana: *bir dakika, bu yoktu*
senaryoda, der gibi baktı ve bir yumruk daha çaktım ve içinden
sel gibi akan
korkuyu
hissettim, ve elimi çabuk tutup işini bitirdim,
müşteriler küfür ediyorlardı bana
onu içeri taşıırken. içimde o tarifsiz mutluluğu,
o sessiz kahkahayı canlandıran bunu
insanın dayanma gücü sınırlı olduğu için
yapmış olmamdı.
bir blok ötedeki bir bara girdim, beni
tanımayanlardı, oturup bir bira
ısmarladım.
“berduşlara servis yapmayız hurda,” dedi barmen, “berduş
değilim ben,” dedim, “birayı ver.” verdi
birayı, sıkı bir yudum aldım ve ordaydım.

o iyi ve ender duygu en tuhaf zamanlarda gelir, size bütün bunları
anlattığım şu an gibi.

DELİCE

Nasıl başladığını iyi anımsayamıyorum. Bana beş bin dolarlık bir avans verilmişti, bir yıl kadar sonra Harry Flax'ten filmi İtalya'da çekmeye başladıklarını duydum. Harry Flax, San Francisco yayıncısı Waterbed Press'in iş bitirici adamıdır. Bazı ender bulunur kitaplarımın sırra kadem bastığı kitaplığım dahil her yerde parmağı vardır Harry Flax'in ama bu ayrı konu, ayrıca kitaplığıma parmaklarını daldıran sadece H.F. değil. Neyse, "İntiharcıl Adamın Şarkıları"nı çekmeye başladıklarını öğrenmiştim. Luigi Bellini yönetiyor, Ben Garibaldi beni, Eva Mutton ise sevgilimi oynuyordu. Sinemaya ender giderini çünkü vaktimi öldürmek için yardıma ihtiyacım yok. Ama bana Bellini'nin önemli bir yönetmen olduğunu, birkaç tuhaf ve cesur film çektiğini söylemişlerdi. Öyle demişlerdi. Geçmişte de Ben Garibaldi'nin oyunculuğuna tesadüf etmiştim. Fena değildi. Büyük oyuncu sayılmazdı ama fena da değildi. Oturakta ıkınan kabız bir adamın çekici gözlerine sahipti. Gözlerini severdim. Ama gözlerini hesaba katmazsan fazlası ile rahat bir hali vardı. Hoş ve maço, ama kendinden çok memnun ve hiç kaçık değil. Yatağa attığı sayısız kadının sonucu olsa gerek. Eva Mutton hakkında fazla bilgim yoktu. Balık etinde şuh bir hatun olduğu ve bütün İtalyan erkeklerinin onu düzme hayalleri kurdukları söylenmişti bana.

Uzun lafın kisası, önce Flax, daha sonra da Avrupa temsilcim ve tetikçim Hans Weiner'den aldığım haberlere göre filmi çekmeye başlamışlardı. Waterbed Press'den yayınlanan öykülerim başka bir sanat biçimine dönüştürülüyordu. Ben unuttum gitti. Çocukluğumu anlattığım *Yaralı Köpek* romanımı yazmakla meşguldum. Babamı ve ilk okulda üstüme işeyen g.tleri düşünüp duruyordum ve bu bana yetiyordu.

Yazıyor, hipodroma gidiyor, ikisini de yapmadığımda benim yüz on kiloma karşın sadece elli beş kilo gelmesine rağmen benden hiç de aşağı kalmayan Sarah ile içiyordum. Atlarla şansım yaver gidiyordu, romanımla da öyle. Romanın dörtte üçünü bitirmiştim ki Flax aradı. İtalyanlar gelmişlerdi, Venice Beach'de bazı sahneler çekeceklerdi ve benimle tanışmak istiyorlardı. Olur, dedim. Yer ve saat saptadık. Sarah sinema dünyası ile ilgileniyordu. Ben kendimi en kötüye hazırlamış

tımı: çükünü pencereden çıkar, bir kuş gelir üstüne pisler.

Batı Hollywood'daki binanın önüne park ettik. Sarah ve ben arabamızdan indik, Flax ile sevgilisi Sunday de kendi arabalarından.

“Bir dakika,” dedim, “içeri giremeyiz henüz.”

“Neden?” diye sordu Flax.

“İçerde içki olmayabilir.”

“Mutlaka vardır.”

“Bu riski göze alamam.”

Sokağın karşı tarafında bir market vardı, gidip kendi içkimi aldım...

Masaların yan yana dizildiği büyük bir odaydı. Bütün ekip ordaydı, Bellini, Garibaldi. Mutton İtalya'daydı, Venice sahnelerinde yoktu. Herkesle tanıştık. Bir sürü İtalyan, çoğu ufak tefek ve zayıf. Bellini hariç, o çok kısa ve çok geniştir. İlginç ve insani bir yüzü vardı. Garibaldi bana benzeyebilmek için sakal bırakmış, kot pantolon giymiştir. Ben sinek kaydı traş olmuştum, üstümde Brooks Brother'dan ceket ve pantolon vardı ve ayakkabılarım cilalıydı.

Beyaz şarap dolu kağıt bir bardak tutuşturdu biri elime. İçtim. Ilıktı.

“Başka içki yok mu?” diye sordum.

“Hayır. Ama bundan çok var!”

“İyi de bu şarap SICAK! Beyaz şarap sıcak içilmez! Aklınızı mı kaçırdınız!”

“BUZ!” diye bağırdı biri. “BUZ GETİRİN! BUZ!”

Kırmızı şarabımı poşetten çıkarıp açtım, Sarah'ya ve kendime birer bardak doldurduktan sonra şişeyi İtalyan'lara geçirdim.

“Kırmızı şarap alsanız iyi edersiniz,” dedim.

“KIRMIZI ŞARAP!” diye bağırdı biri. “KIRMIZI ŞARAP ALIN!”

Bellini bana baktı. Karşımda oturuyordu.

“Chinaski,” dedi, “içki içme yarışması yapacağız seninle.”

Güldüm.

Sağ bacağını kaldırıp masanın üstüne koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Ben böyle içerim,” dedi.

“Pekala.” Bacağını kaldırıp masanın üstüne koydum.

Bellini içkisini dipledi. Ben içkimi dipledim. Bardaklarımızı doldurdular, içkilerimizi bir kez daha dipledik.

İtalyanlardan biri yüzüme bir mikrofon tuttu.

“Annen köpek kulağı emer,” dedim ona.

İyi çocuktuk. Güldü.

Ben Garibaldi yanımda duruyordu. Beyaz şarap dolu bardağı elindeydi. Bir yıl sonra bir söyleşide içki içme yarışmasında beni yere serdiğini söyleyecekti. Oyuncular her istediklerini hayal etme hakkına sahiptiler sanırım.

“Gece kulübü işletmecisini oynadığın filmde gördüm seni. Fena değildin,” dedim ona.

“Kitaplarını okuyorum,” diyerek tebessüm etti.

“Bir zamanlar heykeltraş bir sevgilim vardı. Seni tanıyan bir aktör tanıyordu ve bu aktör sevgilimin senin evine gidip başını yontması için aracı olacaktı ama ben izin vermedim çünkü onu düzeceğinden korkmuştum.”

Tebessüm etti gene. Hoştu tebessümü, bilgece. Ve o gözler. Chinas-ki için doğru seçim değildi ama. İçi uyukluyordu.

Mikrofona birkaç soru yanıtladım, birkaç hikaye anlattım ve içmeyi sürdürdük. Ben konuşurken İtalyan’lar doğru yerlerde güldüler. İçki su gibi aktı. Ceketimi çıkarıp sigaramla gömleğimi birkaç yerden yaktım. İçki yarışması tatmin edici değildi. Kağıt bardaklar çok ufaktı, sürekli doldurmak gerekiyordu. Evde büyük gümüş bir kadehle içiyordum. Bir süre sonra sıcak beyaz şarapla biradan başka içki kalmamıştı. Sarah, Flax ve Sunday’e gitme zamanının geldiğini söyledim ve çıktık.

Aylar geçti. Bir yıl belki de. Romanı bitirmiştik. Bir roman daha yazıp yazamayacağımı merak ediyordum. O kadar da önemli değildi. Atlarım, şiirlerim ve öykülerim vardı.

Derken dostlarımdan “İntiharcıl Adamın Şarkıları”nın tamamlantılığını ve İtalya’da gösterime girdiğini bildiren mektuplar almaya başladım. Daha sonra Almanya ve Fransa’da da gösterildiğini duydum. Filmi gören yarım düzine kadar insandan almıştım haberleri. Yazar listenin sonundadır. Yazar dediğin kimdir ki zaten? Orospudan farksızdır yazar. Orospuyu kullanırsın ve onunla işin bitmiştir.

Acı çekmenin yazarlar için yararlı olduğunu düşünenler var. Saçmalığın daniskasıdır bu. Acı çekmek diğer şeyler gibidir: fazlası adamı mezara götürür. Acılardan uzak bir hayattır asıl büyük yazarlar yaratan.

Yazar kendini o kadar iyi hisseder ki okurlarına da aşlar bu iyi duy-guyu.

Neyse, boş verelim bunları. Film Hollywood'a geldi sonunda, galası Melrose'da bir sinemada yapılacaktı. Telefonlar gelmeye baş-ladı. Aşırı. Ama Garibaldi veya Bellini değildi arayan, dağıtımçı ve dağıtımıcının halkla ilişkiler uzmanı Benji, benimle söyleşi yapmak istiyordu. Sabahın sekizinde aramak gibi bir huyu vardı Benji'nin.

"Hayır Benji, söyleşi yok..."

"Filme destek olur!"

"Ben filmi desteklemiyorum. Berbatmış."

"Hayır, müthiş. Müthiş! 'İntiharcıl Adam'ı nasıl yazdığına dair bir-kaç soru soracağım, hepsi bu. Filme çok yararı..."

"ALLAH SENİ KAHRETSİN BENJİ, SANA İKİ KEZ SABAHA DEK ÇALIŞTIĞIMI VE ÖĞLEDEN ÖNCE ARAMAMANI SÖY-LEMİŞTİM!"

"Ama öğleden sonra hipodroma gitmiş oluyorsun."

"Öyle."

Klik...

İşin nasıl yürüdüğünü öğrendim. Bu film için en azından. Dağıtım-cı filmin gösterim hakkını yapımcıdan satın alıyor. Sonra yatırımını çıkarmak için filmi sinemalara pazarlıyor. Yatırımın üstündeki gelir kârı. Müthiş bir baskı ve kumar söz konusu bana sorarsanız.

Bir akşam dağıtımçı ziyaretime geldi, yanında Benji ve üç kişi daha. Dağıtımıcının adı George Blackman'dı ve New York'luydu. New York'luları San Pedro'da tanıdığımda severim, New York'da bir New York'ludur kafamı karıştıran. Blackman yapılydı, gri takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Benji de gri takım elbiseli ve kravatlıydı. İyi bili-rim bu tipleri, ayakkabıları hep biraz aşınmış olur. Angel, Blackman'ın sevgilisiydi. Saçları bembeyaz, yüzü bin yaşındaydı ama gerisi sanki on dokuz. Sarsılmaz bir cazibeleri vardı hepsinin ve ben onlarla ne yapacağımı bilemiyordum. Kulplu testilerde satılan kötü şaraptan getirmişlerdi. Testileri süpürge dolabıma koyup kaliteli kırmızımdan bir şişe açtım. Sinema dünyası Sarah'nın ilgisini çektiği için sorular sordu, bu da beni rahatlatıttı çünkü onları benden uzak tutuyordu. Bu tür görüşmelerde içilir, yenir, bazen uyuşturucu alınır, ortam rahatlatıcıdır

ve tepelerinde yaptıkları işte ayakta kalabilmenin korkunç baskısı ve yeis dolandır.

“Bu filmde yüzde alıyor musun?” diye sordu Blackman.

“Almam gerekiyor ama bana bunun net üstünden mi yoksa brüt üstünden mi olduğunu sorma.”

“Pekala,” dedi Blackman, “sormayacağım...”

Daha sonra bizi arabaları ile izlediler ve rıhtıma, yengeçlerle fırınların olduğu restorana gittik. Severim orayı, işçi takımı gelir daha çok. İştah kaçıracı yapılere pek rastlanmaz. Yengeç havuzlarına bakarak yürüyorduk. “Hoşlandığın bir yengeç görürsen komilerden birine parmağınla göster senin için fırıncıya götürür.” dedim Blackman’a.

Güzellerimizi seçtik ve masada biralarımızı yudumlarken beklemeye başladık. Biri yüzüme bir ses kayıt cihazı tuttu. Bengi.

“Bir şey söyle,” diye emretti.

“Pekala,” dedim, “hesabı kim ödüyor?”

“Blackman.”

“İyi öyleyse şunu dene: hepimiz koşulların tutsağıyız ve kaçmaya çalışırken sakatlanırız.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ve trafikte orospu çocuğunun teki sana küfür eder oysa senin kim olduğunu ne bilir ne de umursar. Hatta elinden gelse seni gözünü kırpmadan öldürür.

“Öyle mi?”

“Evet. Her şeyde fesatlık var ve çok az şey önemli. Büyük sorunlar nadiren önemlidir...”

“Öyle mi? Ne önemlidir öyleyse?”

“Küçük sorunlar; radyatörün suyuna bakmak, tuvalet kağıtsız kalmamak, tırnak kesmek, yedek ampül bulundurmak, böyle şeyler.”

“Bunlar çok önemli olmasa gerek.”

“Çok önemlidir. Küçük sorunları halledersen büyük sorunlar yerli yerine otururlar.”

“Ölüm bile mi?”

“Ölüm bile mükemmel bir mantık edinir.”

“Bunu sevdim,” dedi Benji.

“Ben de,” dedim, “doğru olmasa da.”

Derken yengeçler geldi, ikinci biralar söylendi. O kadar memnun

kaldık ki fırınlara yeni yengeçler yollatıp birer bira daha söyledik. Şehvetle yiyip kendimizi talihli hissettikten sonra arabalara doluşup bana gittik.

O geceden sonra bir kez daha bir araya geldik. Blackman bol soğanlı balık pişirdi, iyi kırmızı şarap getirmişlerdi ve sabaha dek konuştuk. Filmin gösterime girmesini beklerken vakit öldürüyorduk. Derken gösterim günü geldi. GALA...

Sarah ile sinemanın karşısındaki restoranda yemek yedik. Karşımızdaki tabeladaydı işte. “İntiharcıl Adamın Şarkıları.” Şarap içiyorduk yemekle. Film için bir şişe kırmızı zulalamıştım. O şaraba ihtiyaç duyacağımıza dair bir his vardı içimde. Film haline gelene dek içine ediliyordu kitabın. Hiçbir şeyi olduğu gibi bırakamayan kocaman ego-ların işiydi bu. Kendi önsezilerine göre yorumlamadan edemezler, oysa yoktur önsezileri, olsaydı bu işi yapmazlardı.

Yemeğimizi bitirip sinemaya yürüdük. Sinemanın önü hayli kalabalıktı. Kendimize yol açıp lobiye girdik ve ellerindeki *İntiharcıl Adam* kitapları ile etrafımı sardılar. İmza istiyorlardı. Bu kadar çok kitap satıldığını bilmiyordum. Hani bunların telifi? Sıcaktı içerisi, kitapları yüzüme tutup duruyorlardı. Sarah bana yapışmıştı.

“Şiir dinletilerinden bile kötü bu,” dedi.

“Hiçbir şey şiir dinletilerinden daha kötü olamaz,” dedim.

Biri cep viskisi uzattı. Bir yudum aldım.

“Kalsın,” dedi adam, “yazılarını beni güldürdün.”

Viskiden bir fırt çekip kitapları imzalamaya başladım. Aralarında genç kızlar da vardı. Kitaplarımı yastıklarının altına koyduklarını hayal ettim. Bir yandan viskiyi yudumluyor, bir yandan da imzalıyordum. İyi karışımdır viski ile şarap: adama feleğini şaşırtır.

Benji geldi yanıma. Koluma girdi.

“Sen imzalamayı bitirmeden filmi başlatmıyorlar,” dedi.

“BU SON KİTAP!” diye bağırdım.

İçeri girdik. Yerlerimiz hazır. Oturur oturmaz poşetten şişeyi çıkarıp açtım. Derken ışıklar karardı ve film başladı.

Ben Garibaldi bir şiir dinletisindeydi. Şiir okuyordu. Koyu güneş gözlükleri vardı gözünde. İşte size kötü bir başlangıç. Film ilerledikçe

beklediğimden de kötü bir hal almaya başladı. Garibaldi rolünü korktuğum gibi oynuyordu: kayıtsız ve son derece akli başında. Şişeye asılıp duruyordu ama içmek zorundaymış gibi içmiyor, sarhoş olmuyordu. Şarap içmenin amacı sarhoş olup unutmaktır. Garibaldi bir şeyi unutmuştu gerçi: oynamayı. Derken bir barda Eva Mutton ile tanışır. Binlerce bara girdim çıktım ama hiç birinde onun gibi bir kadına rastlamadım. Ağzını açıp tek kelime etmekten aciz mankenleri andırıyordu daha çok.

Film o kadar kötü gidiyordu ki kendime hakim olamayıp oyunculara yüksek sesle talimatlar yağdırmaya başladım. Talimatlarıma uymuyorlardı. Vazgeçmedim ama.

“ALLAHIN CEZASI SESİNİ KESER MİSİN?” diye bağırdı biri sonunda.

“CHİNASKİ’YİM BEN!” diye bağırarak karşılık verdim. “BU FİLMDE BAĞIRMA HAKKINA SAHİP BİRİ VARSA O DA BENİM!”

Film ilerliyor ama Garibaldi bir türlü sarhoş olmuyordu. Filmin son sahnesinde mayo giymiş çocuksu sevgilisi ile kumsaldadır. Arkalarında dalgalar kırılırken rüzgâr Garibaldi’nin saçını okşar. Garibaldi yirmi yıl önce yazdığım bir şiiri okumaya başlar. Atom bombasının ne denli acımasız ve aptalca olduğunu, bir canavar yarattığımızı filan söyler. Unuttuğumuz geçmişimizde de yemiştik bu haltı, bu ilk olmayacaktı ve hiç mi ders almayacaktık? Sonra üstlerinde bir yerlerde martılar uçuşurken bakışları kızın bacaklarında gezinir.

“ANANIZIN .MINA KADAR YOLUNUZ VAR!” diye bağırdım ve film cılız bir alkış eşliğinde son buldu.

Dışarı çıktık ve kendimi Blackman, Benji ve ekiple birlikte bir barda buldum. Aynı masaya oturduk. Sarah bana az konuşmamı öneriyordu. Samimi davranmaya çalışırken garsonu gücendirmiştım. İnsanlar yıldırıyordu beni, sürekli güceniyorlardı; duymak istedikleri şeyleri söylemezseniz bunu hakareten sayıyorlardı.

İçtik bir süre. Onlar filmi pompalayıp duruyor, bense atlardan ve bokstan söz edip konuyu değiştirmeye çalışıyordum ama vazgeçmediler filmi pompalamaktan çünkü filmin başarısızlığı onların başarısızlığı demekti. Zor.

Sarah ile ordan çıkıp arabamıza bindik ve karayolundaydık ama

kaybolmuşştuk. Hangi karayolunda olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu. Hâlâ şarap ve sigaramız vardı ama. Yağmur yağmaya başladı. Görüş kötüydü ama aniden arkamızda çakan kırmızı tepe ışığını görmemi engelleyecek kadar da kötü değildi. Kenara çektim.

Alkol testinden çaktım ve ellerim arkadan kelepçelenmiş buldum kendimi. Yere yatırdılar. Suların içindeydim, pantolonumun, şortumun içinden akıyordu sular. Sarı yağmurluklu dört-beş, belki de altı polis vardı orda. İki el fenerlerini sallayıp duruyorlardı. Benden daha ayık olmayan Sarah ile konuşuyorlardı.

“HEY!” diye bağırdım yattığım yerden, “YİRMİNCİ YÜZYILIN EN BÜYÜK YAZARIYIM BEN! ÖLÜMSÜZLERİNİZE BÖYLE Mİ DAVRANIRSINIZ SİZ?”

Polislerden biri yanıma gelip el fenerini yüzüme tuttu.

“Demek yazarsın. Ne yazarsın?”

“Pis öyküler. Nobel’e adayım.”

Derken Sarah ile ekip arabalarından birinin arka koltuğundaydık. Polislerden biri benim arabamla bizi izliyordu.

“Eyvah,” dedi Sarah. “Ne yapacağız?”

Polislere alışık değildi benim gibi.

“Hallolur,” dedim ona...

Gerisi çok tuhaf. Sızmışım. Kendime geldiğimde kelepçe çıkarılmıştı. Sarah ile kendi arabamın ön koltuğunda oturuyorduk. Karakolun arkasındaki büyük otoparktaydık.

“Sarah,” dedim, “polisler nerde?”

“Bilmiyorum.”

Anahtarlarımı aradım. Anahtarlarım gitmişti. Anahtarlarımı almışlardı.

“Anahtarlarım sende mi, Sarah?”

“Hayır. Benimkileri de almışlar.”

Yöntemlerini anlamakta güçlük çekiyordum.

“Acıdılar bize belki de. Burda oturup ayılmamıza izin veriyorlar.”

“Bizde burda oturup ayılsak iyi ederiz,” dedi Sarah.

“Yok ya!”

Anahtar manyağıyımdır. Arka ceplerimden birinde mutlaka yedek anahtar vardır. Elimi ıslak cebe attım ve ordaydı!

“Yırttık,” dedim. “Gidiyoruz!”

“Hayır, hayır! Bu halde araba kullanmanı istemiyorum! Öldürecek-
sin bizi!”

Sapıtmıştı, polislerin etkisi.

Anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırdım. Müthiş hissettim ken-
dimi birden!

“Hayır, hayır! Yapma!”

“Amma şaşıracaklar!”

Parktan çıkıp yola girdim. Çok geçmeden karayolu girişini gördüm
ve girdim.

“Çok hızlı gidiyorsun!” diye bağırdı Sarah.

“Saçmalama,” dedim.

“ÇOK HIZLI! ÇOKHIZLI!”

Korkunç bir çığlık duydum ve Sarah üstümdeydi, yüzümü tır-
malıyor, çığlıklar atıyordu. Kendimi koruyamadım. Yağmur sürüyör-
du, direksiyonu iki elimle kavramak zorundaydım. Deli gibi tırmaladı
yüzümü, sonra sakinleşti. Yola devam ettik. Derken tanıdık sapaklar
görmeye başladım. Kayıp değildik artık. Gitmek istediğimiz yere hay-
li yakındık hatta. Çok geçmeden arabayı evin önüne park ediyordum.
Bir anahtar manyağı olarak torpido gözüne baktım, evin yedek anah-
tarını buldum ve evdeydik. Sarah yukarı çıkıp doğru yatağa gitti. Ben
aşağıda oturup ıslak bir havluyla yüzüme pansuman yaparken,
fırarımızın heyecanı içindeydim hâlâ...

Ertesi gün rehberi açıp tetanos aşısı için randevu aldım. Ayyaş ve
bitik dolu uzun bir koridordu. Denizcilerin gittiği bir yerdi. Bir kız dol-
durmam için uzun bir form verdi. Hemen iade ettim.

“Denizci değil misin?”

“Değilim.”

Küçük bir odada yarım saat kadar bekledim. Nihayet bir hemşire
gelip iğnemi yaptı.

“Bir kadının işi bu değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Döneceksin ona, görürsün.”

“Terketmedim.”

Bütün bunlar bir yıl önceydi. “İntiharcıl Adamın Şarkıları” hakkın-

da hiçbir şey duymuyorum artık. Raflarda sonsuza dek tozlanacak sanırım. Ama işe bakın ki film İtalya'da büyük hasılat yaptı ve yüz-demin kuruşunu bile göremedim. Bu arada başka bir yapımcı uğradı. İspanyol. Avansı verdi. Öykülerimden beşini filmleştirmek istiyor. Her öykü farklı yönetmen tarafından çekilecek. Biri İspanyol, biri Fransız, biri Alman, biri Japon, biri de Amerikalı. Her biri kendi dilinde çekecek. Bir gece oturup görüştük. Ben içip sabaha kadar konuştum. O içmedi. Çok tuhaf bir geceydi. Sizi haberdar ederim.

Bu öyküye konu olan film Marco Ferreri'nin Bukowski'nin "Sıradan Delilik Öyküleri" kitabından esinlenerek yaptığı, Bukowski'yi Ben Gazzara'nın, sevgilisini ise Ornella Muti'nin oynadığı filmidir. (ç.n.)

İÇİNDEKİLER

tramvaylar, 5
film eleştirmenleri, 13
ŞEYTANIN OĞLU, 18
uçuş, 25
düşün yanışı, 29
kanser, 36
seni öldürmelerine izin verirsen, öldürürler, 40
LANETLİLERİN İNTİKAMI, 44
pasaklılar kralı, 51
yan taburedeki sarhoş, 52
esneme, 55
safları temizleme, 58
bazen keçileri kaçırsın, 60
COKEY, 64
bir melek ve bir g.t, 69
kitaplarını severim, 71
yoklar, 73
aşırı, 75
ŞÖHRET, 77
dostum, Howie, 84
mahvolmuş hayatlar, 86
KANATSIZ UÇUŞ, 88
tuhafaların en güçlüsü, 94
etki ve tepki, 97
BERBAT BİR GECE, 98
savaşçı, 105
rebound, 106
serin serin esen deli rüzgâr..., 108
BANA AŞKINI GETİR, 110
merdiveni tırmanmak, 115
baş rahibenin ırzına geçmek, 118
YAZARLAR, 120
mezara dek, 126

toparlama, 127
TIKANIKLIK, 130
emektar makine, 136
MUAMELE, 139
kitleler, 144
babam, 145
at nalı, 147
bir dost, 150
ZİRVEDE YALNIZ, 152
son insan, 157
altın doyursun gözünüzü, 159
BANA LEBLEBİ ÇEKİRDEK AL, 161
yalnız yerdir cehennem, 168
ZAFER, 171
en iyi dostum, 176
İŞLER KESAT, 179
kızlar ve kuşlar, 185
yitik köpekler için, 186
DELİCE, 188

...
mahvolmuş hayatlar
olağandır
bilgeler için de
ahmaklar için de.

ancak
o mahvolmuş hayat
bizimki olduğunda,
işte o zaman
farkına varırız
intiharların, ayyaşların, hapishane
kuşlarının, uyuşturucu müptelaları
ve benzerlerinin
varoluşun
menekşeler kadar,
gökkuşağı
kasırğa
ve
tamtakır
mutfak
dolabı
kadar
olağan
bir
parçası
olduklarımızın.

ISBN 975 - 7939 - 69 - 2

9 789757 939696

Çeviri: Avi Pardo

